

မင်းလှ

လူနေ

မိုးစက်ဝိုင်

မျှားသူ

BURMESE
CLASSIC

ကျောထတိုရီ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- မာဏုပိဋကတ်အမှတ် - ၅၀၁၁၂၆၀၉၁၁
- မုက်နှာပုံနှိပ်ပုံနှိပ်ကတ်အမှတ် - ၅၀၁၀၉၁၀၉၁၁
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးဝင်းသူရလွင်
(အိပ်မက်အသစ်စာပေ)
၃၈ (၃ လွှာ)၊ ၁၅၃-လမ်း၊
တာမွေမြို့နယ်။
- မုက်နှာပုံနှိပ်အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးဖော်မြင့်ဝင်း
(ကာလာရန်ပုံနှိပ်တိုက်)
၁၈၄ (ဘီ)၊ ၃၁ လမ်း (အထက်)
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
- မုက်နှာပုံနှိပ်ပုံနှိပ် - JOKER
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်
အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်။
- အုပ်စု - ၁၀၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ ကျပ်

၈၀၈ . ၈၃

မင်းလူ၊ လူနေ၊ မိုးစက်ဝိုင်း၊ များသူ
ရှေ့စတိုရီ (ရသဝတ္ထုတိုများ)၊
မင်းလူ၊ လူနေ၊ မိုးစက်ဝိုင်း၊ များသူ။ - ရန်ကုန်၊
အိပ်မက်အသစ် ၊ ၂၀၁၁။
၁၅၄- စာ၊ ၁၂ . ၃ x ၁၈ . ၅ စင်တီမီတာ။
(၁) ရှေ့စတိုရီ (ရသဝတ္ထုတိုများ)၊

ရွှေစတီရီ
BURMESE CLASSIC
(ရသစွာကြိုဖွား)

မင်းလှ၊ လူနေ၊ မိုးစက်ဝိုင်း၊ များသူ

စာနယ်ဇင်း စူပါမတ်ကတ်

မင်းလှ

BURMESE
CLASSIC

ရန်ကုန်မြို့လယ်သို့ မရောက်ဖြစ်တာ နည်းနည်းကြာသွားသည်။
လပိုင်းလောက်တောင် ရှိလိမ့်မည်။ အလုပ်ကိစ္စရှိမှပင် ထွက် ဖြစ်တော့
သည်။ ဒီနေ့တော့ ဘာရယ်မဟုတ် မြို့ထဲလည်ချင်သဖြင့် ခပ်စောစော
ပင် အိမ်မှထွက်ဖြစ်ခဲ့၏။

သုံးဆယ့်ကိုး ဒေဂူးကားကြီးကို စီးပြီး ပန်းဆိုးတန်းမှတ်တိုင်မှာ
ဆင်းလိုက်သည်။ အမှန်တော့ အမြန်ကားလေးစီးပြီး မဟာဗန္ဓုလ
ပန်းခြံလမ်းအပေါ်လမ်းမှတ်တိုင်မှာ ဆင်းလျှင် သုံးဆယ့်သုံးလမ်း
စာအုပ်တန်း နှင့် နီးနီးလေး။ စာအုပ်အဟောင်းတန်း ဝင်မွေ့ချင်သော
ကြောင့် အောက်လမ်းဘက်ကို စီးသွားခြင်း ဖြစ်၏။

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ပန်းဆိုးတန်းလမ်း အတိုင်း အပေါ်ဘက်
ပြန်လျှောက်လာခဲ့ ၏။ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းထောင့် ရုံးအဆောက်အအုံ
ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်မှာ လမ်းဘေးစာအုပ် အဟောင်းဆိုင်တွေ

စာသီတတန်းကြီးရှိခဲ့သည်။ ခုကျတော့ တစ်ဆိုင်မှမတွေ့။ စည်ပင်
သာယာက ခွင့်မပြုတော့လို့များလားဟု ထင်မိသေးသည်။ မဖြစ်နိုင်။
ထီး၊ ဖိနပ် ပြင်သည့် ဆိုင်တွေ၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း အသေးအမွှား
ရောင်းသည့်ဆိုင်ကလေးတွေ ရှိနေသေးတာပဲ။

ဝေဝေဝါနှင့် ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ခန်းတွေနဲ့ ကျကျနန
ရောင်းသော အမေအိမ်စာပေ၊ အဝမ်းစာပေ၊ မြင့်မိုရ်စာပေတို့လည်း
ရှိတော့။ ဆိုင်တွေပိတ်ပြီး ဆိုင်းဘုတ်တွေပါ ဖြုတ်ထားသည်။
ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်။

“ဟေ့လူ့..ဘာယောင်နေတာလဲ”

ပခုံးကိုပုတ်ပြီး လာနှုတ်ဆက်သဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း စာအုပ်တိုက်မှ ကိုခင်ဇော်။

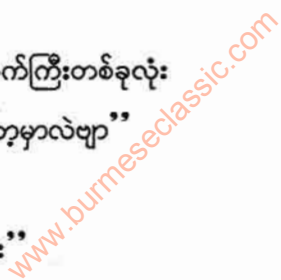
“ဟာ..အတော်ပဲ ခင်ဗျားကိုတွေ့တာ၊ ဒီကစာအုပ်ဆိုင်တွေ
ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲဗျ။ တစ်ဆိုင်မှ မတွေ့တော့ပါလား”

သူက ကျွန်တော့်ကို တော်တော်တုံးတဲ့ လူပဲဆိုသော အကြည့်ဖြင့်
ကြည့်ရင်း.....

“ခင်ဗျားကလည်း စာနယ်ဇင်းစုပါ မတ်ကက်ကြီးတစ်ခုလုံး
နုဒီလို လမ်းဘေးမှာ ဘယ်သူက ဆိုင်ဖွင့်တော့မှာလဲဗျာ”

“ဘာ...စာနယ်ဇင်းစုပါမတ်ကက်”

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ၊ ခင်ဗျား မသိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...”

ကျွန်တော် အံ့ဩစွာ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ သူက အပြစ်တင်
သော လေသံဖြင့် ...

“ခင်ဗျားက စာပေလောကနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာကိုး
ဗျ”

“မပြတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဟိုတစ်ပတ်ကတောင် ကိုမျိုးညွန့်
နေမကောင်းဘူးကြားလို့ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး သတင်းမေးလိုက်
ပါသေးတယ်။

“ဟာ... အဲဒီစာပေလောက စာအုပ်တိုက်ကို ပြောတာ
မဟုတ်ဘူး၊ စာပေနယ်နဲ့ အဆက်ပြတ်နေတာကို ပြောတာ”

တကယ်တော့ ကျွန်တော် စာပေနယ်နှင့် အဆက်မပြတ်ပါ။
ဇာတ်ညွှန်းတစ်ပုဒ် ရေးနေရသဖြင့် နှစ်လလောက် အိမ်ထဲမှာ အောင်း
နေခဲ့ခြင်းသာဖြစ်၏။ ဒီကြားထဲမှာ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်နှင့် အက်ဆေး
တစ်ပုဒ်တောင် ရေးဖြစ်ခဲ့ပါသေးသည်။ ကိုခင်ဇော်သည် သူ့စာအုပ်
တိုက်အတွက် ကျွန်တော်စာမူ ရေးမပေးနိုင်သေးသဖြင့် စိတ်ကောက်
ပြီး အခွင့်အရေးရတုန်း ဖိတောင်းနေခြင်းသာဖြစ်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနှစ်လလောက်လေး အဆက်ပြတ်သွားရုံဖြင့်
စာပေနယ်မှာ အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်သွားပုံကို အံ့ဩမိရင်း...

“ကဲပါဗျာ... ထားပါတော့ ဗုဒ္ဓပြောတဲ့ စာနယ်ဇင်းစူပါမတ်

အထိဆိုတာ ပြောပြပါဦး၊ ဘယ်မှာဖွင့်ထားတာလဲ”

“သုံးဆယ့်သုံးလမ်းထိပ်မှာပျ၊ ကျွန်တော် အခု အဲဒီကို သွားမှာ
ခင်ဗျား လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ဟိုကျရင် တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ စာအုပ်ဆိုင်တွေ
အလုံး အဲဒီမှာ ပြောင်းဖွင့်နေကြပြီ။ လမ်းဘေးစာအုပ်ဆိုင်လေး
တွေလည်း အဲဒီမှာ နေရာသပ်သပ် ရထားသေးတယ်”

ပန်းဆိုးတန်းလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာကြရင်း သူကဆက်
ပြောသည်။

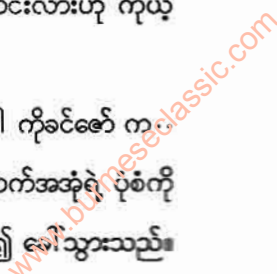
“ပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့ကမှ ဖွင့်ပွဲလုပ်တာပျ၊ ဒေါ်ဒေါ်
အိအိအိတို့ ဖဲကြိုးဖြတ်ပြီး ဖွင့်ပေးတာ၊ ဆရာကျော်အောင်က အခမ်း
အနားမှူးလေ၊ အရမ်းစည်ကားတယ်၊ စာရေးဆရာတွေ တော်တော်
များများ လာကြတယ်၊ ခင်ဗျားသာ မသိလိုက်တာ”

“အေးဗျာ... အလုပ်နည်းနည်း ရှုပ်နေတာနဲ့ သတင်းမကြား
ထိုက်ဘူး”

ကျွန်တော် ဝန်ခံလိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ စာရေးဆရာ
ထုပ်နေပြီး ဒီသတင်းကောင်းကိုတောင် မသိရကောင်းလားဟု ကိုယ့်
ထိုက်ကိုယ် မကျေမနပ် အပြစ်တင်မိ၏။

အနော်ရထာလမ်းနှင့်ဆုံရာသို့ ရောက်သောအခါ ကိုခင်ဇော် က

“လမ်းရဲ့ ဒီဘက်ခြမ်းကနေ ကြည့်မှ အဆောက်အအုံရဲ့ ပုံစံကို
ပိုပြီး ခံစားလို့ရမှာပျ၊ လာ” ဆိုပြီး ဘယ်ဘက်ချိုး၍ ခေါ်သွားသည်။

သုံးဆယ့်သုံးလမ်းနား ရောက်သောအခါ “ဟိုမှာကြည့်” ဟု သူက
ညွှန်ပြသဖြင့် ...

ကျွန်တော် ရင်သပ်ရှုမောသွားရ၏။ အနော်ရထာလမ်း၏
တစ်ဖက် သုံးဆယ့်သုံးလမ်းထိပ်မှာ ရောင်ပြန်မှန်ကြီးများ တပ်ဆင်
ထားသော မြင့်မြင့်မားမား အဆောက်အအုံကြီးကို လှမ်းမြင်ရသည်။
ဗိသုကာပုံစံကိုက အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝလှသည်။ စွယ်စုံကျမ်းကဲ့သို့
စာအုပ်ထူကြီးတစ်အုပ်ကို အလယ်မှဖွင့်ပြီး ထောင်ထားသည့်ပုံစံမျိုး။

ကျွန်တော် တအံ့တသြ ငေးကြည့်နေစဉ်...

“ကဲ...လာ..သွားကြမယ်”

ကိုခင်ဇော်က ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ လမ်းဆုံ မီးပွိုင့်ထိ
လျှောက်ပြီး ချဉ်းဝါကျားမှ ကူးကြသည်။ ကျွန်တော်က စိတ်စောနေ
သဖြင့် မီးစိမ်းနေ၍ ကားတွေ သွားနေသည့်ကြားကပင် ဖြတ်ပြေး
မိ၏။

အဆောက်အအုံကြီးမှာ အတွင်းဘက်သို့ ထောင့်ကိုချိုးပြီး
ဆောက်ထားသဖြင့် ရှေ့မှာ ကားရပ်ရန် ကွက်လပ်ရှိနေသည်။
ထိုနေရာတွင် ကိုခင်ဇော်က နောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်လာပြီး...

“ခင်ဗျားကလဲ ခုမှ လောနေလိုက်တာ.....”

ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်က ရယ်နေလိုက်၏။ ထို့နောက်
အောက်ဆုံးထပ်ထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ဒီမြေညီထပ်မှာ သတင်းစာတွေ၊ ဂျာနယ်တွေ၊ အခုလ
ဇာန်ဆုံးထုတ်တဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ ရောင်းတဲ့ဆိုင်တွေ ရှိတယ်။
ထားရင့်ဖြစ်တဲ့ စာနယ်ဇင်းတွေ ရောင်းတဲ့နေရာ ဆိုပါတော့”

သူက ရှင်းပြသည်။ စာအုပ်ဝယ်သူ၊ အပျင်းပြေ ဝင်ကြည့်သူ
များဖြင့် ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားနေ၏။

“ကောင်းတယ်ဗျာ၊ စာအုပ်ဝယ်ချင်တဲ့လူတွေ တစ်နေရာတည်း
မှာ လိုချင်တာ ရွေးဝယ်နိုင်တာပေါ့”

ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ ဆိုင်တန်းများ၏ အလယ်
တွင် ကျောချင်းကပ်၍ ချထားသော ခုံတန်းလျားများ ရှိ၏။ လူအချို့
ထိုင်ပြီး သတင်းစာများ၊ ဂျာနယ်များ ဖတ်နေကြသည်။

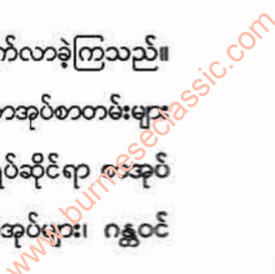
“အဲဒါ...ငှားဖတ်တဲ့လူတွေ၊ သတင်းစာ တစ်စောင် နှစ်ကျပ်၊
ဂျာနယ်တစ်စောင် ငါးကျပ်နဲ့ ငှားဖတ်လို့ရတယ်။ ဖတ်ပြီး ပြန်အပ်ခဲ့
ရဲ့ဝဲ၊ အကုန်အကျ သက်သက်သာသာနဲ့ ဖတ်လို့ရတာပေါ့”

ကိုခင်ဇော်က ရှင်းပြသည်။

“ကဲ...လာ၊ အပေါ်တက်ရအောင်”

ရွှေလျားစက်လှေကားဖြင့် ပထမထပ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။

ဒီထပ်မှာ ရေရှည်ဆိုင်ပေါ်တင်၍ ရောင်းရသော စာအုပ်စာတမ်းများ
ရှိသည်။ ကျမ်းစာအုပ်များ၊ အဘိဓာန်များ၊ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ စာအုပ်
များ၊ ခေတ်ဟောင်းစာပေပညာရှင်ကြီးများ၏ စာအုပ်များ၊ ဂန္ထဝင်

ဝတ္ထုကြီးများကို ရောင်းချကြသည်။

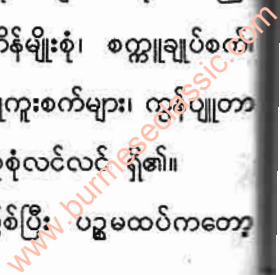
အောက်ထပ်မှာလောက် လူမစည်ကားသော်လည်း တကယ်
စာဖတ်သက်ရင့်သူတွေကို တွေ့ရသည်။ စာအုပ်ကောင်းလျှင်
ရောင်းချေး ဘယ်လောက်ကြီးကြီး ဂရုမစိုက်ဘဲ ဝယ်နေကြသည်ကို
တွေ့ရ၏။ စာအုပ်ဆိုင်များ၏ ကောင်တာပေါ်တွင် ရနိုင်သည့် စာအုပ်
များ၊ ကတ်တလောက်စာရင်းကို ချပေးထားသည်။ စာအုပ်ဝယ်လျှင်
၄င်းတို့ဆိုင်အမှတ်တံဆိပ်ပါသည့် ပလတ်စတစ် လက်ဆွဲအိတ်ငယ်
ကလေးများနှင့် ထည့်ပေးသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီ စာအုပ်လက်ဆောင် ပို့ချင်လျှင်လည်း
လိပ်စာ၊ စာအုပ်ဖိုး၊ စာပို့ခတို့ ပေးထားခဲ့လျှင် စာအုပ်ဆိုင်က တာဝန်ယူ
ပို့ပေးသည်ဆို၏။

ဒုတိယထပ်တွင် နိုင်ငံခြားဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေသော စာနယ်ဇင်း
များ ရှိ၏။ အထူးသဖြင့်တော့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေသော
စာအုပ်များ၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်၊ သတင်းစာများ ရောင်းသည်။

တတိယထပ်မှာတော့ စာရေးကိရိယာများ ရောင်းသည်။
စာရေးစက္ကူများ၊ ဘောလ်ပင်၊ ဖောင်တိန်မျိုးစုံ၊ စက္ကူချုပ်စက်၊
ဖောက်စက်များ၊ လက်နှိပ်စက်များ၊ မိတ္တူကူးစက်များ၊ ကွန်ပျူတာ
များ၊ အီလက်ထရွန်းနစ် အဘိဓာန်များ စုံစုံလင်လင် ရှိ၏။

စတုတ္ထထပ်သည် စာပေပြတိုက်ဖြစ်ပြီး ပဉ္စမထပ်ကတော့

စာကြည့်တိုက်နှင့် အပန်းဖြေရိပ်သာ ဖြစ်၏။

“အဲဒါတွေက ဆယ်နာရီမှ ဖွင့်မှာဗျ။ အပေါ်က ပြန်ဆင်းလာမှ စင်ကြည့်တာပေါ့”

ဟု ကိုခင်ဇော်က ပြောသည်။

“အပေါ်မှာ ဘာရှိသေးလို့လဲဗျ။ ခေါင်မိုးပဲရှိတော့တဲ့ဟာ”

“လာစမ်းပါဗျာ”

သူက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဆွဲပြီး ခေါင်မိုးသို့ ခေါ်သွား၏။ လှေကားမှတက်ပြီး ခေါင်မိုးပြန်ပေါ် ရောက်သောအခါ ကျွန်တော် အလွန်အံ့သြသွားရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လမ်းဘေး စာအုပ်ဆိုင်တန်းကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ခေါင်မိုးပေါ်မှာပင် ကတ္တရာလမ်း၊ ပလက်ဖောင်း၊ စသည်တို့ ထိုပုံတူပြုလုပ်ထား၏။ ခရေပင်၊ ရေတမာပင်များလည်း လမ်းဘေး မှာရှိသည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာတော့ စာအုပ်အဟောင်းဆိုင်ကလေး နှစ်ခု၊ ချခင်းထားကြ၏။ တကယ့်ကို တူအောင် ပြုလုပ်ထားလေ သည်။

“လမ်းဘေးဆိုင်မှာ ဝင်မွေ့ရမှ အရသာတွေ့တတ်တဲ့ လူတွေ အတွက် လုပ်ပေးထားတာလေ”

ကိုခင်ဇော်က ရှင်းပြသည်။ ပန်းဆိုးတန်းက ဆိုင်တွေအတန်လုံး ဒီပေါ်ရောက်ကုန်ကြတာကိုးဟု ခုမှ သဘောပေါက်သွား၏။ စာအုပ်

အဟောင်းဆိုင်တွေလျှင် မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်သောကြောင့် တစ်ဆိုင်
ဝင်တစ်ဆိုင်ထွက် လျှောက်ကြည့်မိ၏။ နှစ်အုပ်၊ သုံးအုပ် ဝယ်ဖြစ်
သွားသည်။

“လက်ဖက်ရည် သောက်ဦးမလား”

ကိုခင်ဇော်က မေးသဖြင့် “အောက်ရောက်မှ...”

ဟု စကားစပြီးမှ ဆိုင်ကို လှမ်းမြင်၏။ စာအုပ်ဆိုင်တန်း၏
တစ်ဖက် အစွန်းဆုံးမှာ လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေး။
ဆိုင်းဘုတ် ခပ်သေးသေး တစ်ခုကိုလည်း ချိန်ဆွဲထား၏။

‘လေထန်ကုန်း’

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်း စာနုယဇင်းစူပါမတ်ကက်ကြီးမှာ
စီစဉ်ထားပုံ အလွန်အဆင့်မြင့်ကြောင်း ပြောကြသည်။

“တစ်ခုမှ လွတ်ကွက်ဟာကွက် မရှိအောင် လုပ်ထားတာဗျ။
ဟိုမှာတွေ့လား”

သူညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့ရသည်။
ဆိုင်ကတော့ ဖွင့်မထား။ စားပွဲခုံတွေ၊ ကုလားထိုင်တွေ စီထားတာတော့
တွေ့ရသည်။

“ဟဲ...ဟဲ...စာပေသမားတွေအတွက် ဒီလိုဟာမျိုးလဲ
ထားပေးဖို့ မမေ့ဘူး၊ အဲဒီဆိုင်ကတော့ ညနေခြောက်နာရီမှ ဖွင့်မယ်”

“ဘာဆိုင်လဲဗျ”

“ခင်ဗျားကလည်း နားဝေးလိုက်တာ၊ စာပေသမားတွေအတွက်
ဆိုမှတော့ အရက်ဆိုင်ပေါ့ဗျာ”

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

“ဟုတ်ရုံတင်ဘယ်ကမလဲ၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တစ်ခုခု၊ ဒါမှမဟုတ်
စာပေတိုက်တစ်ခုခုက ငွေရေးကြေးရေးအတွက် တာဝန်ယူမယ်လို့
ထောက်ခံပေးရင် အဲဒီဆိုင်မှာ အကြွေးသောက်လို့ရတဲ့ ကတ်ပြား
ထုတ်ပေးသေးတယ်၊ အဲဒီကတ်ကို ဘီအီးကတ်လို့ခေါ်တယ်”

“တော်တော်အကွက်စေ့အောင် လုပ်ပေးထားတာပဲ။ ဒါနဲ့
အဲဒီဆိုင်ရဲ့ နာမည်ကကော”

“လေရူးသုန်သုန်တဲ့”

“ဟာ....လှလိုက်တဲ့နာမည်ဗျာ”

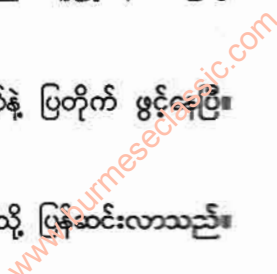
“ညနေ ဆိုင်ဖွင့်ချိန်ဆိုရင် စာရေးဆရာ တော်တော်များများ
လာကြတယ်။ ခင်ဗျားလည်း တစ်ရက်လောက် လာထိုင်ပေါ့”

“ခင်ဗျားကတော့ ညနေတိုင်း ရှိတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်ထေ့လိုက်သည်။ သူပြုံးနေ၏။ ပြီးမှ
နာရီကိုကြည့်ပြီး..

“ဆယ်နာရီကျော်ပြီဗျာ၊ စာကြည့်တိုက်နဲ့ ပြတိုက် ဖွင့်နေပြီ။
သွားရအောင်”

လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းပြီး အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာသည်။

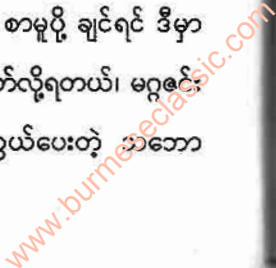

ပထမဆုံး စာကြည့်တိုက်ကို ဝင်သည်။ ပြင်ဆင်ထားပုံမှာ တက္ကသိုလ်များ ဗဟိုစာကြည့်တိုက်နှင့် အတော်ဆင်သည်။ ကတ်တလောက်ကတော့ သုံးနေကျပုံစံအပြင် ကွန်ပျူတာနှင့်ပါ အလွယ်တကူ ရှာလို့ရအောင် စီစဉ်ပေးထားသည်။ အင်တာနက်နှင့် ချိတ်ထားသော ကွန်ပျူတာလည်း ရှိသည်။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးရှိ စာကြည့်တိုက်များနှင့် တိုက်ရိုက်ဆယ်သွယ်မှု ရှိသည်။ ဖတ်လိုသော စာနယ်ဇင်းမှန်သမျှ ထုတ်ယူနိုင်သည်။ စာရွက်ဖြင့် ကူးယူသွားလိုလျှင် တစ်မျက်နှာတစ်ဆယ်နှုန်းဖြင့် ကူးပေးသည်။

စာကြည့်တိုက်နှင့် ကပ်လျက်အခန်းမှာ စာနယ်ဇင်းသမားများ နားနေခန်းဖြစ်၏။ ဆက်တီကုလားထိုင်များ၊ ပက်လက်ကုလားထိုင်များ ချပေးထားသည်။ စာပေသမားများ နားနားနေနေ အပမ်းဖြေနိုင်သည်။ စာအကြောင်း၊ ပေအကြောင်း ဆွေးနွေးငြင်းခုံ နိုင်သည်။

ပြတိုက်ရှိရာအထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ပြတိုက်ထဲမဝင်ခင် အပြင်အခန်းမှာ ဆက်သွယ်ရေးဌာန ဖြစ်၏။

“ဒီဌာနကနေ စာအုပ်တိုက်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေနဲ့ ဆက်သွယ်လို့ရတယ်။ ခင်ဗျား မဂ္ဂဇင်းတိုက်တစ်တိုက်ကို စာမူပို့ ချင်ရင် ဒီမှာ ပေးခဲ့ရဲ့ပဲ။ စာမူခန့် မဂ္ဂဇင်းကိုလည်း ဒီမှာပဲ ထုတ်လို့ရတယ်။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေနဲ့ စာရေးဆရာတွေကြားမှာ ဆက်သွယ်ပေးတဲ့ သဘောလေ”

ထို့နောက် ဗီဒီယိုခန်းကို တွေ့ရသည်။ ခုံငါးဆယ်လောက်ဆံ့
သော အခန်းဖြစ်၏။ တီဗွီ အကြီးစားတစ်လုံးကိုလည်း တွေ့ရ၏။

“ဒီမှာ ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုကြီးတွေ၊ မြန်မာနိုင်ငံက ဂန္ထဝင်
နာမည်ကြီး ဝတ္ထုတွေကို ပြန်ရိုက်တဲ့ ရုပ်ရှင်တွေကို ကူးထားတဲ့
ဗီဒီယိုတွေ တစ်နေ့တစ်ကား ပြတယ်”

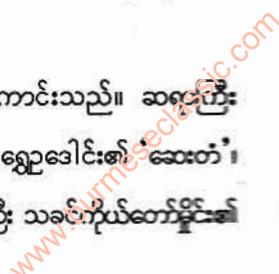
ကြော်ငြာသင်ပုန်းတွင် ယနေ့ပြမည့်ဇာတ်ကားမှာ ချားလ်ဒစ်
ကင်း၏ ဂရိတ်အိတ်စပက်တေးရှင်း ဖြစ်ကြောင်း ရေးထား၏။

“ကဲ..လာ၊ ပြတိုက်ထဲသွားမယ်”

ပြတိုက်ကြီးမှာ စာပေနှင့်ပတ်သက်သော ပစ္စည်းမျိုးစုံကို
ပြသထားသည်။ စက္ကူဖြစ်ပေါ်လာပုံ အဆင့်ဆင့်၊ ပေရွက်မှ ပေစာ
ပြုလုပ်ပုံ၊ ပုရပိုက် ပြုလုပ်ပုံ၊ ကညစ်များ၊ ကံ့ကူဆံများ၊ ကျောက်စာ
နမူနာများ၊ ရှားပါးစာအုပ်များ၊ မင်းတုန်းမင်းကြီးလက်ထက် ရတနာပုံ
သတင်းစာ ရိုက်နှိပ်ခဲ့သည့် ပုံနှိပ်စက်၊ နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာကြီး
များ၏ ဓာတ်ပုံများ လက်ရေးမူများ ပြီးတော့....

“စာရေးဆရာကြီးများ သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်က အသုံးပြုခဲ့သော
ပစ္စည်းများ”

ထိုပြခန်းမှာ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသည်။ ဆရာကြီး
ဂျိမ်းစ်လှကျော်၏ ‘မှတ်စုစာအုပ်’၊ ဆရာကြီး ရွှေခေါင်း၏ ‘ဆေးတံ’၊
ဆရာကြီး ပီခိုးနင်း၏ ‘ခေါင်းပေါင်း’၊ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏

‘ကွမ်းအစ်’၊ ဆရာဗဂျီအောင်စိုး၏ ‘ရိုးရာ ခေတ်သစ်ပန်းချီများ ရေးဆွဲခဲ့သော ကလောင်တံ’၊ ဆရာသော်တာဆွေ ‘ဈေးဝယ်ထွက်သည့် ခြင်းတောင်း’၊ ဆရာမြသန်းတင့်၏ ‘မျက်မှန်ထူထူကြီး’ ထို့နောက်...

ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် ငေးကြောင်ကြည့်နေမိ၏။ အဖေဓာတ်ပုံကြီးကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ လွယ်အိတ်လွယ်လျက်၊ စီးကရက် လက်ကြားညှပ်လျက် ရှုတည်တည်ကြည့်နေသော အဖေဓာတ်ပုံ။ ပြီးတော့ နံရံတွင် ချိတ်ထားသော လွယ်အိတ်အနီတစ်လုံး။ စာညွှန်းမှာ...

“ဆရာသာဓု အမြတ်တနိုးလွယ်ခဲ့သော လွယ်အိတ်”

ကျွန်တော် အံ့ဩဝမ်းသာသွားရ၏။ သူတို့ ဘယ်က ဘယ်လို ရအောင်ရှာထားသလဲ။ ကျွန်တော်တောင် မသိလိုက်။ စီစဉ်သူများ၏ အပင်ပန်းခံမှု၊ အကွက်စေ့မှုကို ချီးကျူးရင်း ပီတိဖြစ်နေစဉ်...

“ပန်းဆိုးတန်းပါလား”

စပယ်ယာ၏ အော်သံကို ကြားလိုက်မှ စိတ်ကူးတွေ လွင့်စဉ် ထွက်ကုန်၏။ ကျွန်တော်သည် ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာပဲ ရှိနေတုန်း။ ညက ရုပ်မြင်သံကြား နိုင်ငံခြားသတင်းထဲမှာ ကြည့်လိုက်ရသော ပီကင်းမြို့ရှိ အကြီးဆုံး စာအုပ်ဆိုင်ကြီး ဖွင့်သည့်အကြောင်း သတိရပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေမိခြင်း ဖြစ်၏။

ပန်းဆိုးတန်းမှတ်တိုင်မှ ဆင်းပြီး လျှောက်လာခဲ့သည်။

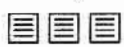

လက်ယာရုံး ပတ်လည် ဆင်ဝင်ကြီးအောက်မှာ လမ်းဘေးစာအုပ်ဆိုင်
ကလေးတွေ ခင်းကျင်းထားကြပြီ။

မိုးတစ်မုံစိမ့်ရွာနေသောကြောင့် လူသိပ်မစည်ကားလှ။ အရောင်း
အဝယ်လည်း ပါးဟန်တူသည်။ စာအုပ်ဆိုင်ရှင် နှစ်ယောက်မှာ
စစ်တုရင် ထိုးနေကြ၏။ တစ်ယောက်ကတော့ ဒူးပေါ်လက်ယက်၍
နဖူးတင်ပြီး အိပ်ငိုက်နေသည်။ ကျောင်းသုံးစာအုပ်အဟောင်းတွေ
ရောင်းသော ဆိုင်မှာသာ ဝယ်သူအချို့ရှိသည်။

ပန်းဆိုးတန်းလမ်းအတိုင်း အထက်ကို မျှော်ကြည့်လိုက်သော
အခါ စီးကရက်ဘူးကြီးတွေ ထောင်ထားသလိုဖြစ်နေသော အထပ်မြင့်
အဆောက်အအုံသစ်ကြီးများကို ဟိုတစ်လုံး ဒီတစ်လုံး လှမ်းမြင်ရ
လေသည်။

မင်းလှ

ယောကျာ်းပုံပြင်

လူနေ

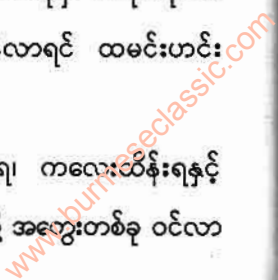
(၁)

တစ်ခါတုန်းက အိမ်ထောင်ရှင်မ တစ်ယောက်သည် အိမ်မှုကိစ္စများ၊ ချက်ပြုတ်ခြင်း၊ သန့်ရှင်းခြင်း၊ ကလေးထိန်းရခြင်းတို့၌ ပျင်းရိငြီးငွေ့လာ၏။

နေ့စဉ်၊ နေ့စဉ် ဒါကြီးပဲ ထပ်ကာထပ်ကာ လုပ်ရတာကိုပင် ဒုက္ခကြီးတစ်ခုလို ခံစားလာရသည်။

ယောက်ျားတွေကတော့ ထိုကိစ္စကို တစ်ခုမှ မလုပ်ရ...။ မိုးလင်းရင် အလုပ်ကလေးသွားမယ်။ ပြန်လာရင် ထမင်းဟင်းအဆင်သင့်နှင့် စားပြီး အိပ်မည်။

ဘာမှအပူအပင်မရှိ...။ ချက်ပြုတ်ရ၊ ကလေးထိန်းရနှင့် စိတ်ညစ်သော အိမ်ထောင်ရှင်မ၏ ခေါင်းထဲသို့ အကွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။

သူလည်း ယောက်ျား ဖြစ်ချင်လာ၏။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ထိုဆန္ဒသည် ကြီးထွားလာသည်။

ကလေးထိန်းလို့ ကလေးက ငိုနေရင် သူ့စိတ်က ယောက်ျား ဖြစ်ချင်နေသည်။

ပန်းကန်တွေဆေးစရာတွေ့ရင်လည်း ယောက်ျားဖြစ်ချင်နေ သည်။ သူ့ယောက်ျားက အေးအေးလူလူ ထိုင်နေတာကို တွေ့ရင် သူမကျေနပ်.....။

ရှင်က ယောက်ျားမို့လို့ အဲဒီလိုနေနိုင်တာပေါ့ ဟုပင် လှမ်းပြော ထိုက်သေးသည်။

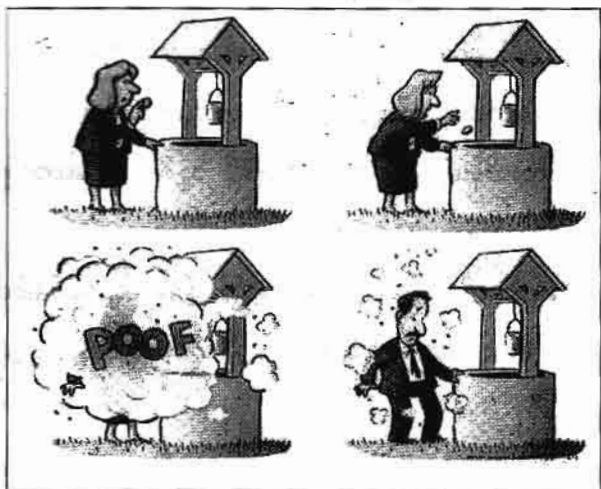
တစ်နေ့....

အိမ်ထောင်ရှင်မသည် ခြံထဲသို့ လမ်းဆင်းလျှောက်၏။ လျှောက် ခင်းလျှောက်ရင်း ရေတွင်းနားရောက်သောအခါ ဆန္ဒတစ်ခု ဖြစ်လာ သည်။ ရေတွင်းထဲကို တစ်ခုခု ပစ်ထည့်ကာ သူ့စိတ်ဆန္ဒကို ဆုတောင်း ချင်လာ၏။ ဒါနဲ့ သူလည်း ခပ်မြန်မြန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ အနီးအနားရှိ တစ်ခုခု ကောက်ယူလိုက်ပြီး ဆုတောင်းလိုက်သည်။

၁။ ကျွန်မသည် ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ပါသည်။

၂။ သို့ဖြစ်ပါ၍ ဤအရာကားပစ်ချပါက ယောက်ျားဖြစ်ပါစေ သတည်း။

၃။ ဝုန်း

သူ့မျက်လုံးကိုပင် သူမ မယုံမကြည်ဖြစ်သွားသည်။ ချက်ချင်း
လက်ငင်း သူ ယောက်ျားစင်စစ် ဖြစ်သွားသည်။

“ငါ...ယောက်ျား ဖြစ်သွားပြီ”

တိုးတိုးလေး ရေရွတ်မိသည်။

သူကိုယ်သူ သေချာကြည့်ကာ သဘောတွေ ကျနေ၏။

သူဖြစ်ချင်သော ဆန္ဒ အကောင်အထည် ပေါ်သွားပြီဖြစ်သည်။

သူယောက်ျား ဖြစ်သွားပြီ...သူယောက်ျား ဖြစ်သွားပြီ...သူ

ယောက်ျားဖြစ်သွားပြီ ဟု ရေရွတ်ရင်း ခြံထဲ၌ ပတ်ပြေးနေသေး၏

(၂)

“မိန်းမရေ...ကိုယ်ပြန်လာပြီ”

အိမ်ထောင်ရှင် ယောက်ျားက သူ့လက်ဆွဲအိတ်ကို ခုံပေါ်တင်

သူ့မိန်းမကို လှမ်းအော်သည်။

ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့.....။

ထို့နောက် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါတွင် ယောက်ျား

ယောက် ထိုင်ပြီး တီဗွီကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

တီဗွီကြည့်နေသော ယောက်ျားက သူ့ကိုမြင်သွားပြီး.....

“ဟယ်...ကိုကိုပြန်လာပြီ”

ဆိုပြီး ပြေးကြိုလေ၏။

အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျားမှာ ခပ်တွန့်တွန့်ဖြစ်သွားပြီး

“ခင်ဗျား...ဘယ်သူလဲဗျ...ကျုပ်မိန်းမရော”

“အဟင်း...ကိုကို အံ့ဩနေပြီမှတ်လား၊ ကျွန်မက ကိုကိုရဲ့ မိန်းမလေ၊ အခု ယောက်ျားဖြစ်သွားပြီ”

ဆိုပြီး အိမ်မှုကိစ္စများနှင့် လှောင်ပိတ်နေရသောကြောင့် ယောက်ျား ဖြစ်ချင်လွန်းအားကြီး၍ စိတ်ဆန္ဒပြုပုံ အကြောင်းအား ရှင်းပြလိုက် သည်။

အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျားမှာ သိပ်မယုံချင်ချေ...။ ကလေးကို တွေ့ပြီး သူ့မိန်းမကို မတွေ့သောကြောင့် ယုံရခက်ခက်လည်း ဖြစ်နေ သည်။

“ဒါဆို ခင်ဗျားက ကျုပ်မိန်းမ မတင်သန်းပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အခု ကိုတင်သန်းဖြစ်သွားပြီ”

အခုမှ ယောက်ျားပြောင်းခါစ ဖြစ်သောကြောင့် မိန်းမဟန် နည်းနည်း ပါနေကြောင်း အိမ်ထောင်ရှင် ယောက်ျား သတိပြုမိသည်။

“မင်းက အိမ်မှုကိစ္စတွေ မလုပ်ချင်လို့ ယောက်ျားပြောင်းတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းက အရင်က ငါ့မိန်းမ ဖြစ်မှန်း ငါဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ”

“အို...ဒါကတော့ စစ်ဆေးကြည့်ပေါ့”

www.burmeseclassic.com

အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျားမှာ ခေါင်းတကုတ်ကုတ်နှင့် ဘာလုပ်
လို လုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေသည်။

သူမိန်းမကိုလည်း မတွေ့ရ...။

အခု ယောက်ျားကြီးကလည်း သူ့မိန်းမလို့ ဆိုနေသေးသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ...။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ...။

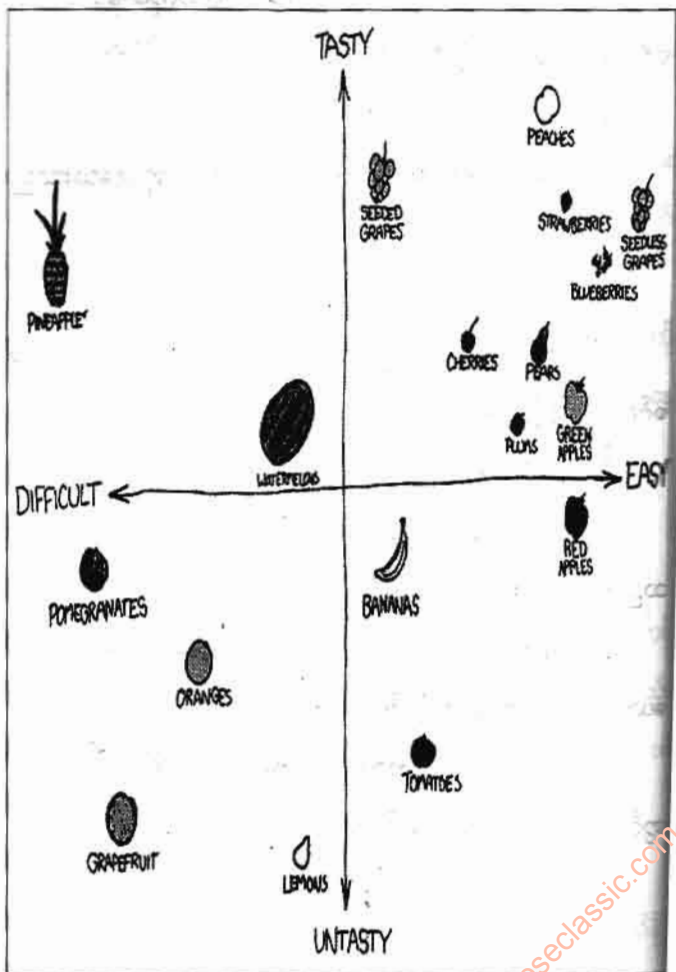
“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်မိန်းမ ဟုတ်မဟုတ်
စစ်ဆေးကြည့်မယ်”

“အဟင်း...ရတာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်စကားပြောနေကြ
သည်။ ကလေးကတော့ သူတို့ရှေ့တွင် ကစားနေ၏။

သူ့ရှေ့စားပွဲတွင် ရှိနေသော စာရွက်လွတ်တစ်ခုကို အိမ်ထောင်ရှင်
ယောက်ျားက လှမ်းယူလိုက်သည်။

သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ ဘောပင်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး စာရွက်ပေါ်
သို့ ဟိုဆွဲ ဒီဆွဲ လုပ်လိုက်၏။

“ကဲ..ငါမေးတော့မယ်”

“မေး...မေး...”

အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျားက ကိုတင်သန်း(ခ)မတင်သန်း ကို စာရွက်ထိုးပေးလိုက်ပြီ။

“ငါမနက်တိုင်းစားတဲ့အသီးနဲ့ အိပ်ယာဝင်ရင်းစားတဲ့ အသီးကို ပြောပြ၊ အဲဒါက ငါ့မိန်းမနဲ့ ငါနဲ့ပဲ သိတာ၊ အဟင်း...မင်းစဉ်းစား နိုင်အောင်လို့ အသီးပုံလေးတွေ ဆွဲပေးထားတယ်”

မင်းလိမ်နေတာပါ။ မှားရင်တွေ့မယ် ဆိုတဲ့ အကြည့်ဖြင့် အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျားက ကြည့်နေသည်။

ကိုတင်သန်း (ခ) မတင်သန်းက ဘာမှ မပြောသေးပဲ စာရွက် ထို အရင်ကြည့်လိုက်သည်။

“မနက်မှာ ရှင်က..အဲ ခင်ဗျားက အသီးစားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီပုံထဲမှာပါတဲ့ ဟာမျိုးကိုသောက်တာ”

“ဘာလဲ”

“Lemon Tea”

“ဟဲ...အင်း၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ညအိပ်ယာ ဝင်ခါနီးရော”

“အဟင်း၊ ရှင်က ငှက်ပျောသီးစားတယ်လေ”

အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျားမှာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ဒါတွေ

အဲဒီနီးမပဲ သိတာ...။

အခု ဒီ ကိုတင်သန်းကြီးက သူ့မိန်းမ မတင်သန်းလား...။

“ဒါဆို နောက်တစ်ခု ထပ်မေးမယ်”

“မေးလေ”

“နင်နဲ့ငါရဲ့ ရည်းစားဖြစ်တော့ ငါက နင့်ကို ဘာအသီးပေးလဲ”

“ဖရဲသီးလေ၊ ရှင့်မှာ အရင်တုန်းက ဖရဲခြံရှိတာပဲ”

ထိုသို့ဖြင့် တစ်ခုချင်းတစ်ခုချင်း မေးလိုက်ရာ မေးခွန်းအားလုံး မှန်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျားမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွား၏။ ကိုတင်သန်းကို သူ့မိန်းမ မတင်သန်းအဖြစ် ယုံရတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင်က မယုံသေးဘူးလား”

“ယုံပါပြီ၊ ယုံပါပြီ”

(၃)

“မင်းကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ယောက်ျားဖြစ်ချင်ရတာလဲ”

“ဪ...ရှင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ တစ်နေ့လုံးအိမ်မှာ ကျွန်မက ပင်ပန်းရတယ်၊ ရှင်တို့က ပြန်လာရင် အေးအေးဆေးဆေးပဲ၊ ကိုယ်ချင်းကို မစာဘူး”

အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျားက ဘာမှပြန်မပြောတော့....။ ခေါင်းကို သာ တွင်တွင်ခါနေသည်။

“ဘာဟင်းချက်ထားလဲ”

“ဘာမှ မချက်ထားဘူး၊ ကျွန်မ...အဲ၊ ငါက အိမ်ထောင်ရှင်မ မဟုတ်တော့ဘူးလေ”

အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျားလဲ ဆက်မပြောတော့ဘဲ၊ လေးတိ
လေးကန် ခြေလှမ်းများဖြင့် နောက်ဖေးထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ပန်းကန်တွေ မဆေးရသေး...၊ မီးဖိုချောင်ထဲမှာလည်း ရှုတ်ပွ
နေသည်။ သူ့သားကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့သားလေး
လည်း ရေမချိုးရသေးဘူး ထင်သည်။ အားလုံးပေပွနေ၏။

ကိုတင်သန်း (ခေါ်) မတင်သန်း မလုပ်သော်လည်း သူကမဲလုပ်
ရတော့မည်။ သားလေးလည်း ရေမချိုးရသေး၊ ပန်းကန်တွေလည်း
မဆေးရသေး...။ ဟိုဟာလုပ်ရဦးမည်၊ ဒီဟာလုပ်ရဦးမည်။
တစ်အိမ်လုံးလည်း ရှင်းရဦးမည်။ ဘယ်ဟာက စကိုင်လို့ စကိုင်ရမှန်း
မသိတော့ချေ...။ နောက်ဆုံး သားကလေးကိုချီပြီး ပန်းကန်များဆေး
ရမည့် ဘောစင်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ သားလေးကို ရေချိုးပေးရင်း
ပန်းကန်ဆေးမယ်ပေါ့...။

သားလေးကတော့ ရေချိုးပေးသည့် နည်းစနစ် အသစ်ကြောင့်
သူ့ကို ပြုံးကြောင်ကြောင်နှင့် ကြည့်နေသည်။ သားလေးကို ရေချိုးပေး၊
ပန်းကန်ကိုလည်းဆေး...။ ခဏကြာသောအခါတွင် အားလုံးပြီးစီး
သွား၏။

ထို့နောက် အိမ်သန့်ရှင်းရေး စတင်လိုက်သည်။ ဒီကိစ္စလည်း
မကြာမီမှာ ပြီးစီးသွားပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော်နှင့် လုပ်လိုက်ရာ အားလုံး
ပြီးစီးသောအခါမှ အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျား အနားရလေတော့သည်။

ကိုတင်သန်း (ခ) မတင်သန်းကတော့ အိမ်ရှေ့ဆိုဖာတွင် တီဗွီ
အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကြည့်နေသည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျား
လည်း ဘာမှမပြောပဲ သူ့မိန်းမ ကိုတင်သန်း (ခ) မတင်သန်း အား
ထမင်းစားရန် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

၁။ နင်နဲ့အတူ အိပ်လို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်...။

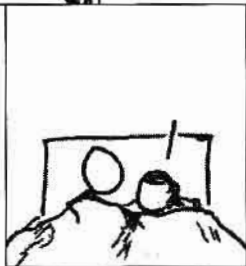
၂။ ဘာဖြစ်လို့လဲ...။

၃။ အခု နင်က ယောက်ျားဖြစ်နေပြီလေ...။

၄။ ဒီတော့...ငါက နင့်ကို ဖက်အိပ်ရင် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတာ
ပေါ့...။

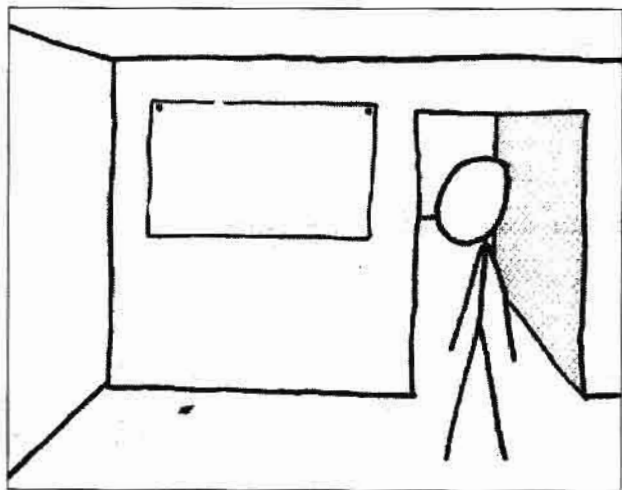
(၄)

(ထိုသို့ဖြင့် အိပ်ချိန်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။)

ဤသို့ဖြင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်နေသည်။ ကိုတင်သန်း (ခ) မတင်သန်း
မှာလည်း ယောက်ျားပုံစံသာ ပြောင်းသွားသော်လည်း အပြုအမူ
အပြောအဆိုက မပြောင်းသေးချေ။

အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျားကလည်း ဒီကိုတင်သန်းကြီးနဲ့ မအိပ်
ချင်...။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံး အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျားပဲ အလျှော့ပေး
ကာ အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လိုက်ရသည်။

ဆိုဖာပေါ်သို့ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် လှဲချလိုက်ပြီး လက်ရှိ
အခြေအနေကို ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားနေလိုက်သည်။ အဖြေမပေါ်
ချေ...။ မတင်သန်းကလည်း ယောက်ျား ဘဝပြောင်းသွားပြီ....။

ငါ့ကွာရှင်းလိုက်ရမလား.....။ မဖြစ်သေး.....။ အခုနေ ရုံးမှာ
ကွာရှင်းလိုက်ရင် ယောက်ျားချင်း ယောက်ျားချင်း ကွာရှင်းတယ်ဆို
ပြီး.....

မျက်နှာပူရဦးမည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ.....။

ဘယ်လိုလုပ်ရ.....။

ဘယ်လိုလုပ်.....။

ဘယ်လို.....။

ဘယ်.....။

.....။

နောက်ဆုံး တခေါ်ခေါ်နှင့် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

(၅)

မနက်ရုံးသွားတော့လည်း ကားပေါ်မှာ ထိုကိစ္စအကြောင်းကိုပဲ
ဆွေးနာမိသည်။

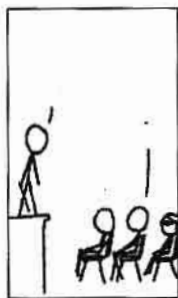
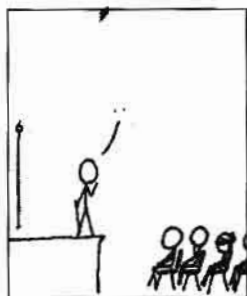
၁။ ခင်ဗျားတို့ အားလုံးသိတဲ့အတိုင်းပဲ ၂၀၀၇ မှာ တိုးတက်လာတဲ့
မတင်သန်းကြီးဟာ.....အဲ၊ ထုတ်ကုန်တန်ဖိုးဟာ.....

၂။ နောက်နှစ်မှာ အားလုံးပဲ ထုတ်ကုန်တွေ မကျဆင်းအောင်
ကြိုးစားဖို့ ကျွန်တော် အလေးအနက်ထားပြီး ကိုတင်သန်းကို
တိုက်တွန်းချင်.....အဲမှားလို့.....ဝန်ထမ်းတွေကို တိုက်တွန်းချင်
ပါတယ်။

၃။ ကောင်းပြီ.....ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပဲ၊ အားလုံးပြန်ပြီး ပန်းကန်
ဆေးကြ.....

သူ့မိန်းမ မတင်သန်း ဖြစ်သွားရမည့် ကိစ္စက *မိန်းမဖြစ်လျှင်
နဲ့ မိန်းမတာဝန်မလုပ်ချင်ဘဲ ယောက်ျားများကို အားကျခြင်း ဖြစ်သည်
ဟု အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျားက ယေဘုယျ သတ်မှတ်ထားသည်။
ကိစ္စကို ကိုင်တွယ်ရခက်မယ်မှန်း သူသိထားသည်။

ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း တိုင်ပင်လို့မဖြစ်...။ အရှက်ကွဲနေဦးမည်
ရုံးရောက်လို့ အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာ စကားပြောနေရသော်လည်း
သူ့မိန်းမ မတင်သန်းကိစ္စပဲ ခေါင်းထဲရောက်နေသည်။

(၆)

ရုံးခန်းထဲ ရောက်သောအခါ အလုပ်အကြောင်း မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ
မတင်သန်းအကြောင်းပဲ ဆက်စဉ်းစားနေရသည်။

အိကွေးရှင်းတွေ၊ သင်္ချာနည်းတွေနဲ့ အဖြေရှာကြည့်သည်။
မတင်သန်း ငါ့ကို မချစ်တော့လို့ ယောက်ျားပြောင်းလိုက်တာလား...
သူ့အသည်းကို နှစ်ထပ်တင်ရင် ဘာဖြစ်မယ်ညာဖြစ်မယ်ဆိုပြီး
စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အိကွေးရှင်းတွေ လျှောက်ရေးပြီး တွက်နေခဲ့သည်။

$\sqrt{\heartsuit} = ?$	$\cos \heartsuit = ?$
$\frac{d}{dx} \heartsuit = ?$	$[\heartsuit] = ?$
$F\{\heartsuit\} = \frac{1}{\sqrt{2\pi}} \int_{-\infty}^{\infty} f(t) e^{i\heartsuit t} dt = ?$	
<i>My normal approach is useless here.</i>	

အဖြေမထွက်...။ စာရွက်ကို လုံးချေပြီး အမှိုက်တောင်းထဲသို့
အိတ်ထည့်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ရွက်ယူပြီး ဟိုရေးဒီရေး လုပ်ပြန်
သည်။ ငါးမိနစ် ကြာသွားသည်။ အမှိုက်တောင်းထဲမှာသာ စာရွက်တွေ
ဖြည့်သွားသည်။ အခုထိ အဖြေမရသေးချေ...။ထိုစဉ် စာရေးမလေး
အိတ်လာသည်။

“ဆရာ...လက်မှတ်ထိုးဖို့”

“အေး...အေး...ထားနဲ့ မတင်သန်း”

ထက်ကတော့ စာရွက်ပေါ်မှာ ဟိုခြစ်ဒီခြစ် လုပ်နေဆဲပင်...။

စာရေးမလေးမှာ အူကြောင်ကြောင်နှင့် ပြန်ထွက်သွားရသည်။

အိတ်ထဲမှာတော့ ဒွိဟနှင့်ပေါ့...။ ငါ့နာမည်က မကြီးမောင် ဆိုတာ
ကို ဆရာက ဘာကြောင့် မတင်သန်းလို့ ခေါ်ရတာလဲပေါ့...။

အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျားမှာလဲ ချွေးတွေ ပြန်နေသည်။ ခေါင်း

ထည်း စဉ်းစား၊ လက်ကလည်း ဟိုတွက်၊ ဒီတွက်နှင့်...။

သူရဲ့ယောက်ျားဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ဟုလည်း မာန်တင်းလိုက်

သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျား၏ မျက်နှာမှာ
အိတ်လက်သွားသည်။

သူ အဖြေတစ်ခုရသွားပြီ...။

အိတ်ပေါ်မှ သူတွက်ထားသော အိက္ခာရှင်းတစ်ခုကို ကြည့်လိုက်
သည်။

$$\overset{\uparrow}{N} = R^* f_p n_e f_i \overset{\uparrow}{f_i} f_c LB_6 \underset{\uparrow}{T}$$

“ဟုတ်ပြီ...ငါဒီအတိုင်း လုပ်ရမယ်”

ဟုဆိုပြီး စာရွက်ကို လုံးချေကာ အမှိုက်ခြင်းထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။
တစ်ကယ်တော့ သူရရှိလိုက်သော အိုင်ဒီယာမှာ သူရေးထား
သော အီကွေးရှင်းနှင့် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်ချေ...။

(၇)

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါတွင် အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျားက
ဆိုတစ်သန်း (ခ) မတင်သန်းနှင့် စတင်ဆွေးနွေးလိုက်သည်။

“အခု... နင်က ယောက်ျားဖြစ်သွားပြီမှတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်လေ”

“မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ဖြစ်တဲ့ အိမ်ထောင်ကိစ္စတွေကို
လုပ်ချင်လို့ ယောက်ျားလုပ်တယ်လို့ ပြောတယ်နော်”

“အင်းလေ... အဲဒါလဲ မှန်တာပဲ”

“ဒီတော့ ... နင်ယောက်ျားဖြစ်သွားတဲ့အတွက် ယောက်ျား
တာဝန်တော့ လုပ်ရမယ်”

ကိုတင်သန်း (ခ) မတင်သန်းမှာ အနည်းငယ် တိတ်သွားသည်။

“အင်းလေ... ယောက်ျားတာဝန်က ဘာခက်တာမှတ်လို့လုပ်မယ်၊ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ပထမဆုံး နင် အလုပ်တစ်ခုရှာပြီး အလုပ်လုပ်ရမယ်”

“အိုကေ... မနက်ဖြန် အလုပ်ရှာပြီး လုပ်မယ်”

ဟု ကိုတင်သန်း (ခ) မတင်သန်းက ပြောလိုက်လေတော့သည်။

(၈)

“ဒီမှာ အလုပ်လေးများ ရှိလားမသိဘူး”

“မရှိဘူး”

အော်ဟောက်ပြီး သူ့ကိုမောင်းထုတ်လိုက်သည်။

ကိုကင်သန်းမှာ (ဆိုင်ထဲမှ) စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြန်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ မနက်ကတည်းက အလုပ်ရှာလိုက်တာ နေ့ခင်းကျော်လာသည်အထိ အလုပ်မရသေး... ဗိုက်လည်း ဆာလာပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် နီးစပ်ရာဆိုင်တွင် တစ်ခုခု ဝင်စားလိုက်သည်။

ကံကောင်းချင်တော့ ထိုဆိုင်ထဲတွင် ကြော်ငြာတစ်ခု တွေ့ရသည်။

နွားရိုင်း၊ ကျွဲရိုင်းများကို ထိန်းသိမ်းရန် လျှောက်လွှာခေါ်ခြင်း
ကိုတင်သန်း စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ငယ်ငယ်က သူ့အဖိုးနှင့်
နွားရိုင်းသတ်ပွဲတွေ လိုက်ကြည့်ဖူးသည်။

ဆိုင်တော့မဆိုင်ပါ။ သို့သော် နီးစပ်သည်ဟု ထင်သောကြောင့်
လျှောက်လွှာတင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အင်တာဗျူး ဝင်ဖြေရ၏။

“အတွေ့အကြုံရှိလား”

“ရှိပါတယ်”

“အရင်က ဘာလုပ်ဖူးလဲ”

“ပန်းကန်ဆေး... အဝတ်လျှော် .. အဲ...”

ပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ တစ်ခုသတိရသွားပြီး ပြောင်းပြောလိုက်
ရသည်။

“နွားရိုင်းတွေ၊ ကျွဲရိုင်းတွေကို ... ကျွန်တော်က ဖျော်ရည်
သောက်ရသလိုပဲ.. ကျွဲရိုင်းဆိုရင် ..”

စသဖြင့် ပြောလာလိုက်တာ နောက်ဆုံးမှာ ပိုင်ရှင်က သဘော
တူပြီး အလုပ်ခန့်လိုက်သည်။

(၉)

ပထမ စစဝင်ချင်းမှာပင် အခက်အခဲတွေ့ရသည်။

နွားရိုင်းကျွဲရိုင်း ထိန်းသိမ်းသောလူမှာ သူတစ်ယောက်တည်း
မဟုတ်။ လူတွေအများကြီးဖြစ်သည်။

လူအများကြီးဖြစ်သောကြောင့် အပြိုင်အဆိုင်လဲ များကြသည်။
သူဝင်လာတော့ အားလုံးက မကြည်တဲ့ အကြည့်တွေဖြင့် ကြည့်
ကြသည်။ သို့သော် လူနှစ်ယောက်ကတော့ သူ့ကို ခင်မင်ပုံရသည်။
တစ်ယောက်က သူ့လိုပဲ ကောင်းဘွိုင်ဦးထုပ်ဆောင်းထားသည်။ ကျန်
တစ်ယောက်ကတော့ ဂျိုကာလိုလို ဘာလိုလို မျက်နှာမျိုးနှင့်ဖြစ်သည်။

“ဟေး”

သူ့လို ကောင်းဘွိုင်ဦးထုပ်နှင့် လူက လှမ်းခေါ်သည်။

သူလှမ်းသွားလိုက်သည်။

“မင်းက လူသစ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ငါတို့နဲ့အတူတူ အလုပ်လုပ်လေ”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံတဲ့လူရှိသောကြောင့် သူဝမ်းသာသွားသည်။

ဂျိုကာလိုလို မျက်နှာနှင့်လူက သူသောက်နေတဲ့ ဆေးလိပ်ကို ထိုးပေးသည်။

“ကျေးဇူးပဲ မသောက်တော့ပါဘူး”

ကောင်းဘွိုင်ဦးထုပ်နဲ့လူက

“လာ... ဟိုမှာမြင်ရတဲ့ အကောင်ကြီးကို အရင်စီးရအောင်”

သူညွှန်ပြရာသို့ ကိုတင်သန်း ကြည့်လိုက်သည်။

နည်းတဲ့အကောင်ကြီးမဟုတ်...။ နှာတရူးရှူးနဲ့ မှုတ်နေ သည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူ”

“တင်သန်းပါ”

“အေး... ဒီကောင်ကို မင်းအရင်စီးပြီး ထိန်းလိုက်၊ ဒီကောင်

က ငြိမ်ပါတယ်”

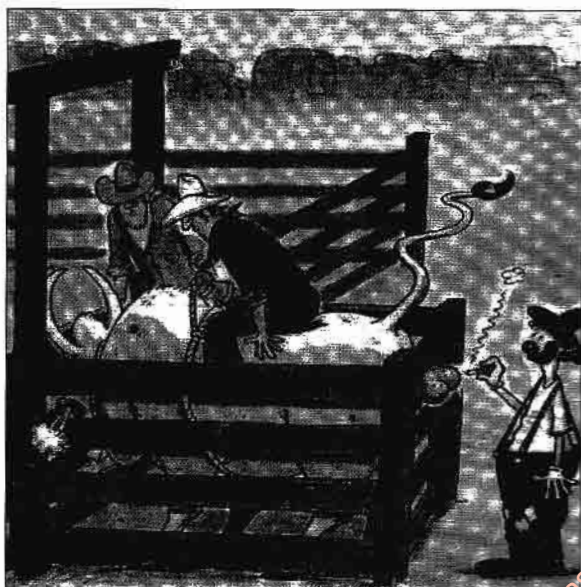
www.burmeseclassic.com

“အေးဆေးပါ၊ ရပါတယ်”

ကိုတင်သန်းက ထိုအကောင်ကြီးပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက် လိုက်သည်။

အကောင်ကြီးက ခြံထဲမှနေ၍ နှာမူတ်နေသေးသည်။

ကိုတင်သန်းက အကောင်ကြီးကို ထိန်းနိုင်ရန်အတွက် ကြိုးကွင်း ကိုစွပ်လိုက်သည်။ စီးရန်အသင့်ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။

မည်သို့ဖြစ်သွားသည်မသိ...။ အကောင်ကြီးသည် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမနိုင်ဖြင့် ဝုန်းခနဲပြေးထွက်သွားသည်။

ဒေါသတကြီးဖြင့် တွေ့ရာကိုဝင်ခွေလေတော့သည်။

သူလည်းအရှိန် မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အကောင်ကြီးပေါ်မှ ပြုတ်ကျ ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကောင်းဘွိုင်ဦးထုပ်နှင့် လူရော၊ ဂျိုကာမျက်နှာ နှင့်လူရော ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

သူလည်း ခြေထောက် ထောင့်ထောင့်နှင့် ပြန်လာခဲ့သည်။

ယောက်ျားတွေမှာ အပြိုင်အဆိုင်တွေ၊ မနာလိုမှုတွေ၊
ချောက်တွန်းမှုတွေ များပါလားလို့ ကိုတင်သန်း စတင်သတိထား
မိသွားသည်။

(၁၀)

နောက် အလုပ်တစ်ခုကတော့ အေးဆေးပဲ ဖြစ်ပုံရသည်။

“ချစ်သူရည်းစားများအား လက်ဆောင်ပေးခြင်း ဝန်ဆောင်မှုနှင့် အကြံပေးလုပ်ငန်း” ဖြစ်သည်။

စစဝင်ခြင်းနေ့မှာပင် ကိုတင်သန်းကြီးဆီသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

“ကျွန်တော့်ချစ်သူကို လက်ဆောင်ပေးချင်လို့ပါ”

“ရပါတယ်၊ ဘယ်လို အထိမ်းအမှတ် လက်ဆောင်မျိုး ပေးချင်တာပါလဲ”

“အထိမ်းအမှတ်ကတော့ နှစ်ပတ်လည်ပါ၊ ဘာပေးရဉ်နိုးတော့ သိသေးဘူးဗျ၊ ဒါပေမယ့်”

“အင်း... ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော် သူ့အပေါ်ကို ချစ်တဲ့အချစ်က ဟဲဗီးကြီးဗျ၊ ဒီတော့ လက်ဆောင်ပေးတဲ့အခါ အဲဒီ ဟဲဗီးကြီးဆိုတဲ့ ပုံစံလေးလဲ ပါချင် တယ်ကွာ”

“အင်း... ကောင်းတယ်”

“ပြီးတော့... အဲဒီလက်ဆောင်ကို ကျွန်တော်က ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် သူ့ရှေ့မှာလုပ်ပြပြီး ပေးချင်သေးတယ်”

“ဟုတ်ပြီ”

“နောက်ဆုံး ပြောချင်တာက ကျွန်တော်ပေးတဲ့ လက်ဆောင် ဟာ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ဘယ်သူမှ မပေးဘူးတဲ့ လက်ဆောင် ဖြစ်ရမယ်၊ ကုန်ကျစရိတ်လည်း သက်သာရဦးမယ်ဗျ”

ကိုတင်သန်း စိတ်ညစ်သွားသည်။

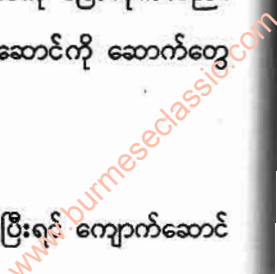
ဒီနေ့မှ အလုပ်ဝင်ရတယ်။ ဒီနေ့ပဲ ပေါက်ကရလက်ဆောင် စဉ်းစားတာနှင့် ကြုံနေရပြီဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး ဦးနှောက်ထဲမှာ ပေါ်လာတာကို ပြောလိုက်သည်။

“အရွယ်ခပ်လတ်လတ်ရှိတဲ့ ကျောက်ဆောင်ကို ဆောက်တွေ တူတွေယူပြီး ချစ်သူနဲ့ အတူသွား”

“အင်း... ဟုတ်ပြီ”

“ဟိုရောက်ရင် ချစ်သူကိုဘေးမှာထားပြီးရင် ကျောက်ဆောင်

ခါတက်ပြီး ဆောက်တွေ၊ တူတွေနဲ့ အသဲနှလုံးပုံစံထုပြီး ချစ်သူကို
 ဆေးဗျာ၊ အဲဒါဆိုရင် ခင်ဗျားဆိုလိုရင်းဖြစ်တဲ့ အသည်းနှလုံး
 ခဲဇီးကြီးတို့၊ ဘယ်သူမှမလုပ်တဲ့ပုံစံတို့ ကုန်ကျစရိတ်သက်သာတို့
 ဆွဲ အချက်တွေနဲ့ ပြည့်စုံသွားတာပေါ့”

“ဟာ... ဟုတ်လိုက်လေဗျာ၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံပဲ”

ထိုသူမှာ ကိုတင်သန်း အကြံဉာဏ်ကို သဘောကျသွားပြီး
 ဆက်ဆောင်ပေးရန်အတွက် ထွက်သွားလေတော့သည်။

(၁၁)

နာရီအနည်းငယ် ကြာသောအခါတွင် ထိုသူမှာ ရုံးခန်းထဲသို့
ငိုယိုပြီး ပြန်ဝင်လာသည်။

“စောစောက ကျွန်တော့်ကို အကြံဉာဏ်ပေးတဲ့လူ ဘယ်ရောက်
သွားပြီလဲ၊ သူ့ကို တရားစွဲမယ်”

ဟု အော်ဟစ်နေလေသည်။

ဘေးနားက အမြင်မတော်တဲ့ လူတစ်ယောက်က လှမ်းနေ
သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“သူပြောတဲ့ အကြံဉာဏ်အတိုင်း လုပ်လိုက်တာ ကျုပ်ရည်
အခု ဆေးရုံရောက်နေပြီ”

ပုန်းနေသော ကိုတင်သန်းမှာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ထိုလူကို ထွက်လည်းမတွေ့ရဲတော့...

www.burmeseclassic.com

ခုနက ဆက်မေးနေတာကို နားထောင်နေလိုက်သည်။

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်လဲ သူပြောတဲ့အတိုင်း ချစ်သူလေးကိုခေါ်၊

ကျောက်ဆောင်နားရောက်တဲ့အခါမှာ သူ့ကိုရပ်ခိုင်းပြီးတော့ သူ့ အတွက် အသည်းပုံလေး တက်ထုနေလိုက်တာ... အဟီး...ဟီး”

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲဗျ”

“ကျွန်တော်ထုတဲ့ အသည်းပုံက သူ့ကို ပိသွားတယ်ကွ...

အီး... အသည်းလေးရေ... အသည်းလေးရဲ့....”

အားလုံးမှာ ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

ဒါနဲ့သူလည်း တရားရုံးမှာ ဖြေရှင်းလိုက်ရသည်။ သူထုခိုင်းတဲ့ အသည်းပုံက သေးသေးလေးဖြစ်ကြောင်း ယခု သူထုဆစ်လိုက်သည် မှာ အသည်းပုံအကြီးကြီးဖြစ်သောကြောင့် ကောင်မလေးပိသွားကြောင်း စသဖြင့် သေချာရှင်းပြလိုက်ရသည်။

သူလည်း စိတ်ပျက်ပြီး အလုပ်မှထွက်ကာ နောက်အလုပ်တစ်ခုကို လိုက်ရှာရပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။

(၁၂)

အေးအေးဆေးဆေးလုပ်ရသည့် ဥယျာဉ်မှူး အလုပ်တစ်ခုကို
တွေ့သည်။ ဒါနဲ့ အင်တာဗျူး ဝင်ကြည့်လိုက်သည်။

ချောချောမောမောပါပဲ...။ အရမ်းကြီး မဖြေလိုက်ရဘဲ အလုပ်
ရှင်က သူ့ကို သဘောကျသွားသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ငါမင်းကို အလုပ်ခန့်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ”

“ဒါပေမယ့် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ”

“ငါ့ဥယျာဉ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် စည်းကမ်းလုပ်ထားတယ်”

“အဲဒါကိုတော့ မင်းလိုက်နာရမယ်”

“ရပါတယ်၊ လိုက်နာပါ့မယ်”

“တစ်... ပန်းတွေကို အထိအခိုက် မရှိစေချင်ဘူး”

“ဒါကတော့ စိတ်ချပါ”

“နှစ်”

“ဒါလည်းရပါတယ်”

“သုံး...”

“အင်း... ဖြစ်ပါတယ်”

“လေး.....”

“ဟုတ်ကဲ့ ... လုပ်ပေးပါမယ့်”

ကိုတင်သန်းမှာ အလုပ်ရှင်ပြောသမျှကို မှတ်စုစာအုပ်နှင့် လိုက်မှတ်နေရသည်။ တစ်ခုမှလွဲလို့မဖြစ်...။ အလုပ်ရှင်က သူပြောတဲ့ အတိုင်း မလုပ်ရင် ဒေါသကြီးတတ်ပုံရသည်။

“နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ငါ့ခြံထဲမှာ Lead Bank (သစ်ရွက်ဘဏ်) လို့ခေါ်တဲ့ ပုံးကြီးရှိတယ်”

“အဲ့ဒါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အဲ့ဒီမှာ အပေါက်လေးတွေရှိတယ်”

အပေါက်တစ်ခုချင်းစီများ အရောင်တွေရေးထားတယ်၊ အနီဆိုရင် အနီ၊ အဝါဆိုရင် အဝါပေါ့”

“ဟုတ်”

“ခြံထဲက လှည်းကျင်းပြီးသား သစ်ရွက်တွေကို အဲဒီ သစ်ရွက်ဘဏ်ထဲ သူ့အရောင်အတိုင်း ထည့်ပေးရမယ်”

“ဗျာ”

“ဘာလဲ အလုပ်ချင်ဘူးလား”

“အဲ... မဟုတ်ပါဘူး လုပ်ပါ့မယ်”

“နေ့တိုင်းလုပ်ရမှာနော်၊ သစ်ရွက်အရောင် မလွဲစေနဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကြားပါတယ်”

“ငါပြောချင်တာ ဒီလောက်ပဲ”

ဤသို့ဖြင့် ကိုတင်သန်းသည် ထိုဥယျာဉ်မှူးအလုပ်ကို ရရှိသွား

ဆော့တော့သည်။

(၁၃)

တစ်နေ့တစ်နေ့ သစ်ရွက်တွေကို သူ့အရောင်အတိုင်း လိုက်ထည့်
ရတာ ကြာလာတော့ ပျင်းစရာ ကောင်းလာသည်။

တစ်ခါတစ်ခါဆို ဘာအရောင်တွေမှန်း မသိသော သစ်ရွက်
ဘယ်အရောင် အပေါက်ထဲ ထည့်ရမလဲဆိုတာက အတော်ကို မေး
စားလေသည်။

ကြာလာတော့ ငြီးငွေ့လာသည်။

သစ်ရွက်တွေများသောနေ့ဆိုရင် အလုပ်မှာ တော်တော်နှင့် မပြီး
တော့...။ နောက်ပြီး အလုပ်ပိုင်ရှင်ဟာ သစ်ရွက်ဘဏ်ကို ဘယ်လို
ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်ရတာလဲဆိုတာကို သိချင်လာသည်။

ထို့ကြောင့် သူနှင့်ကြုံသောအခါတွင် မေးကြည့်ဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီသစ်ရွက်ဘဏ်ကို လုပ်ထားရတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ သိချင်ရတာလဲ”

“ဪ... ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကို ဘုမသိ ဘမသိ
လုပ်ရတာထက်စာရင် ရည်ရွယ်ချက်လေးသိပြီး လုပ်ရတာ
ပိုမကောင်းဘူးလားလို့ တွေးမိလို့ပါ”

အလုပ်ရှင်က ခေါင်းခါပြသည်။

ထို့နောက် တစ်ခွန်းထဲ ပြောသည်။

“မသိချင်နဲ့”

ပြောပြီးပြီးချင်း သူ့ရှေ့မှ လှည့်ထွက်သွားသည်။

သူလည်း အစိမ်းရောင်၊ အဝါပျော့ရောင် ... စသည်တို့ကို
ရေရွတ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ယောက်ျားတွေဟာ အလုပ်မှာ ရည်ရွယ်ချက် မသိသော်လည်း
အလုပ်လုပ်နေရသူတွေများပါလားဟု သတိထားမိသွားသည်။

သူစိတ်ပျက်လက်ပျက်လည်း ဖြစ်သွားသည်။

(၁၄)

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါတွင် ခြံထဲရှိ ရေတွင်းရာသို့ ဦးတည်
လျှောက်သွားလိုက်သည်။

တစ်စုံတစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ပြီး လျှောက်သွား
နေပုံမျိုးဖြစ်သည်။

ရေတွင်းနားတွင် ရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဘေးနားက တစ်ခုခုကို
ကောက်လိုက်ကာ လက်ကိုမြှောက်လိုက်သည်။

“အရင်တုန်းက ယောက်ျားတွေဟာ ရေသာခို အေးအေး
ဆေးဆေး နေနေတဲ့ လူတွေလို့ ထင်ခဲ့မိပါတယ်။ တကယ်တမ်း
ယောက်ျားဖြစ်ကြည့်တဲ့အခါမှာ သူတို့လည်း သူတို့အလုပ်နဲ့ ပင်ပန်း
ပါလားဆိုတာ တွေ့ရပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ ယခုအချိန်မှစ၍ ယောက်ျား

များကို အပြစ်မြင်ခြင်း မရှိတော့ပါဘူး။ မိန်းကလေးများ၏ အလုပ်ကို လည်း ပင်ပန်းတယ်လို့ မထင်တော့ပါဘူး။ ညီတူညီမျှ သူ့အခြမ်းကိုယ့်အခြမ်း တာဝန်ကိုယ်စီ လုပ်ရပါလားလို့ သိလာရပါတယ်။ ဒီနေ့မှစ၍ အိမ်ထောင်ရှင် မိန်းမဝိသအောင် နေပါတော့မယ်”

လက်ထဲက အရာလေးကို ရေတွင်းထဲ ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဝုန်း”

အသံနှင့်အတူ ကိုတင်သန်းမှာ မတင်သန်းပြန်ဖြစ်သွားသည်။

မတင်သန်းလည်း သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ကြည့်ကာ ပျော်ရွှင်သွားလေသည်။ လူသစ်၊ စိတ်သစ်ပုံစံမျိုးဖြင့် ပျော်မြူးခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။

ကလေးရေချိုးပေးရန်၊ ပန်းကန်ဆေးရန်၊ အဝတ်လျှော်ရန်...

စသည့် ကိစ္စများကို စဉ်းစားရင်း အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

(၁၅)

“ဟေး ... ငါပြန်လာပြီ”

အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျားက သူ့လက်ဆွဲအိတ်ကို ခုံပေါ်တင်
ရင်း လှမ်းအော်သည်။

ထို့နောက် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ရာ

“ဟယ်... ကိုကို ပြန်လာပြီ”

မတင်သန်းက သူ့ယောက်ျားကို ပြေးကြိုသည်။

အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျားမှာ သူ့မိန်းမပုံစံကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩ
သွားပြန်သည်။

“နင်... ဘယ်လိုဖြစ်လာပြန်တာလဲ”

“ကျွန်မ မှားသွားတယ်၊ အခု ကိုကိုရဲ့အိမ်ရှင်မ တာဝန်တွေထို

ပြန်ထမ်းဆောင်ချင်လို့**

ဟုဆိုပြီး သူ့ယောက်ျားရင်ခွင်ထဲကို မှီချလိုက်သည်။

အိမ်ထောင်ရှင် ယောက်ျားကလည်း သူ့မိန်းမကို အလိုက်သင့်

ပြန်ဖက်ထားလိုက်သည်။

သားလေးကတော့ သူတို့နှစ်ဦးကိုကြည့်ပြီး တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်

နေလေတော့သည်။

လူနေ

မော်ဒန်ရေးပြည်

မိုးစက်ဝိုင်း

(၁)

နံနက်ခင်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း လင်းဝင်းလှပနေလိမ့်မည်။ သူ့အိပ်ရာမှ နိုးလာတော့ အရာအားလုံး ပုံမှန်အတိုင်းပဲဟု ထင်မိသေး၏။ သို့သော် မျက်စိအဖွင့်မှာပဲ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီမှန်း သိလိုက်ရလေသည်။ ဒါ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မဟုတ်၊ သေချာအောင်ပြောရလျှင် သူ့အိမ်မဟုတ်ပါ။ ဒါဆို သူ ဘယ်ရောက်နေသနည်း။

စတင်မြင်လိုက်ရသည်က မျက်နှာကြက်ဖြူလွလွဖြစ်သည်။ ဆေးရုံတော့ မဟုတ်နိုင်။ ဆေးဝါးရနံ့တွေလည်း မရ။ သူ့အိမ်ဆိုလျှင်လည်း သံဖြူသွပ်မိုးကိုသာ အရင်မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဒါဆို ငါဘယ်ရောက်နေတာလဲဟု အပြေးအလွှား စဉ်းစားလိုက်၏။ မနေ့ကအထိ နောက်ဆုံး မှတ်မိတာကတော့ သူ့ရယ်၊ စိန်နားကပ်တပ်လုံးချင်းအချစ်ဝတ္ထုရေးဆရာ ဝေမှူးသွင်ရယ်။ ပြီး... ကဗျာဆရာ

ိုင်ချို၊ မာန်ထက်သာတို့နှင့် သုံးဆယ့်ငါးလမ်းက Beer ဆိုင်မှာ ဆိုင်ခွဲကြတာကိုပဲ အမှတ်ရတော့၏။ ခုတော့ သူ လုံးဝမသိသော နေရာကို ရောက်နေလေပြီ။ ကျန်တာ ဘာမှမမှတ်မိတော့။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ သူ ညက တော်တော်သောက်မိသည်။ အမူးလွန်သွားပြီး ဒီလူတွေ သူ့ကို Hotel တစ်ခုခုမှာများ သိပ်ထား ခဲ့တာလား။ မဖြစ်နိုင်။ ရိုးရိုးတည်ခိုခန်းဆို ဒီလိုထင်မိမှာ မဟုတ်။ ဒီလူတွေ ဒီလောက် စေတနာမပိုမှန်း သူအသိဆုံး။ အရင်တစ်ခါ ထည်း သောက်စားရင်း သူအမူးလွန်သွားတော့ ဆိုင်ထဲမှာ ထားပြစ် သဖြင့် အိပ်ပျော်ပြီး ကျန်ခဲ့ရ၏။ ဝိတ်တာကလေး အတင်းလာနှိုးမှ အိမ်ကို ကားငှားပြီး ပြန်ရတာ မှတ်မိသေးသည်။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ အနေအထားက တစ်မျိုးဖြစ်နေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားနှင့် အသက်က Hotel အခန်းတစ်ခုခု ဖြစ်နိုင်သည်မို့ ဒီတစ်ခါတော့ ဆရာတွေ ကိုယ့်ထက်မူးပြီး စေတနာပိုသွားသည်လား။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကျေးဇူးရှင်တွေ စာမူခ များများရပါစေဟု ဆုတောင်းပေးရင်း ဆရာမှ ကုန်းရုန်းထလိုက်၏။

ကိုယ်ပေါ်ကစောင်ကို ခွာချလိုက်တော့ ‘ဟ... ဘာကြီးလဲ’ အလန့်တကြားဖြစ်သွား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စောင် အောက်က သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဘာမှရှိမနေခြင်းကြောင့်ပင်။ မရှိဘိသည် ထည်း အဝတ်အစားများကို ဆိုလိုပါသည်။ ခုတော့ ကျန်တာ

တွေက အမေမွေးတုန်းကအတိုင်း အရာမယွင်းပေမယ့် ကိုယ်လုံးတီးကြီး။ သူ ဘယ်လောက်မူးမူး အဝတ်အစားအားလုံးကို ချွတ်အိရလောက်အောင်တော့ အရှက်မမဲ့ချေ။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ အမူးလွန်ပြီး အန်၍ အန်ဖတ်တွေ ပေလူးသွားလို့များ ဟိုဆရာတွေ ချွတ်ပြီး သိပ်ခဲတာပဲလား။ ဒါပဲဖြစ်နိုင်သည်။ စိတ်ထဲကတော့ အတော်ရှက်သွား၏။

အခန်းထဲ ဘယ်သူမှမရှိသော်လည်း ကိုယ်အောက်ပိုင်းကို ဧည့်ပတ်ပြီး အခန်းထဲကို ဝေ့ကြည့်မိ၏။ သူ့အဝတ်အစားနှင့်တူတာပင် မတွေ့။ သားနားသပ်ရပ်သည့် အပြင်အဆင်နှင့် အေးစိမ့်သော Arcon အထိအတွေ့ကိုပဲ ခံစားမိသည်။ ရှာစရာဆို၍ နံရံကပ်စီတစ်လုံးနှင့် ရေခဲသေတ္တာတို့ကိုပဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

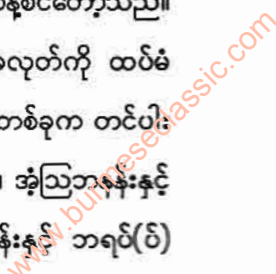
ရေခဲသေတ္တာကို အရင်ဖွင့်ကာ ဘာတံဆိပ်မှန်းမသိသည့် ရေသန့်တစ်ဘူးကို ထုတ်သောက်လိုက်၏။ ရေသောက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့အကျင့်အတိုင်း ဗိုက်ကနာလာချေပြီ။ ရေချိုးခန်းနှင့် အိမ်သာ တွဲထားသည့် အခန်းတွင်းသို့ အပြေးလေးဝင်လိုက်၏။

ထိုအခန်းထဲရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ ကြောင်သွားရသည်။ Hotel လားဟု စဉ်းစားစရာ ဖြစ်သွား၏။ တခြား Hotel တွေမှာ ရေချိုးခန်းနှင့် အိမ်သာက တစ်ကန့်စီ။ ရေချိုးရန်အတွက် ရေပန်းသည့် ပိုက်ခေါင်းရှိရမည်။ တစ်ခါသုံးဆပ်ပြာခဲ၊ မုတ်ဆိတ်ရိတ်

သည်ဖြင့် ရှိရမည်။ ပြီး...ရေပူရေအေး စပ်ချီးလို့ရသည့် ကြွေခွက်
 ငြိမ်း ရှိရမည်ဖြစ်၏။ ခုတော့ အခန်းလေးထဲမှာ အိမ်သာတက်ရန်
 တွက် ကြွေကမှတ်တစ်ခု ရှိနေသည်မှ လွဲပြီး ဟာလာဟင်းလင်း။
 ခေါင်းကတွေးနေမိသော်လည်း ဗိုက်ကမနေပါ။ အတွေးကိုရပ်ပြီး
 မှတ်ပေါ် တက်ခွရတော့သည်။

တက်ကောင်းကောင်းနှင့် အတော်လေးကြာသွား၏။ ပြီးမှ
 သားကြည့်ရင်း ခေါင်းကြီးသွားသည်။ နံရံနှင့်ခေါင်း ဆောင့်မိခြင်း
 ကြောင့်တော့မဟုတ်။ ရေဆေးရန် ရေပိုက်ခေါင်းမရှိ၍ ဖြစ်သည်။
 တွေးတော့များပြီ။ ပြူးပြဲလိုက်ရှာကြည့်မှ First-on ဟု များပြထား
 သော ခလုတ်ကလေး လေးခုကို အစဉ်လိုက် တွေ့လိုက်ရပါသည်။
 အတွက်မှန်းလည်း မသိချေ။

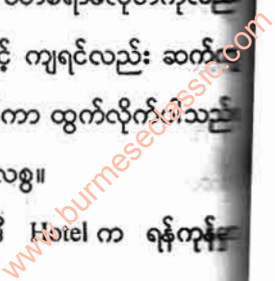
ဆေးစရာရေကလည်း မရှိသည်နှင့် ဒါတော့ တစ်ခုခုပါပဲလေ။
 ဆင့်မြင့်နည်းပညာလားမှ မသိတာဟု တွေးမိ၍ ပထမဆုံး
 ခလုတ်ကို အရဲစွန့်ကာ နှိပ်ကြည့်လိုက်တော့ ရေပန်းလေးတစ်ခုက
 တင်ပါးကို လာမှန်ကာ အညစ်အကြေးများကို သန့်စင်တော့သည်။
 လေးလားလား ဒါ အသစ်ပဲဟု ပြုံးရင်း ဒုတိယခလုတ်ကို ထပ်မံ
 နှိပ်ချလိုက်၏။ ဒီတစ်ခါတော့ ဘရပ်(ပ်) နုနုလေးတစ်ခုက တင်ပါး
 လာပွတ်ပြန်သည်။ ဝှက်တာပဲဟု ဆိုရမလိုပင်။ အံ့ဩဘာရုန်းနှင့်
 ဒုတိယခလုတ်ကို ထပ်နှိပ်ဖြစ်လိုက်သည်။ ရေပန်းနှင့် ဘရပ်(ပ်)

များ ရပ်သွားပြီး ပိုးကတ္တီပါစ နူးနူးညှဲညှဲလေးတစ်ခုက နိပ်ဟ...ဆိုပြီး စတုတ္ထခလုတ်ကို ထပ်နှိပ်ရန် လက်ရွယ်လိုက်၏။ အင်း...မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ကိစ္စလည်း ပြီးပြီပဲဟု တွေးကာ လက်ကို ရုတ်လိုက်ရသည်။ ပြီးမှ ထိုလေးခုမြောက်ခလုတ်ပေါ်က စာတန်းလေးကို အသည်းယားဖွယ် တွေ့လိုက်ရသည်။ For Lady ဆိုပါလား။ ဘုရား...ဘုရား၊ ကံကြီးပေလို့။ အတတ်ကြား အရူးဖြစ်ဦးမယ်။ ဒီခလုတ်က ဘာတွေ ထွက်လာမှာလဲ မသိဘူး၊ တော်ကြာ မတော်တရော်တွေ ထွက်လာမှ ဖြင့်ဟု ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းဖြင့်တွေးကာ စိတ်ကိုချိုးနှိမ်လိုက်ရသည်။ အားလုံးလည်း သန့်ရှင်းသွားပြီမို့ ကျေနပ်သွားတာတော့ အမှန်။

အိမ်သာကမုတ်မှ ထလိုက်လိုက်ချင်းပင် မျက်နှာကြက်မှ မိုးဇွဲသလို ရေစက်များ ကျလာပါသည်။ သူ့စိတ်တွေ အံ့ဩမဆုံးတော့ အားလုံး Automatic System တွေပါလား။ စိတ်ကျေနပ်စွာ ရေချိုးပစ်လိုက်သည်။ ရေတစ်ဖြတ်ကျပြီး ဆပ်ပြာရည် တစ်ဖြတ်ထုလာပြန်၏။ ပြီး... ရေတစ်ဖြတ်ကျလာကာ သန့်ရှင်းသွားပါသည်။ သို့သော်လည်း ရေက မကျမရပ်တော့ချေ။ ပိတ်စရာခလုတ်ကိုလည်း မတွေ့။ သူလည်း အေးစိမ့်လာသောကြောင့် ကျရင်လည်း ဆက်တော့ဟု ရေရွတ်ပြီး အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ ထွက်လိုက်ပါသည်။ ရေက အလိုလိုရပ်သွားပါ၏။ ထူးဆန်းလေစွ။

သူ့အတွေ့အကြုံအရဆိုလျှင်တော့ ဒီ Hotel က ရန်ကုန်

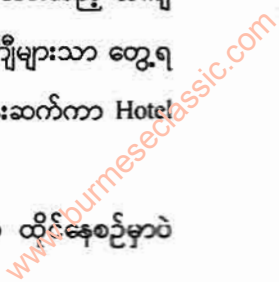

အဆင့်အတော်ကို မြင့်မြင့်ပဲဟု တွေးစရာဖြစ်နေပြီ။ သူ့ကို ဒီမှာ
သိပ်ခဲ့သည့် ဟိုဆရာတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်သွားမလဲ။ သူ အတော်
ဆေးအားနာသွား၏။

ရေချိုးခန်းမှ အပြင်ကို ကိုယ်လုံးတီးနှင့် ထွက်ခဲ့ပြီး ဝတ်စရာ
အဝတ်ကို ဗီရိုထဲမှာ ရှာကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အဝတ်အစားများကို
တွေ့သည့်အပြင် မျက်လုံးတွေပါ ပြူးသွားရ၏။

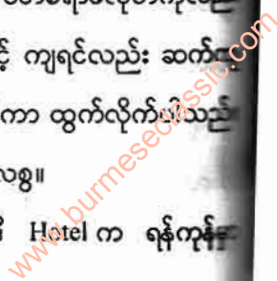
ဗီရိုထဲမှာ အဝတ်အစားတွေက အထပ်လိုက်။ ဖိနပ်တွေ ခါးပတ်
ဆွကလည်း မျိုးစုံ။ သို့စင်လျက်က စိတ်ရှုပ်သွား၏။ အဝတ်အစား
တစ်စုံကို သူဆွဲထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ဘယ်နေရာက
ဘယ်အပေါက်ကို ထိုးပြီး ဝတ်ရမည်မသိပါ။ သူမမြင်ဖူးသော၊
ဆတ်တတ်သော အဝတ်အစားများ ဖြစ်နေသည်။ နောက်တစ်စုံကို
ဆွဲထုတ်ကြည့်တော့လည်း ထိုအတိုင်းပင်။ နောက်တစ်စုံ၊ မထူးခြား။
ဆွဲဆန်လိုရသည့် သားရေပျော့အင်္ကျီတွေ၊ ကျည်ကာအင်္ကျီလိုလိုဟာ
ဆွဲသံပြားများနှင့် ရက်ဖောက်ထားသည့်ဟာတွေ။ ပြီး...အမွှေးအမျှင်
ဆွဲနဲ့ ဒီဇိုင်းအင်္ကျီများ၊ အပေါက်တွေ ဗရပွဖောက်ထားသည့် အင်္ကျီ
များနှင့် ငါးအကြေးခွံဆန်ဆန် ချုပ်ထားသော အင်္ကျီများသာ တွေ့ရ
သေးသည်။ ဘာတွေလဲဟဟု စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနှင့် ဖုန်းဆက်ကာ Hotel
သို့ လှမ်းခေါ်ရတော့သည်။

စောင်ပါးလေး ခါးမှာပတ်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေစဉ်မှာပဲ

များ ရပ်သွားပြီး ပိုးကတ္တီပါစ နူးနူးညှဲညှဲလေးတစ်ခုက နိပ်ဟ...ဆိုပြီး
 စတုတ္ထခလုတ်ကို ထပ်နှိပ်ရန် လက်ရွယ်လိုက်၏။ အင်း...မဖြစ်သေး
 ပါဘူး။ ကိစ္စလည်း ပြီးပြီပဲဟု တွေးကာ လက်ကို ရုတ်လိုက်ရသည်။
 ပြီးမှ ထိုလေးခုမြောက်ခလုတ်ပေါ်က စာတန်းလေးကို အသည်းယား
 ဖွယ် တွေ့လိုက်ရသည်။ For Lady ဆိုပါလား။ ဘုရား...ဘုရား။
 ကံကြီးပေလို့။ အတတ်ကြူး အရူးဖြစ်ဦးမယ်။ ဒီခလုတ်က ဘာတွေ
 ထွက်လာမှာလဲ မသိဘူး။ တော်ကြာ မတော်တရော်တွေ ထွက်လာမှ
 ဖြင့်ဟု ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းဖြင့်တွေးကာ စိတ်ကိုချိုးနှိမ်လိုက်ရသည်။
 အားလုံးလည်း သန့်ရှင်းသွားပြီမို့ ကျေနပ်သွားတာကတော့ အမှန်
 အိမ်သာကမုတ်မှ ထလိုက်လိုက်ချင်းပင် မျက်နှာကြက်မှ မိုးရွာ
 သလို ရေစက်များ ကျလာပါသည်။ သူ့စိတ်တွေ အံ့ဩမဆုံးတော့
 အားလုံး Automatic System တွေပါလား။ စိတ်ကျေနပ်စွာ
 ရေချိုးပစ်လိုက်သည်။ ရေတစ်ဖြတ်ကျပြီး ဆပ်ပြာရည် တစ်ဖြတ်ထူ
 လာပြန်၏။ ပြီး... ရေတစ်ဖြတ်ကျလာကာ သန့်ရှင်းသွားပါသည်။
 သို့သော်လည်း ရေက မကျမရပ်တော့ချေ။ ပိတ်စရာခလုတ်ကိုလည်း
 မတွေ့။ သူလည်း အေးစိမ့်လာသောကြောင့် ကျရင်လည်း ဆက်
 တော့ဟု ရေရွတ်ပြီး အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ ထွက်လိုက်ပါသည်။
 ရေက အလိုလိုရပ်သွားပါ၏။ ထူးဆန်းလေစွ။

သူ့အတွေ့အကြုံအရဆိုလျှင်တော့ ဒီ Hotel က ရန်ကုန်

Hotel ဝန်ထမ်းကောင်လေးတစ်ယောက် ရောက်ပါသည်။ အခန်းထဲ ဝင်လာသည့် သဏ္ဍာန်ကို လူတော့ လူပါပဲဟု မနည်းကြည့်ယူရ၏။ ရင်ဘတ်က ရင်ထိုးကတော့ “လင်းညှို့သွေး” ဟု နာမည်ရေးထား၍ လူဆိုတာ သေချာပြီ။ သို့ပေသော်လည်း သူ့အရင်မြင်ဖူးသည့် Hotel ဝန်ထမ်း ယူနီဖောင်းမျိုး မဟုတ်ချေ။ ထိုလင်းညှို့သွေးဆိုသည့် ဝန်ထမ်းလေးက ဆံပင်ကို နှစ်ရောင်ခွဲဆိုးကာ အချွန်ထောင်ထားပြီး နားကွင်းဆယ်ခုလောက်ကို စုပြုံတန်းစီ တပ်ထားသေးသည်။ ကျွန်ုပ် ထုပ်နေသည့် အဝတ်အစားကလည်း ကြို့ပင်ကောက်မှလုပ်သည့် ကောက်ညှင်းထုပ်အတိုင်း။ ကြည့်ပြီး သူ စိတ်လေသွား၏။

ထိုလင်းညှို့သွေး၏ အမူအရာကတော့ ရိုသေရှာပါသည်။ သူ့ထံ လက်အုပ်လေးချီပြီး

“Good Morning ပါ ဆရာ၊ ဘာများလိုအပ်ပါလဲ”

အင်း.....ဝတ်ပုံစားပုံနဲ့ အပြောအဆိုကတော့ တခြားစီပါပဲ ဟု ဖြေတွေးကာ သူက.....

“အင်း.....ဒီလိုကွာ ငါ အဝတ်အစားတစ်စုံလောက် လိုချင် လို့ကွ”

သူ့အပြောကို လင်းညှို့သွေးက နားမလည်ဟန်ဖြင့်.....

“ဟာ...ဆရာရယ် အဲဒီဗီရိုထဲက ဘယ်အဝတ်အစားမဆို ဆရာ ယူဝတ်လို့ရပါတယ်။ အဲဒါ အခမဲ့ ဝန်ဆောင်မှုပါ။ Hotel Promotion ပေါ့ ဆရာရယ်”

ဆွဲသို့ပင်ဆိုစေ ဒီအဝတ်အစားတွေနှင့်တော့ မဖြစ်ပါ။ ထို့ကြောင့်..

“အေးကွာ...ဒါတွေနဲ့ ငါအဆင်မပြေဘူးကွ”

“သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦးဆရာ။ အဲဒီပစ္စည်းတွေက နိုင်ငံအသီးသီးက နောက်ဆုံးပေါ်ဒီဇိုင်းတွေချည်းပါ။ ဈေးနှုန်းကလည်း သေးပါဘူး။ ပစ္စည်းလည်း အမှန်အကန်တွေပါ ဆရာရယ်။ အပြင်မှာဆို ဈေးကွက်ထဲတောင် မဝင်သေးတာတွေ ပါသေးတယ်။ တွန့်တော်တို့ အနေနဲ့....”

“ကဲ..ကဲ.. တော်ပါတော့ ငါ့ဆရာရယ်၊ မင်းတို့ဟာတွေကို ခိတ်လည်း မဝင်စားဘူး၊ ငါ့ကို ရှုပ်အင်္ကျီနဲ့ ပုဆိုးတစ်ထည်သာ ချပေးစမ်းပါ။ ဒီမှာ ငါအေးလှပြီကွ”

“ဗျာ..ရှုပ်အင်္ကျီနဲ့ ပုဆိုး ဟုတ်လားဆရာ”

မျက်လုံးပြူးကာ အလန့်တကြားဖြစ်သွားသော ဟန်ပန်နှင့် အသံကြောင့် သူပြောတာ ဘာများလန့်စရာပါသွားလဲဟု ခဉ်းစားမိသေးသည်။ မမှားပါ။ လင်းညှို့သွေး ဖြစ်သွားသည့်ပုံစံက သေနတ်နှင့် လက်ပစ်ဗုံး ယူခိုင်း၍ ဖြစ်သွားသည့်ပုံစံမျိုး။ သူလည်း အံ့ဩတာ ပြန်မေးမိ၏။

“နေပါဦး...အင်္ကျီနဲ့ ပုဆိုး မှာတာကို မင်းက ဘာလို့သွားတာလဲ”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ဒီအချိန် ဒီနေရာမှာ ဘယ်လိုသွားရှာရမလဲ
မသိလို့ဗျာ”

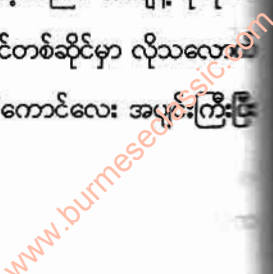
စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူလိုက်သည့် လင်းညှို့သွေး၏
ဟန်ပန်ကြောင့် သူလည်း စိတ်မရှည်တော့။

“ဟ...မင်းတို့ Hotel က နိုင်ငံခြားပစ္စည်းတွေတောင် အခွဲ
ဝန်ဆောင်မှုပေးတာဆို။ ငါလိုချင်တာတွေက ဈေးလည်း မကြီးပါ
ဘူးကွာ။ ဘာလဲ ဒီလောက်လေးတောင် မင်းတို့ဘက်က မဖြစ်နိုင်
ဘူးလား”

ခပ်တည်တည်နှင့် ဟောက်လိုက်၍ လင်းညှို့သွေးမှာ ပျာဏ
သလဲ ဖြစ်သွားပြီး...

“ဟာ...ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်။ အင်း...အဲ...
ကျွန်တော် ရအောင်ကြိုးစားကြည့်ပေးပါ့မယ်။ ခဏလေးတော့
စောင့်ပါ ဆရာ၊ ဟူး...ဘယ်လိုလုပ်ရှာရမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

ပြောရင်း အဆုံးသတ် ရေရွတ်သွားသည့် အသံကြောင့် သူလည်း
ခုတင်ပေါ်ထိုင်ကာ ငူငူကြီးစဉ်းစားနေမိတော့သည်။ အင်္ကျီနဲ့ ပုဆိုးက
ဒီလောက်ရှားစရာလား။ မဖြစ်နိုင်။ နီးရာဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ လိုသလောက်
ရနိုင်သည်။ ဒီ Hotel နှင့် ဆိုင်က ဝေး၍ ဒီကောင်လေး အပျင်းကြီးပြီး
မသွားချင်တာပဲ ဖြစ်မည်။

အတန်ကြာတော့မှ လင်းညှို့သွေး ပြန်ရောက်လာပြီး မောကြီး
ပန်းကြီးဟန်ဖြင့် အဝတ်အစားထုပ်ကို လှမ်းပေးကာ...

“တော်သေးတာပေါ့ ဆရာရယ်၊ On-line ထဲမှာ ကျူရီယို
(ရှေးဟောင်းပစ္စည်း) ဆိုင် ရှာတွေ့လို့သာပေါ့။ အဲဒီမှာဆရာ လိုချင်တဲ့
အင်္ကျီနဲ့ ပုဆိုးနော်၊ ဆရာက တော်တော်ထွင်တာပဲ”

ပြုံးစစပြောရင်း လင်းညှို့သွေးလည်း ပြန်ထွက်သွားတော့သည်။
သူ့ခမျာ ကြောင်တက်တက်နှင့် ကျန်ခဲ့ရသည်။ ဒီအင်္ကျီနဲ့ ပုဆိုးက
On - Line က ကျူရီယိုဆိုင်တွေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာလဲ။
စဉ်းစားလို့ကို မရချေ။ တွေးရင်း စိတ်ရှုပ်ထွေးလာ၍ စဉ်းစားမနေ
တော့ဘဲ ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးကို ကျကျနနဝတ်ကာ အခန်းထဲမှ
ရင်ကော့ပြီး ထွက်ခဲ့တော့သည်။

(၂)

အောက်ထပ်ကိုဆင်းရန် ဓာတ်လှေကားထဲဝင်လိုက်တော့ ဘုရားတ မိသွား၏။ ခု သူရောက်နေသည့် နေရာက အထပ်ငါးဆယ် မြောက် ဆိုပါလား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒီလောက်မြင့်သည့် Hotel ဒီနိုင်ငံမှာ မရှိ။ ဒါဂဏန်းမှားတာပဲ ဖြစ်မည်။ စိတ်ထဲက ထိုသို့ တွေးမိသော် လည်း တကယ်ပင် ကြားလေးဆယ့်ရှစ်ထပ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီးမှ မြေညီထပ်ကို ရောက်သွားပါသည်။

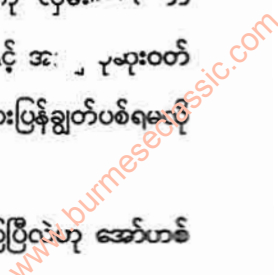
မြေညီထပ်ရှိ Hotel ဧည့်ခန်းမြင်ကွင်းကြောင့် သူရူးချင်ရင် ဖြစ်သွားရ၏။ မယုံကြည်နိုင်၍ မျက်လုံးကို ပွတ်ကြည့်သေးသည်။ မမှားပါ။ မြင်ရတာတွေကို ကြည့်ဦး။

ဒီလောက် ကြောင်ကြောင်ကျားကျား ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများကို သူ့ဘဝမှာ မမြင်ဖူးပါ။ သူကြုံဖူးသည့် အကြိမ်မှာပင် ဒီလောက် မဆိုး။ ခုတော့ ယောက်ျားလေးတွေက ဆံပင်ရောင်စုံနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပွင်းတွေ ပွတွေ မျိုးစုံတပ်ထားသည်။ ကျပ်ထုပ် နေသည့် ဝတ်စုံကို ဝတ်၍တစ်မျိုး။ လူသုံးယောက်လောက်ဆုံသည့် ဝတ်စုံကို တစ်ယောက်တည်း ဝတ်ထားကြသည်ကလည်း တစ်သွယ်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်သနည်း။

မိန်းကလေးတွေဆိုလည်း စကတ်မျိုးစုံနှင့် အတိုဆုံးပြိုင်ပွဲ၊ အပါးဆုံး ပြိုင်ပွဲ၊ အကွဲဆုံးပြိုင်ပွဲတွေ ကျင်းပနေကြသလိုပင်။ တချို့ကလည်း အင်္ကျီကို ရှေ့က အရှက်လုံရုံမျှ ဝတ်ထားပြီး နောက်ကျောက ဗလာကြီး။ ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက် ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ကြည့်ရင်း ခေါင်းတွေ တရိပ်ရိပ်မူးလာ၏။ သူ ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုကို ရောက်နေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒါဟာ ပွဲတော်တစ်ခုလားဟု အတွေးက ယောက်ယက်ခတ်သွားသည်။ ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးဝတ်ကား သူဟူ၍ သူတစ်ယောက်တည်း။ တချို့က သူ့ကို လှမ်းကြာ၍ ဘပြုံးစိစိနှင့်။ တချို့က မဲ့ရွဲကာ နှာခေါင်းရှုံ့သူရှုံ့နှင့် အ... ပုဆိုးဝတ်ထားသည့်သူမှာပဲ ရှက်ရမလိုလို။ ပြေးပြီးပဲ သွားပြန်ချွတ်ပစ်ရမလို ဖြစ်နေသည်။

ကဗျာတစ်ပုဒ်ထဲကလို ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲဟု အော်ဟစ်

လိုက်ချင်တော့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်ပါစေ သူကတော့ ဂရုမစိုက်နိုင်
ပါ။ ဂျင်းဘောင်းဘီလောက်တော့ သူလည်း ဝတ်ဖူးပါသည်။
ဒီကလည်း လုံခြုံလွတ်လပ်လို့ တစ်ခါတစ်ရံ ဝတ်ဖြစ်ခြင်းဖြစ်၏။
ခုလည်း ထိုသို့လိုက်ပြီး မဝတ်မစားနိုင်ချေ။

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် Hotel Reception(ဧည့်ကြို)ကို လျှောက်
သွားလိုက်သည်။ ထိုမှ မမများကလည်း ထူးမခြားနား။ သူ့မှာ မကြည့်ရဲ
ဖြစ်နေ၍ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်ကာ ဘေးက
နောက်တစ်ယောက်အား ...

“ဟဲ့ ... မေရီ ကြည့်စမ်း၊ ဒီမှာ Designသစ်ဟဲ့၊ မိုက်တယ်
နော်”

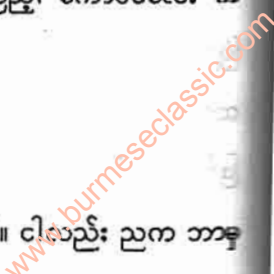
“အေးဟ ငါလည်း ဒီဝတ်စုံမျိုး မမြင်ဖူးဘူး၊ ခစ်.. ခစ်..
အဆန်းကြီးနော်..”

ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီကောင်မလေးတွေ အသက်အရွယ်နှင့် ပုခိုး၊ အင်္ကျီကို
မမြင်ဖူးဆိုတာတော့ တော်တော်လေး လွန်သွားပြီ။ သူ့ကို များ
နောက်နေတာလားဟု တွေးကာ မော့အကြည့်၊ ကောင်မလေး ထ
ပြုံးစေလုပ်ကာ ...

“ကိုကို ... ညက လန်းရဲ့လား”

“ဗျာ...”

မေးပုံက ဆံပင်ပါထောင်ကျင်သွား၏။ ငါလည်း ညက ဘာမှ

မပတ်သက်မိပါဘူးဟု စဉ်းစားနေစဉ်မှာပဲ နောက်ကောင်မလေး တစ်ယောက်က ...

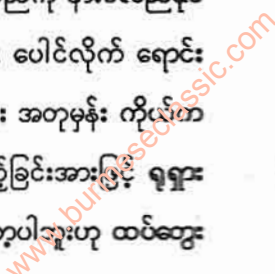
“ဪ... ညက ကိုကို ဒီကိုရောက်လာတော့ အသားကုန်မှူး ပြီး လန်ထွက်နေပြီလေ။ အဲ့ဒါကြောင့် အိပ်လိုက်ရတာ ကိုကို လန်းသွားပြီလားလို့ မေးတာပါ”

“အဲ... အင်း... အင်း... အိပ်ရေးဝပါတယ်။ ဟိုလေ ကျွန်တော် ပြန်တော့မလို့။ ဒီမှာများ မှတ်ပုံတင်လေး ရှိမလားလို့”

ကောင်မလေးက သူ့ရှေ့က Laptop ကို တဖျောက်ဖျောက် နှိပ်ပြီးမှ...

“မှတ်ပုံတင်တော့ ထားမသွားပါဘူး၊ ကိုကိုနဲ့ ပတ်သက်တာ ဆိုလို ကျသင့်ငွေထဲက ပိုတဲ့ငွေနဲ့ ဘောက်ချာပဲရှိတယ်။ ရော... ခစ် ... ခစ်”

ပိုက်ဆံပြန်အမ်းတာတောင် ပြီတီတီလုပ်နေသေးသည်။ တစ်ထောင်တန်တွေကလည်း တစ်ထပ်ကြီးမို့ ညက ဟိုဆရာတွေ ဘယ်က ပိုက်ဆံဒီလောက်ရှာပြီး သူ့ကိုထားခဲ့သည်ကို နားမလည်နိုင် ပါ။ ဟိုဆရာ ဝေမှူးသွင်၏ စိန်နားကပ်ကိုများ ပေါင်လိုက် ရောင်း လိုက်တာလား။ မဖြစ်နိုင်။ သူ့ဟာက အစစ်မှန်း အတုမှန်း ကိုယ်က သိတာမဟုတ်။ တစ်ခါမှ မပေါင်တာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ရုရှား ဇိန်တွေ ဖြစ်ဖို့များသည်။ တော်ပြီ၊ မစဉ်းစားတော့ပါဘူး ထပ်တွေး

တာ ဘောက်ချာကို ဖျတ်ခနဲအကြည့်။ သူ့မျက်မှောင်ကြုတ်မိသွားလေ
သည်။ နေ့စွဲက (၁၇.၉.၂၂၀၈) ခုနှစ်ဆိုပါလား။ မှားနေပြီဟု တွေးကာ
ပြန်ပြောလိုက်၏။

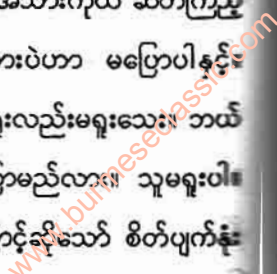
“ဒီမှာ... ဒီမှာ နေ့စွဲမှာ ခုနှစ်မှားနေပြီထင်တယ်။ အဟဲ..
နှစ်နှစ်ရာတောင် ပိုနေပြီဗျ”

ကောင်မကလေးက မျက်ခုံးအတွန့်ချိုးက ပြန်ကြည့်ရင်း...

“အို မမှားပါဘူး။ ဟိုမှာ ပြက္ခဒိန် ကြည့်ဦးလေ”

ဟုတ်၏။ နံရံပေါ်က ဖန်သားပြက္ခဒိန်ပေါ်မှာ နေ့စွဲက ထင်ရှား
နေပါသည်။ သူ စနစ်တကျ လိမ်ခံနေရပြီလား။ ကြက်သီးမွေးညင်း
များထလာတော့သည်။ ထိုအတိုင်းဆိုလျှင် နှစ်ဆယ့်သုံးရာစုထဲ
ရောက်နေရပြီ မဟုတ်လဲ ဟား။

သူမယုံသေး။ ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ချေ။ မနေ့ညကမှ ၂၀၀၈
ပဲရှိသေးသည်။ တစ်ညတည်းနှင့် နှစ်နှစ်ရာကျော်လွန်သွားနိုင်လား။
မြင်ရတွေ့ရသည်မှာလည်း ထူးခြားဆန်းကြယ်ကာ ခေတ်လွန်နေပြန်
သည်။ စိတ်ထဲ ဝေခွဲမရဖြစ်လာမိ၏။ ကိုယ့်အသားကိုယ် ဆိတ်ကြည့်
တော့လည်း နာသည်။ နာမှာပေါ့ အသားပဲဟာ မပြောပါနှင့်။
အိပ်မက်မဟုတ်ပါဟု ဆိုလိုပါသည်။ သူ ရူးလည်းမရူးသေး။ ဘယ်
အရူးက ရူးတယ်လို့ပြောမှာလဲဟု ထပ်ပြောမည်လား။ သူမရူးပါ။
ဒါ တကယ်သေချာပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စိတ်ပျက်နိုး

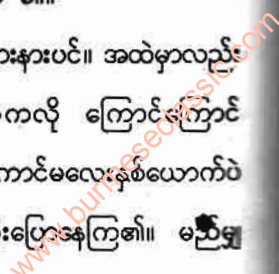

ချည့်စွာဖြင့် Hotel မှ အထွက် ရန်ကုန်-ပြည် လမ်းမကြီးကို တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ အရင်ကဆို ပြည်လမ်းမကြီးကို တွေ့တာ ဘာမှမထူးဆန်းပါ။ ခုတော့ ထီပေါက်တာထက်ပင် ပျော်ရွှင် သွားမိလေတော့သည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ထိုင်ရှိခိုးလိုက်ချင်ပါသည်။

(၃)

ပြည်လမ်းအတိုင်းလျှောက်လာရင်း လမ်း၏တစ်ဖက်တစ်ချက် ဆီမှာ မိုးမျှော်တိုက်ကြီးများကို တအံ့တဩ ငေးရိမိသည်။ ဒါတွေ ကတော့ အိပ်မက်မဟုတ်နိုင်ပါ။ တစ်ခုခုကတော့ မှားကို မှားနေပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သုံးဆယ့်သုံးလမ်းထဲက လေထန်ကုန်းကို သွားလျှင်တော့ တစ်ခုခု ထူးခြားပေလိမ့်မည်။ တွေးရင်း ဘတ်(စ်)ကားမှတ်တိုင်ဟု ယူဆရသော နေရာတွင် ရပ်စောင့်နေလိုက် ၏။

ထိုအဆောက်အအုံကလည်း ခမ်းခမ်းနားနားပင်။ အထဲမှာလည်း လူများများစားစား မတွေ့ရ။ Hotel ထဲကလို ကြောင်ကြောင် ကျားကျား ငနဲတစ်ကောင်နှင့် မလုံ့တလုံ့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ပဲ တွေ့ရသည်။ သူ့ကိုပင်ကြည့်ကာ တီးတိုးပြောနေကြ၏။ မည်မျှ

ဆတ်လွန်ပါစေ ထိုစကားကတော့ မိန်းမတို့၏ မပြောင်းလဲသော အတင်းပြောခြင်းပဲ ဖြစ်ရမည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးက ထိုးရပ်လာပြီး သူငယ်တစ်ယောက် ဆင်းလာကာ စာစောင်တွေကိုင်ရင်း ဟို အကြောင်ကျားငနဲဆီကို သွားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလူငယ်က ပြီးစွာဖြင့် ပြောနေဟန်ရှိသော်လည်း ဟိုငနဲက ခေါင်းကို အတင်းခါနေလေသည်။ ထိုယူနီဖောင်းဝတ် လူငယ်က မလုံတလုံ လေးများဆီ သွားပြန်သည်။ ကောင်မလေးများကလည်း ခေါင်းခါ

ပြီးမှ လူငယ်က သူ့ကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်ကာ သွက်လာ၏။ ဖော်ရွေစွာ ပြုံးပြပြီးမှ...

“စကားနည်းနည်း ပြောခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က အိမ်မှူးဂျာနယ်တိုက်က အရောင်းမန်နေဂျာ လူနေပါ။ ကျွန်တော် ဒီနေ့ထွက်တဲ့ ဂျာနယ်မှာ ယဉ်ကျေးမှု ပေါက်ကွဲခြင်းဆိုတဲ့ စာတမ်းထူးကြီး ပါပါတယ်။ အစ်ကို့အနေနဲ့ စိတ်ဝင်စားရင် ကျွန်တော့်ဆီမှာ ဝယ်ဖတ်လို့ရပါတယ်ခင်ဗျာ”

လူနေဟုဆိုသော အရောင်းတာဝန်ခံလေးကို သူကြည့်လိုက်၏။ ဂျာနယ်ရောင်းတာတွေတောင် ဒီလိုဖြစ်နေပြီလားဟုတွေးရင်း ပြုံးမိ သွားသည်။ လူနေက သူ့ကို အားကိုးတကြီး ကြည့်နေသည်။

သွားခြင်း၊ လူမှုရေး ပရဟိတများကို ရှောင်ဖယ်လာကြခြင်း စာဖတ်သည့် အလေ့အကျင့်များ ပျောက်ကာ ငွေကြေးတစ်ခုတည်းကိုပဲ သဲကြီးမဲကြီး ရှာဖွေနေကြကြောင်း။

ယခုအခါ Internet website များမှ စိမ့်ဝင်လာသည့် အနောင် နိုင်ငံ ယဉ်ကျေးမှုများကို အတုယူကာ အစွန်းရောက် သရုပ်ဖော် ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ပြုလုပ်လာကြကြောင်းနှင့် ထိုအပြုအမူ စရိတ် များကို ယဉ်ကျေးမှုပျောက်သွားမည်စိုး၍ တိုင်းပြည်က အဖွဲ့အစည်း တစ်ရပ်ဖွဲ့ကာ ထိထိရောက်ရောက် အရေးယူသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပါ ဖော်ပြထားလေသည်။

ခုမှပဲ သူလည်း Hotel မှ ကောင်လေးက အင်္ကျီနဲ့ပုဆိုး နှေးဟောင်းပစ္စည်းဆိုင်မှ သွားရှာပေးခြင်းကို နားလည်သွားစံ ကြောက်စရာကောင်းသော ယဉ်ကျေးမှုပေါက်ကွဲခြင်းကိုလည်း သဘောပေါက်လာသည်။

ထိုသို့ဖြင့် အင်္ကျီနှင့် ပုဆိုး တွဲဝတ်ထားမိသည့် သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာပဲ ဆူးလေသို့ ကျည်ဆန်ရထားဖြင့် စီးနင်းသွား လိုက်ပါသည်။ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် လေထန်ကုန်း လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ကို ချီတက်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

(၄)

ရန်ကုန်မြို့သည် ဘယ်လောက်ပင်ပြောင်းလဲ လမ်းတွေမပြောင်း
ထဲ၍ တော်သေးသည်ဟု ဆိုရမည်။ လမ်းဘေးဝဲယာမှာတော့ စူပါ
ဇတ်ကက်ကြီးတွေက မိုးထိုးနေကြပြီ။ ဥဒဟိုသွားလာနေကြသည့်
လူများ၏ ပုံစံကိုကြည့်ကာ စိတ်မောရ၏။ အင်္ကျီနဲ့ပုဆိုးဝတ်သူဟူ၍
အတိုးကြီး တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စလောက်သာ တွေ့ရတော့
သည်။

စတိုးဆိုင်ကြီးတွေမှာလည်း ခေတ်လွန်အဝတ်အစား အသုံး
အဆောင်များကို လွန်လွန်ကဲကဲ ကြော်ငြာထားကြသည်။ မီးပွိုင့်
လမ်းဆုံတွေမှာလည်း ကြော်ငြာ T.V တွေက အပြည့်။ သို့သော်
လည်း အများစုက ပြည်ပပစ္စည်းများ ဖြစ်နေသည်။

လေထန်ကုန်းအသွား သုံးဆယ့်သုံးလမ်းတိုင်ရောက်တော့

လေအေးပေးစက် တပ်ထားသောကြောင့် တစ်ဆိုင်လုံး စိမ့်သက်နေ
၍ လေထန်ကုန်းသည် လေအေးလေနှလေးများ နွဲ့ပျောင်းတိုက် နေခဲ့ပြီ။

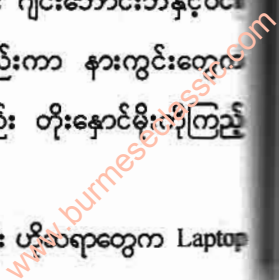
စာရေးဆရာတွေကတော့ ခေတ်နှင့်လျော်ညီစွာ ဝတ်စားနေကြ
လေလားမသိ။ အားလုံး ကြောင်ကြောင်ကျားကျားတွေ ဖြစ်နေကြ
သည်။ လွယ်အိတ်ကြီးတွေလည်း မလွယ်ကြတော့။ ကျောပိုးအိတ်
ပုံဆန်းတွေ၊ အတာချီကေ(စ်)တွေနှင့် ဖြစ်နေကြပြီ။ အပြင်မှာလည်း
ကိုယ်ပိုင်ကားတွေက မြင်မကောင်းအောင် တန်းစီနေကြ၏။

အတွေးနှင့် မျောနေတုန်း ပခုံးကို လှမ်းပုတ်ခံရ၍ ကြည့်လိုက်
တော့ အသိကဗျာဆရာ တိုးနှောင်မိုး ဖြစ်နေသည်။ သူ့ပုံစံကို
ပြူးပြဲကြည့်ပြီး...

“ဟေ့ကောင်... ကိုလတ် ဘယ်လိုပုံစံဖြစ်နေတာလဲကွ။ ခြော်
... သိပြီ သိပြီ ဂျာနယ်ဖတ်ပြီး ပုဆိုးနဲ့ အင်္ကျီဝတ်လာတာလား။
ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်လောက်တော့ ရပါတယ်ကွာ ဟား.. ဟား
... ဟား”

ပြောလာသည့် တိုးနှောင်မိုးကလည်း ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့်ပင်။
သို့သော်လည်း ဆံပင်အရှည်ကြီးကို စည်းကာ နားကွင်းတွေလေး
တစ်ထွေးကြီး တပ်ထားသေး၏။ သူလည်း တိုးနှောင်မိုးကိုကြည့်
ကာ..

“ထားပါတော့ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ကိုတိုးနှောင်မိုး ပုဆိုးဆရာတွေက Laptop

ကိုယ်စီနဲ့ တယ်ဟုတ်နေကြပါလားဗျ။ ဟိုဆရာကြီးဆို နှစ်လုံး တောင်”

တိုးနှောင်မိုးက သူ့ကို ကြောင်တောင်တောင်ကြည့်ပြီးမှ...

“ဟာကွာ... မင်းကလည်း ဒါတောင်မသိဘူးလား။ မင်း ဒီဘက်ကို မရောက်ဖြစ်ဘူးနဲ့တူတယ်။ အဲ့ဒါ စာရေးနေကြတာလေ။ ဒီမှာက Airconsနဲ့ဆိုတော့ ကွက်တိပေါ့။ မင်းပြောတဲ့ ဆရာကြီးက နှစ်လိုင်းကို တစ်ပြိုင်တည်းရေးတာကွ”

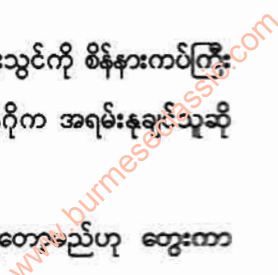
“ဗျာ... နှစ်လိုင်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ တစ်လုံးက ဂန္ထီရ၊ တစ်လုံးက ဟာသ ရေးတာ။ တချို့ သရဲဝတ္ထုရေးတဲ့ဆရာတွေဆို ကလောင်တွေခွဲတာ များသွားလို့ လူတောင်ငှားပြီး ရှဲ့ဒိုးရိုက်ခိုင်းရသေးတယ်။ မင်း မသိဘူးလား”

တိုးနှောင်မိုးက ပြောရင်းနှင့် ကဗျာတစ်ပုဒ် မုခမဂ္ဂဇင်းကို ပို့မယ်ဆိုပြီး အတွင်းခန်းထဲဝင်သွားပါသည်။ သူလိုက်ကြည့်လိုက် တော့ Chat-Room ဟု ရေးထား၍ အထဲမှာ ဝေမျိုးသွင်တို့များ ရှိမလားဆိုပြီး ဝင်သွားလိုက်သည်။

အထဲမှာ Chattingထိုင်နေသော ဝေမျိုးသွင်ကို စိန်နားကပ်ကြီး နှင့်တွေ့လိုက်ရပါသည်။ အဝတ်အစားက နဂိုက အရမ်းနုနုလှလှဆို တော့ ပြောစရာမရှိတော့ချေ။

သူလည်း အကျိုးအကြောင်းကို သိရတော့မည်ဟု တွေးကာ

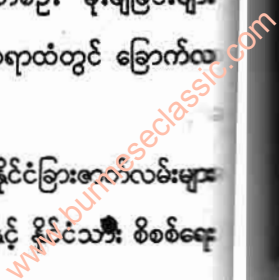
သည်မှလွဲပြီး လွန်လွန်ကျူးကျူး သရုပ်ပျက်ဝတ်ဆင်သော အမျိုးသားများ တွေ့ရှိပါက ပုဆိုးနှင့်တိုက်ပုံ တစ်နှစ်တိတိ ဝတ်ဆင်နေထိုင်ရန် ဒဏ်ခတ်မည်။ အမျိုးသမီးများကို မလုံမလဲ ဝတ်ဆင်ပါက ရင်ဖုံး အင်္ကျီနှင့် လုံချည် (သို့) ထိုင်မသိမ်းဝတ်စုံဖြင့် တစ်နှစ်တိတိ နေထိုင်ရန် အပြစ်ဒဏ်ခတ်မည်။

- Internetပေါ်တွင် နာမည်ကြီးနေသော ဓာတ်ပုံများ၊ Video File များတွင် တွေ့ရသော အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသားများအလှ ပိုမို ကျယ်ပြန့်လာပါက သရုပ်ဆောင်ဆိုလျှင် ရိုက်ကူးရေးတစ်နှစ်ပိတ်ပြီး ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာအဆို၊ အက၊ အရေး၊ အတီးကို တစ်နှစ်သင်ယူကပြ အသုံးတော်ခံရမည်။

- နိုင်ငံခြားဂီတနှင့် မြန်မာ့ဆိုင်းကို တွဲစပ်အသုံးပြုလိုပါက မြန်မာ့ဆိုင်းပညာရှင်များထံတွင် တစ်နှစ်တိတိ ပညာသင်ပြီးမှ ခွင့်ပြုပေးမည်။ (နတ်ဒိုးနှင့် တွဲစပ်ပါက နတ်ဝင်သည် တစ်နှစ်လုပ်ကြည့်ရမည်)

- ဂမ္ဘီရလှိုင်းစာပေတွင် တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး ခိုးချခြင်းများ ထပ်မံတွေ့ရှိပါက ခိုးချသူက မူရင်းစာရေးဆရာထံတွင် ခြောက်လ တပည့်ခံရမည်။

- ကိုရီးယား၊ အိန္ဒိယနှင့် အခြားသော နိုင်ငံခြားဇာတ်လမ်းများကို တိုက်ရိုက်မှီငြမ်းရေးသားပါက စာရေးခွင့်နှင့် နိုင်ငံသား စိစစ်ရေး

ကတ်ပြား တစ်နှစ်ရုတ်သိမ်းပြီး (F.R.C) အဖြစ် နေရမည်။ (ထိုသို့ မကြိုက်လျှင် ကြိမ်ဒဏ်အချက်ငါးဆယ်)

နောက်ဆက်တွဲ

- ယနေ့မှစ၍ မြန်မာ့ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးကြော်ငြာများ၊ မြန်မာ့ ရိုးရာတိုင်းရင်းဆေးကြော်ငြာနှင့် မြန်မာ့လက်မှုပစ္စည်း ကြော်ငြာ များကို T.V နှင့် Internetပေါ်တွင် အခမဲ့ကြော်ငြာခွင့် ပြုလိုက်သည်။

- ဆို၊ က၊ ရေး၊ တီး သင်တန်းများ အခမဲ့ဖွင့်လှစ်ပေးမည်။

- မြို့လယ် ဗီနိုင်းပိုစတာများတွင်လည်း မြန်မာ့ရိုးရာဝတ်စုံများ ကို ပြသထားမည်ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးကြေညာအပ်ပါသည်။

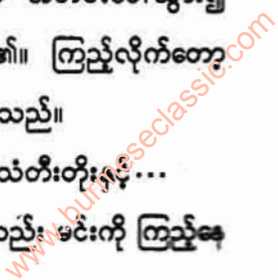
ယာယီယဉ်ကျေးမှု ထိန်းသိမ်းရေးကော်မတီ

လေထန်ကုန်းတစ်ဆိုင်လုံး ငြိမ်သက်သွားကြ၏။ အပြစ်ဒဏ် တွေထဲမှာ ထောင်ဒဏ်တော့ မပါချေ။ ရာဇဝတ်မှု မဟုတ်၍ လျှော့ ပေါ့ထားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါမှ ကောင်းမှာဆိုပြီး သူ့စိတ်ထဲမှာ ရယ်ချင်ပက်ကို ဖြစ်သွားရ၏။

ထိုစဉ် သူ့လက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲကာ အတင်းခေါ်သွား၍ ကြောင်အမ်းပြီး ဆိုင်အပြင်ဘက် ပါသွား၏။ ကြည့်လိုက်တော့ အင်ပါယာမဂ္ဂဇင်းက ကိုသစ္စာပိုင်စိုး ဖြစ်နေသည်။

အပြင်ရောက်တော့မှ ကိုသစ္စာက လေသံတီးတိုး...

“တော်သေးတာပေါ့ ကိုလတ်ရာ၊ ငါလည်း မင်းကို ကြည့်နေ

လူသားတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ချလိုက်မိသည်။

“လာဗျာ... ကိုသစ္စာ၊ ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်သလောက် လုပ်မှဖြစ်မယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲကွ”

“သက်ဆိုင်ရာကို တိတိကျကျ သတင်းပေးပြီး ဖမ်းခိုင်းရမှာ ပေါ့ဗျာ။ ခုဆို စာရေးဆရာတွေလည်း ဒုက္ခရောက်။ စာဖတ်သူတွေလည်း လှည့်စားခံနေရပြီလေ။ ဒါ လုံးဝမတရားဘူး”

ကိုသစ္စာကလည်း သူ့အပြောကြောင့် လေးလေးနက်နက်ဟန်နှင့်...

“အေ...ကောင်းတယ်၊ ငါလည်း တစ်ယောက်တည်းမို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာကွ”

သူတို့နှစ်ယောက်သား ခိုင်ကြည်သည့်စိတ်ဓာတ်များနှင့် လက်ချင်းချိတ်လိုက်ကြသည်။ ရဲစခန်းသွားရန် လှည့်ထွက်လိုက်စဉ် မှာပဲ သူတို့ရှေ့ကို ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာကာ အနက်ရောင်ဝတ်စုံ အကျပ်တွေနှင့် လူဆယ်ယောက်ခန့် ဆင်းလာကြ၏။ သူတို့လက်ထဲ မှာလည်း ကျင်စက်လိုလို ဘာမှန်းမသိသော လက်နက်တွေက ကိုင်ထားသေးသည်။

သူနှင့်ကိုသစ္စာတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိ

သို့တံချိန်မှာပဲ ထိုအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသည့်လူက...

“ဟား... ဟား... ဟား... မင်းတို့အသံတွေကို ငါ on
the ထဲက အကုန်ကြားပြီးပြီကွ။ မင်းတို့လို ကြိုးစားတဲ့လူငိုင်း
နောက်ဆုံးတော့ ကလုံးနဲ့ နေရာချင်းလဲပေးလိုက်ရတာချည်းပါပဲကွ။
ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

ထိုလူစကားကြောင့် သူ တော်တော်တုန်လှုပ်သွား၏။ ဒီလူတွေ
ထဲက အမိမခံနိုင်ချေ။ သူနှင့် ကိုသစ္စာတို့လည်း နောက်ကို
ချုတ်ကာ...

“ခင်... ခင်ဗျား... ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ။ မတရား
လုပ်နဲ့နော်”

“ဟား... ဟား... ရယ်ရတယ်ဟေ့။ သိပ်ကြောက်နေပြီလား။
ဆွာကောင်တွေ ဖမ်းတော့ကွာ”

ဝုန်းခနဲ အမည်းရောင်သဏ္ဍာန်တွေက သူတို့ဆီ ပြေးဝင်လာ
တာ ဖမ်းဆီးကြတော့သည်။ တုတ်တွေနဲ့ရိုက်၊ ကျင်စက်တွေနှင့် တိုပြီး
အတင်းချုပ်နှောင်ကြ၏။ သူလည်း ရှိသမျှအားနှင့် ပြန်ခုခံ သည်။
အိမ်လို့ မဖြစ်။ မျိုးပြုတ်သွားလိမ့်မည်။ ဒီအချိန် သူလွတ် မှလည်း
ဖြစ်မည်။ မဟုတ်လျှင်တော့ တွေးဝံ့စရာမရှိတော့။

လုံးထွေးသုတ်ပုတ်ရင်း ဒုတ်! ဆိုသည့်အသံနှင့်အတူ ကိုသစ္စာ
ထဲကျသွား၏။ ပြီး... သူ့နောက်စေ့မှာလည်း ပူခနဲဖြစ်သွားပြီး အမြင်

အာရုံတွေ့မှောင်အတိ။ ဆက်သွယ်မှုဧရိယာပြင်ပသို့ ရောက်ရှိသွားပါ
တော့သည်။

(၅)

သူ သတိပြန်ရလာတော့ မျက်နှာကြက်ဖြူလွလွကိုပဲ အရင်မြင်
ပြန်သည်။ ငါ့ကို ကလုံးလုပ်လိုက်ကြပြီလားဟူသည့် အတွေးနှင့်
ခြေပြောဝေသွား၏။ အမြင်အာရုံတွေက တဖြည်းဖြည်း ပြတ်သား
သွားလေပြီ။

သူ့ကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေကြသည့် ဝေမျိုးသွင်၊ မာန်ထက်
နှင့် ဝိုင်ချိုတို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အဝတ်အစားတွေကလည်း
အတိုင်း ဖြစ်နေသောကြောင့်...

“အာ... ကို... ကိုဝေမျိုးတို့ အားလုံး ပုဆိုးတွေနဲ့နော်...”

သူ့အပြောကြောင့် သူတို့သုံးဦးစလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက်
လှည့်လိုက်ကြသည်။

ဝိုင်ချိုကပဲ...

“ကိုလတ်... မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ငါက ပုဆိုးပဲ အမြဲဝတ်တာလေကွာ။ မင်း ငါတို့ကိုတော့ ကောင်းကောင်း မှတ်မိ ပါတယ်နော်”

“မှတ်မိပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်နေတာလဲဗျ”

ပြောရင်း ခေါင်းအလှုပ်မှာ စစ်ခနဲနာကျင်သွားပြန်သည်။ မာန်ထက်သာက နူးနူးညံ့ညံ့ပြုံးကာ...

“မင်း ငါတို့နဲ့သောက်ပြီး သုံးဆယ့်ငါးလမ်းကအထွက်မှာ လမ်းဖြတ်ကူးတဲ့ ကလေးကို ကားတိုက်မိမှာစိုးတာနဲ့ ပြေးဝင်ပြီး ဆွဲလိုက်တာ။ ကလေးကလွတ်ပြီး မင်းခေါင်းကို ပွတ်ထိသွားတာထူး မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းကွာ။ မင်း သတိမေ့နေတာ တစ်ရင် ကျော်သွားပြီ... သိလား”

ခုမှ အဖြစ်အပျက်တွေကို တစ်စချင်း ဆက်စပ်မိတော့သည်။ ဒါဆို ဟိုနှစ်ဆယ့်သုံးရာစု ဆိုတာက သူ့သတိလစ်ပြီး မျောနေတုန်း ရောက်သွားတာဖြစ်မည်။ သက်ပြင်းကို အလုံးလိုက်ချမိကာ ပျော်ရွှင် သွားမိသည်။ သူများတွေ မေ့မျောနေလျှင် နတ်ပြည်၊ ငရဲဖြူ ဘဝဟောင်းတို့ ဘာတို့ရောက်သွားသည်ပဲ ကြားဖူးခဲ့သည်။ သူ့အလှည့်ကျမှ ငရဲထက်ဆိုးသည့် နေရာကြီး။ ပြန်တွေးရင် ကြက်သီးထမိသည်။

ခေါင်းဒဏ်ရာ နာကျင်သည့်ကြားက အားယူပြုံးပြရင်း...

“အေးဗျာ... ကျွန်တော်လည်း မျောနေတာဗျ။ ငရဲပြည် တောင်ရောက်သွားသေးတယ်”

“ဟေ...ငရဲပြည်”

သုံးယောက်စလုံးက တစ်ပြိုင်နက် ရေရွတ်ကြ၏။ သူက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး...

“အင်း... ငရဲပြည်တော့ ငရဲပြည်ပဲဗျ။ ဒါပေမယ့် မော်ဒန် ငရဲပြည်လို့ပဲ ခေါ်ရမလားပဲ”

“ဟေ... မော်ဒန်ငရဲပြည် ဟုတ်လား”

“အင်း... နောက်တော့ ပြောပြမယ်”

“ကဲပါကွာ၊ မင်းဒဏ်ရာက မင်းမကျက်သေးဘူး။

အနားယူလိုက်ဦး၊ ခဏနေ မင်းအမေလည်း လာလိမ့်မယ်”

သူ့ကို ဒဏ်ရာအရှိန်နှင့် ပေါက်ကရဲတွေပြောနေသည်ဟု ထင်သွားလားမသိ။ သူတို့သုံးယောက်စလုံးက အတင်းအနားယူ ခိုင်းနေသည်။ သူမရူးသွပ်သေးပါ။ ဆေးရုံကဆင်းလျှင် သူရောက်ခဲ့သည့် မော်ဒန်ငရဲပြည်အကြောင်း ပြောပြချင်ပါသေးသည်။ ကလုံးငရဲသားတွေအကြောင်းပေါ့။ ဒီဘဝမှာ လာဖြစ်ရတာကိုပဲ....။

ဝန်ခံချက်

ဆရာမင်းလူ၏ ‘စာနယ်ဇင်း စူပါမတ်ကက်’ ဝတ္ထုကိုဖတ်ပြီး
 မြင်မိ၊ ကြားမိ၊ တွေးမိတာလေးများကို ဆင့်ပွားခံစားတင်ပြမိခြင်းသာ
 ဖြစ်ပါသည်။ မည်သည့်တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ စိတ်အနှောင့်အယှက်
 ဖြစ်ရန် မရည်ရွယ်ပါ။ ဖြစ်မိလျှင် ကြိုတင်တောင်းပန်ပါသည်။

ဟာသအမြင်နှင့် ပြုံးနိုင်ကြပါစေ.....။

မိုးစက်စိုင်း

စီခနဲဂျက်ကီ

များသူ

(၁)

လူပျိုကြီးကိုစန်းအောင်တစ်ယောက် သားမွေးတယ်ဆိုသော သတင်းက ဇီဝေါအိမ်ယာကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ တစ်မုဟုတ်ချင်ပုံနဲ့လို့သွားသည်။ ပြီးတော့ ထိုသတင်းကို စကြားကြားချင်း လူတို့ တအံ့တဩနှင့် နားမလည်နိုင်အောင်လည်း ဖြစ်ကြရသည်။

‘ဘယ်နှယ်... လူပျိုကြီးက ဘယ်အချိန်က မိန်းမရသေးသားလေးမွေးလိုက်တာပါလိမ့်’

ဟု ရေရွတ်ကြသည်။

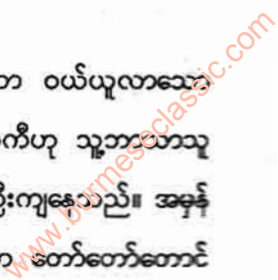
မနေနိုင်သူတစ်ချို့ကတော့ လူပျိုကြီးအိမ်သို့ ကိုယ်တိုင်တိုက်သွားရောက်ကာ သတင်းမေးကြသည်။ သည်းတော့မှ လူပျိုကြီး

သောသားဆိုသည်မှာ အမွေးမဖွားတဖွား ဘိုခွေးထွားကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်နေမှန်း သိရတော့၏။

လူပျိုကြီးကိုစန်းအောင် သားမွေးသည်မှာ လူမဟုတ်။ ဘိုခွေး ထွားကြီးဟု သိရှိရသည့်တိုင်အောင် လူတွေက ထိုကိစ္စကို အံ့သြပြီး နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြဆဲ...။ အံ့သြလည်း အံ့သြချင်စရာ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ လူတွေသိထားကြသော လူပျိုကြီးကိုစန်းအောင် သည် လွန်စွာကပ်စေးခဲ့သူဖြစ်သည်။ လူပျိုကြီးကိုစန်းအောင် မိန်းမ မရခြင်း၏ အဓိကအကြောင်းရင်းမှာ ကပ်စေးခဲ့တတ်လွန်းသော ကြောင့်ဟုတောင် လူတွေက ကွယ်ရာမှ ပြောကြဆိုကြသည်။ ဒါ့ အပြင် ဟိုအရင်က တိရစ္ဆာန်များကို လူပျိုကြီးသည်လောက် မချစ် တတ်။

ရှာရှာဖွေဖွေတွေးကြည့်လျှင် ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးတင့်ဝေ၏ ခွေးဖြစ်သော နက်ကျော်ကိုတော့ လူပျိုကြီးက ဂရုစိုက်သလိုလို ရှိထားဖူးသည်။ ဒါကလည်း ခွေးပိုင်ရှင်ဦးတင့်ဝေနှင့် အရောဝင်လို၍ မှန်း သိသာသည်။ အကြောင်းက ဦးတင့်ဝေတွင် သမီးပျိုသုံးယောက် ရှိသည်မဟုတ်လား။

ယုဇနပလာဇာမှ ဈေးမနည်းမနောပေးကာ ဝယ်ယူလာသော သူ့သားဘိုခွေးထွားကြီးကို လူပျိုကြီးက ဂျက်ကီဟု သူ့ဘာသာသူ နာမည်ပေးပြီး သူ့ဘာသာသူ သဘောအကျကြီးကျနေသည်။ အမှန် တော့ ခွေးတစ်ကောင်အတွက် သည်နာမည်က တော်တော်တောင်

တုံးနေပြီ။ သည်နေရာမှာ အလျဉ်းသင်တန်း လူပျိုကြီးမွေးသော
 ဘိုခွေးထွားကြီးအကြောင်း နည်းနည်းမိတ်ဆက်ပေးချင်သည်။
 ဂျက်ကီသည် သာမန်တယ်ရီယာခွေးပုလေးတွေလို အမွေးဖြူ
 တဖွားဖွားနှင့် မြင်မြင်သမျှကို တဂါးဂါးလုပ်တတ်သည့်ကောင်
 မဟုတ်။ အမွေးတုံးတုံး ရုပ်ဆိုးဆိုးနှင့် တစ်ဆောင်လောက်ရှည်သော
 နားရွက်တွေက ဘေးတစ်ဖက်စီ ပျင်းရိပျင်းတွဲ ကျနေသည့် ခွေးရုပ်ဆိုး
 မျိုးလည်းမဟုတ်။ အမြီးငုတ်တို သန်သန်မာမာနှင့် ခပ်ထွားထွားဒိုဘာ
 မင် ခွေးလည်းမဟုတ်။

စင်စစ် ဂျက်ကီသည် သာမန်ထက် အတန်ငယ်ပိုထွားသော
 လူ့ယဉ်ကျေးမှုနှင့် အံဝင်သော ဂုဏ်ယူချင်စရာ အမွေးအမျှင်များ
 ရှိသော ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးထက်မြက်သော အယ်လ်ဇေးရှင်းခွေး
 တစ်ကောင်သာဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ဇီဝါအိမ်ယာမှာက အယ်လ်ဇေးရှင်းနက်ကျော်
 ကိုသာ ခွေးချောခွေးလှအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြရာ နက်ကျော်ထက်
 သူသည့် ဂျက်ကီရောက်လာတော့ လူတွေက မြင်မြင်ချင်း ချစ်သွား
 ကြသည်။ ချစ်တာမှ ရိုးရိုးမဟုတ်။ ထူးထူးဆန်းဆန်းကို ချစ်ကြ
 သည်။ ဂျက်ကီကလည်း လူချစ်အောင် နေတတ်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ
 ခွေးဟူ၍ သူတစ်ကောင်တည်းရှိသည် ထင်ရလောက်အောင် ကိုယ်နေ
 ဟန်ထား အပြုအမူများဖြင့် ဆွဲဆောင်ထားတတ်သည်။ လူပျိုကြီး၏

ကမ္ဘာ့ရန်သူ အပျိုကြီးမသန်းရှင်တောင် ဂျက်ကီမျက်နှာကြောင့်
လူပျိုကြီးကို စကားရော့ပွဲရော့တွေ လုပ်ချင်လာသည်။ ဒါကိုမြင်တော့
လူပျိုကြီးကလည်း မြောက်ကြွ မြောက်ကြွ ပိုဖြစ်ပြသည်။

ဂျက်ကီရောက်လာပြီးနောက် လူပျိုကြီးသည် ဇီဝေါအိမ်ယာမှာ
စန်းပွင့်ဂုဏ်တက်၍ နေလေ၏။

(၂)

များအကြာမီမှာပင် ကျဉ်းမြောင်းပြီး သီးသန့်ဆန်သော ဤအဖိုးနည်း ဇီဝေါအိမ်ယာတွင် လူပျိုကြီးကိုစန်းအောင် ခွေးမွေးဖြစ်သွားခြင်း အကြောင်းရင်းက ဟိုတစ်စ သည်တစ်စနှင့် ရုပ်လုံးပေါ်လာ၏။

ပထမဆုံး ဇီဝေါအိမ်ယာတွင် ဟိုစပ်စပ်သည်စပ်စပ် ပါလေရာ ငါးပိချက် မြသက်ဆီမှ အသံထွက်လာသည်။ လူပျိုကြီးသည် အများကို ကြေညာထားသလို ဂျက်ကီအား ယုဇနပလာဇာမှ ဈေးကြီးပေးဝယ်ယူလာခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ လုံးဝမဟုတ်ဟု မြသက်က ဆိုသည်။ လူပျိုကြီးသည် ဂျက်ကီကို ကောက်ရလာခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ကပ်စေးနဲ့ကော်တရာ လူပျိုကြီး ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မြသက်စကားမှာ ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိသည်ဟု အများစုက သုံးသပ်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ မြသက်စကား မှန်ကန်ကြောင်းကို ဆိုက်ကားသမား
ဇော်တင့်၏ မိန်းမဖြစ်သူ စန်းရီက ထောက်ခံလိုက်ပြန်သည်။

စန်းရီပြောပြချက်အရ ဇီဝေါအိမ်ယာ၏ တစ်ဖက်မှ လယ်ကွင်း
များထဲ မှိုနှုတ်သွားရာမှ အပြန်တစ်ညနေတွင် စန်းရီနောက်သို့ ခွေး
တစ်ကောင် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ခွေးမှာ အကောင်က ခပ်ထွားထွား။
တစ်ကိုယ်လုံးပေညစ်စုတ်ပြတ်နေပြီး အမွှေးအမှင်များ မှာလည်း
မိုးမိထားသဖြင့် စိုကပ်နေသည်။ ဒါတင်မက အတော် ကလေးလည်း
ဆာလောင်နေဟန် ရှိသည်။ စန်းရီတွေ့စဉ်က အမှောင် ဝင်စညနေပိုင်း
ဖြစ်သော်လည်း အထက်ပါ အချက်များကိုတော့ စန်းရီက မှတ်မိနေခဲ့
သည်။ ထို့နောက် စန်းရီပြန်ရာ ဇီဝေါအိမ်ယာထဲထိ လိုက်လာပြီးကာမှ
လူပျိုကြီးအိမ်နား မရောက်ခင် လမ်းချိုးတစ်ခုမှာ ထိုခွေးကို မတွေ့ရ
တော့ဟု ဆိုသည်။

တကယ်တမ်းလက်တွေ့တွင်မူ မြသက်ကသော်လည်းကောင်း၊
စန်းရီကသော်လည်းကောင်း တခြားကြားလူတစ်ယောက်ယောက် က
သော်လည်းကောင်း မည်သူကမှ ထိုစကားများကို လူပျိုကြီးထံ
သွားမပြောရဲကြ။ ဘယ်သူကရော လူပျိုကြီး၏ ဂုဏ်ယူဖွယ်ကိစ္စကို
အရှက်ရအောင် ပြုနိုင်ဝံ့နည်း။ မတော်....သွားပြောလို့ လူပျိုကြီး
စိတ်ခုသွားရင် မခက်လား။ အကြောင်းက ဤဇီဝေါအိမ်ယာတွင်
လူပျိုကြီးဆီမှ တိတ်တဆိတ် ငွေတိုးချေးငှားယူဖူးသူများမှာ မနည်း

မနောဘဲ ရှိသည်ကိုး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူပျိုကြီးကတော့ သူ့ကိုင်တိုင် ဂျက်ကီဟု နာမည်ပေးထားသော ခွေးအား ယုဇနပလာဇာမှ ဈေးကြီးပေးဝယ်ခဲ့ သည်ဟုသာ တွင်တွင်ပြောနေသည်။ လူပျိုကြီးထံမှ ကြွေးများများ စားစားယူထားသူများမှာ ဂျက်ကီကို အကြောင်းပြု၍ လူပျိုကြီးအား နေ့စဉ်မပြတ် မနားတမ်း ဂရုစိုက်လျက် ရှိကုန်သည်။ ထို့အပြင် ခွေးချစ်တတ်သော လူများ၊ ခွေးမချစ်သော်လည်း သတင်းအရ လာရောက်စပ်စုကြသော လူများနှင့် လူပျိုကြီးအိမ်သည် ခါတိုင်းနှင့် မတူ ထူးထူးကဲကဲ စည်းကားနေသည်။

မြသက်၊ ဆိုက်ကားသမားဇော်တင့်၊ ဇော်တင့်မိန်းမစန်းရီ၊ ဆရာမပပဲဆွေနှင့် သားလေးကောင်းကောင်း၊ ပင်စင်စားဘမှန်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးဝတုတ်၊ ကွမ်းယာရောင်းသည့် ကိုရှည်ကြီး၊ တက္ကစီဒါရိုက်ဘာကိုသာအေး၊ ဇာတ်မင်းသားဟောင်း ဖိုးလိမ်၊ ဂျီတီစီကျောင်းသား မောင်တက်ခေတ်၊ မုန့်ဟင်းခါးသည် မမြင့်၊ ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးတင့်ဝေ၊ မွေးရာပါစိတ်မနှံ့သူလေး သူဇာင်း၊ အပျိုကြီး မသန်းရှင် နောက်ဆုံး ဓမ္မာရုံစောင့် ဦးသာမြ တောင် ပါလိုက်သေးသည်။

(၃)

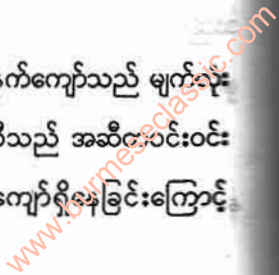
အချိန်တွေက တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။ ဂျက်ကီသည်
 ဇီဝီအိမ်ယာ၏ အမှတ်အသားအိုင်ကွန် တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်လာသည်။
 လူတိုင်းက ဂျက်ကီကို ချစ်ခင်နှစ်သက်ကြသည်။ ဂျက်ကီကိုယ်တိုင်
 ကလည်း ဇီဝီအိမ်ယာရှိ အခြားခွေးများကြားတွင် ခွေးမင်းသားလို
 လှုပ်ရှားသွားလာနေသည်။ ရာသီဥတုသာယာသော ညနေခင်းတွေ
 ဆိုလျှင် လူပျိုကြီးသည် ဂျက်ကီနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ထွက် တတ်
 သည်။ လူတွေက သူတို့ကိုတွေသည့်အခါ လူရော ခွေးရောကို
 နှုတ်ဆက်တတ်ကြ၏။

တစ်ရက်တွင် ဂျက်ကီနှင့် ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးတင့်ဝေ၏ ခွေးနက်
 နက်ကျော်တို့ ကိုက်ကြသည်။ အမှန်က ဗိုလ်လုခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျက်ကီ

လည်း အယ်လ်ဇေးရှင်း နက်ကျော်ကလည်း အယ်လ်ဇေးရှင်း။ နက်
 ကျော်သည် ဂျက်ကီရောက်မလာခင်ကတည်းက နယ်မြေခံ ခွေးဗိုလ်။
 ဂျက်ကီက လူတိုင်းချစ်သော နောက်မှပေါက်တဲ့ ရွှေကြာပင် ခွေးမင်းသား။
 ဂျက်ကီရောက်လာပြီး နောက်ပိုင်း နက်ကျော်သည် လူတွေ၏ အရေး
 ပေးခြင်းကို သိသာစွာ မခံရတော့။ ဇီဝေါအိမ်ယာရှိ ခွေးများကြားတွင်
 လည်း နက်ကျော်၏ အာဏာပါဝါသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း
 ကျဆင်းလာနေသည်။

သို့သော် နက်ကျော်က လွယ်လွယ်နှင့် မာန်ချတတ်သည့်
 ခွေးမဟုတ်။ ဇီဝေါအိမ်ယာမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ နက်ကျော်ရွှေထီး
 ဆောင်းခဲ့သည်။ ဂျက်ကီလိုပင် နက်ကျော်တွင်လည်း ကျောထောက်
 နောက်ခံကောင်းရှိသည်။ ငွေကြေးပိုင်ဆိုင်မှုချင်းယှဉ်လျှင် ကုန်စုံဆိုင်
 ပိုင်ရှင် ဦးတင့်ဝေက လူပျိုကြီး ကိုစန်းအောင်ထက်ပင် အပုံကြီးသာ
 သည်။ ဒါ့အပြင် ဂျက်ကီမှာက သခင်တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။
 နက်ကျော်မှာက ဦးတင့်ဝေအပြင် ဇနီးဒေါ်လုံးလုံးနှင့် သမီး ပျိုသုံး
 ယောက်ရှိပြီး နက်ကျော်ကိုလည်း တုန်မတတ်ချစ်ကြသေးသည်
 မဟုတ်လား။

ဂျက်ကီဖက်က ကြည့်ပြန်တော့လည်း နက်ကျော်သည် မျက်သုံး
 ထောင့်က အမှိုက်။ ဇီဝေါအိမ်ယာမှာ ဂျက်ကီသည် အဆီတံပင်းဝင်း
 တွေ စားသောက်နေရသော်လည်း နက်ကျော်ရှိနေခြင်းကြောင့်

သဲတရုပ်ရုပ် အရသာရနေသည်။ အိမ်ယာတစ်ခုမှာ ဗိုလ်ခွေး နှစ်ကောင်မရှိ။ အမဲရိုးတစ်ချောင်းတည်းကိုလည်း ခွေးနှစ်ကောင် ပြိုင်တူမကိုက်။ တစ်နေ့တော့ တစ်ကွေ့ကွေ့မှာ တွေ့မည်ဟု ဂျက်ကီက ကြိုတင်တွက်ဆထားပြီးသား။ ရေသောက်မကြုံ၊ သေးပေါက်တော့ကြုံလိမ့်မည်။

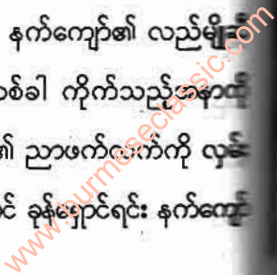
လူတို့သည် အရာရာကို ဉာဏ်နှင့်စဉ်းစားဖြေရှင်း၍ ရသည်။ ခွေးဆိုသည်မှာ လူလိုမဟုတ်။ နှုတ်သီးစွမ်းရည်ပဲ အားကိုးရသည်။ အထူးသဖြင့် အခုလို ဗိုလ်လုရသည့် ကိစ္စမျိုးမှာ သိသာသည်။ ဇိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ဆိုတာမျိုး လက်ရည်စွမ်းခွင့်မရှိ။ ဂျက်ကီနှင့် နက်ကျော် ဗိုလ်လုသည့်ကိစ္စက ထိပ်တိုက်စွမ်းရည်ပြပြီး ဖြေရှင်းရ သည့်ကိစ္စ။ ခုတော့ နက်ကျော်နှင့် ဂျက်ကီ ဇီဝီအိမ်ယာမှာ ထိပ်တိုက် ဆွေကြပြီ။ ဘယ်သူ ဗိုလ်လဲ။

ဂျက်ကီနှင့် နက်ကျော်။

နက်ကျော်နှင့် ဂျက်ကီ။

တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် တဂီးဂီးနှင့် အခွင့်အရေးစောင့် ချောင်းမြောင်းရန် စောင့်နေကြတာက အကြာကြီး။ ကိုက်ကြတော့ သည်း ပွဲက သိပ်တောင် ကြာသည်မထင်လိုက်ရ။ အရမ်းကောင်း သော ချန်ပီယံလိဂ် ဘောပွဲတစ်ပွဲကို ကြည့်နေစဉ် မိနစ် ၉၀ ဘယ်လိုကုန်ဆုံးသွားမှန်း မသိလိုက်သလိုမျိုး။

ဂျက်ကီက နက်ကျော်၏ ညာဖက်နားရင်းကို လှမ်းခဲ့သည်။ နက်ကျော်က လှလှပပ တိမ်းရှောင်ကာ ဂျက်ကီ၏ ဘယ်ဖက်ပုခုံးပြင်ကို လှမ်းဟပ်သည်။ ဂျက်ကီက မရှောင်။ အဟပ်ခံသည်။ ပြီးတော့မှ နက်ကျော်၏ လည်မျိုကို မလွှတ်တမ်း လှမ်းခဲ့သည်။ နက်ကျော်က ရုန်းသည်။ ရုန်းမရသည့်အဆုံး မြေကြီးပေါ် လှဲချကာ ခါချသည်။ ဂျက်ကီခဲထားရာမှ လွတ်လိုက်ရသည်။ သို့သော် အပေါ်စီးထ ဖြစ်သွားသည်။ နက်ကျော်က အောက်ကနေပြီး လက်တွေ့ ခြေထောက်တွေကာပြီး တဂီးဂီး အသံကုန်အော်သည်။ ခံစစ်။ ဂျက်ကီက နက်ကျော်၏ လက်တွေ့ခြေထောက်တွေ လွတ်ရာဆီ ငုံ့ကိုက်သည်။ တိုက်စစ်။ တစ်ကြိမ်မှာ နက်ကျော်က ဂျက်ကီ၏ ညာဖက်လက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ ဂျက်ကီရှောင်ချိန်မရလိုက်။ နက်ကျော်ကိုယ်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားသည်။ နှစ်ကောင်သား လုံးထွေးရှုပ်ထွေးသွား၏။ ထိုအရှုပ်အထွေးကြားမှာပဲ နက်ကျော်က ကုန်းထဖို့ ပြင်သည်။ ဒါကပဲ မှားသွားသည်။ ဂျက်ကီက နက်ကျော်ကို အထိမခံဘဲ မှီရာလှမ်းဆွဲပြီး လိုက်ထသည်။ နက်ကျော်က လည်ပြန်လှည့်ကိုက်သည်။ ဂျက်ကီက ခဲထားသည့်နေရာကို လွတ်ပြီး နက်ကျော်၏ လည်မျိုကို ဖြန်းစားကြီး ခုန်ကိုက်ပြန်သည်။ ပထမတစ်ခါ ကိုက်သည့်အနာထိ ထပ်ကိုက်မိသွားသည်။ ခါချရင်း ဂျက်ကီ၏ ညာဖက်လက်ကို လှမ်းဟပ်ပြန်သည်။ ဂျက်ကီလက်တွေ လွတ်အောင် ခုန်ရှောင်ရင်း နက်ကျော်

ဘို ခဲထားတာက လွတ်ထွက်သွားသည်။ နက်ကျော်က ဆက်မကိုက်
ဘာ။ တက်န်ကီန်အော်ကာ တန်းနေအောင် ပြေးထွက်သွား၏။
ညီလောက်ဆို ဘယ်ကောင်ဗိုလ်လဲ နက်ကျော် သိသွားပြီ။

ထိုသို့ဖြင့် ဂျက်ကီသည် ဇီဝေါအိမ်ယာ၏ ရွှေခါးပတ်ကို ပြိုင်
တစ်မရှိ ပိုင်ဆိုင်သွားသည်။ ဇီဝေါအိမ်ယာတွင် တရားဝင် ခွေးဗိုလ်
ဖြစ် ဂျက်ကီသည် ဘဝစာမျက်နှာသစ်ကို ဖွင့်လှစ် လိုက်နိုင်သည်။

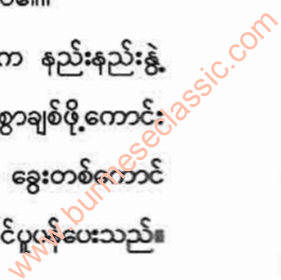
(၄)

တဆင့်စကားတဆင့်နားဖြင့် ဂျက်ကီနှင့် နက်ကျော်ကိုက်သည်။ သတင်းက လူပျိုကြီးကို စန်းအောင်ထံ ရောက်လာသည်။ သို့သော်လည်း လူပျိုကြီးကတော့ အေးအေးလူလူပင်။ သူက နိုင်သည့်နေ့ဖက်က မဟုတ်လား။ ကုန်စုံပိုင်ရှင်ဦးတင့်ဝေကတော့ တောင်တခတ်ခတ်နှင့် မကျေနပ်။ ဦးတင့်ဝေဇနီးနှင့် သမီးသုံးယောက်ကလည်း ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နှင့် မကျေနပ်။ ဟိုတုန်းက ဦးတင့်ဝေ ခွေးကျောင်းထွက်လျှင် လူပျိုကြီးက မယောင်မလည်နဲ့ လာရောတတ်သည်။ နက်ကျော်ကလည်း တသသ။ တခြားခွေးများ နက်ကျော်တင်ပါးကို လာနမ်းရင်တောင် လူပျိုကြီးက မောင်းထုတ်ပစ်သေးသည်။ ခုတော့.....။

တကွေ့ကွေ့တော့ တွေ့ကြဦးမှာပါ စန်းအောင်ရာ။ ဦးတင့်ဝေ
 ငစ်ယောက် စိတ်ထဲမှာသာ ကြိမ်းဝါးနေမိသည်။ တရားဝင်ဘာမှ
 ငြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်၍ရသော ကိစ္စမဟုတ်သဖြင့်သာ ငြိမ်လိုက်
 န၏။ ဦးတင့်ဝေဇနီး ဒေါ်လုံးလုံးနှင့် သမီးသုံးယောက်ကတော့ သူတို့
 နှုတ်ဆိုင်သို့ လူပျိုကြီးဘာပစ္စည်းပဲ လာဝယ်ဝယ် အထူးဈေးနှုန်းဖြင့်
 ဆောင်းရန် ကြိတ်ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ အထူးဈေးနှုန်း ဆိုသည်မှာ
 အခြားသူများအား ရောင်းသည့်ဈေးထက် ပိုတင်၍ ရောင်းချရန်ပင်
 ဖြစ်လေသည်။

အရေးထဲ ကျက်ကီကို လူပျိုကြီး ကောက်ရထားမှန်း သိရှိကြရာ
 နောင်တစ်ချိန် လူပျိုကြီး ပြန်စွန့်ပစ်ပါက ဆရာမပပဆွေ၊ အပျိုကြီး
 သန်းရှင်နှင့် ဇာတ်မင်းသားဖိုးလိမ်တို့က အချိန်မဆိုင်းဘဲ ကျက်ကီကို
 ဆွေးစားရန် ကြိုတင်ရည်ရွယ်ထားကြသူများ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်
 သူတို့သည် လူပျိုကြီးထံ ရောက်တိုင်း ကျက်ကီကို ချစ်ဟန်ပြသလို
 ဘစ်ဖက်မှာလည်း ကျက်ကီအပေါ် လူပျိုကြီး စိတ်ကုန်လာအောင်
 ကိုယ့်အကြံနှင့်ကိုယ် ပါးပါးချင်း သိမ်းသွင်းကြလေ၏။

ဇာတ်မင်းသားဖိုးလိမ်ကတော့ အစကတည်းက နည်းနည်းနဲ့
 ဘဲ့ဘဲ့ရှိရာ လူပျိုကြီးနှင့်ဆုံလျှင် ကျက်ကီမှာ လွန်စွာချစ်ဖို့ကောင်း
 ကြောင်း အရင်ပြောသည်။ ပြီးမှ လူပျိုကြီးအနေဖြင့် ခွေးတစ်ကောင်
 အတွက် ကျွေးရမွေးရသည်မှာ မလွယ်ကူကြောင်း ဝင်ပူယှံ့ပေးသည်။

နောက်ဆုံး ဖိုးလိမ်က အချက်အပြုတ် နဂိုကောင်းဖြစ်သောကြောင့်
ဂျက်ကီ၏ စားရေးသောက်ရေးကို တစ်ရက်စီ အလှည့်ကျ တာဝန်
ချင်ကြောင်း ခရာတာတာ ကန့်ကလျ ချုပ်သည်။

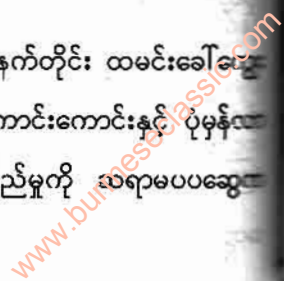
သို့သော်လည်း ဂျက်ကီကိုယ်တိုင်က ဖိုးလိမ်ကို သိပ်သေ
မကျမှန်း လူပျိုကြီး သိထားသောကြောင့် အဆင်မပြေ။

အပျိုကြီး မသန်းရှင်ကတော့ ရှင်းသည်။

‘ဂျက်ကီကို နင်ဘယ်လိုရလာဘယ်ဆိုတာ ငါသိတယ် ဒါပေမယ့်
မယ့် ငါဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူး စိတ်ချ အဲဒီအတွက် နောင်တစ်ခု
ဂျက်ကီကို နင်မလိုချင်တဲ့အခါ ငါ့ကိုပေးရမယ်’ ဟု လူပျိုကြီး
ဘွင်းဘွင်းပြောသည်။ သို့သော်လည်း အပျိုကြီးမသန်းရှင် သိတာ
တောင် နောက်ကျနေဦးမည်။ ဂျက်ကီကို ကောက်ရသည့်ကိစ္စ
ဒီဝေါအိမ်ယာတစ်ခုလုံးက သိပြီးဖြစ်ရာ လူပျိုကြီးအတွက် အပျိုကြီး
၏ ခြိမ်းခြောက်မှုက အလုပ်မဖြစ်။

အားလုံးထဲမှာ ပညာသာအပါဆုံးကတော့ ဆရာမပပဆွေ
ဖြစ်သည်။

ဘာမှ သိပ်မပြော။ ဂျက်ကီကို မနက်တိုင်း ထမင်းခေါ်ပေး
သည်။ သုံးတန်းအရွယ် သားဖြစ်သူ၊ ကောင်းကောင်းနှင့် ပုံမှန်ထ
ကစားစေသည်။ ဂျက်ကီဆီက ယုံကြည်မှုကို ဆရာမပပဆွေ
အပီအပြင် ယူထားသည်။

တစ်ခါတစ်လေ လူပျိုကြီးနှင့် ဆုံလျှင် သူ့ကိုယ်သူပြောသလိုလို လူပျိုကြီးကို ပြောသလိုလိုနှင့် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ နေထိုင်သော အစ်ကို ဖြစ်သူနှင့် ဇနီးသည်မှာ ခွေးအလွန် ချစ်တတ်သူဖြစ်သည်။ ချမ်းသာ သော်လည်း သားသမီး မထွန်းကားသဖြင့် ဂျက်ကီလို ခွေးမျိုးဆိုလျှင် ကောင်းမည်ဟု မကြားတကြား အသံပစ်သည်။ ဂျက်ကီကိုသာ မြင်လျှင် အစ်ကိုတို့ ဇနီးမောင်နှံက နိုင်ငံခြားက သူဌေးတွေလို ပိုင်ဆိုင်သမျှ ငွေကြေးအားလုံး ဂျက်ကီထံတောင် လွှဲပေးထားမလား ဟင် မပြောတတ်ဟုလည်း ပြောသေးသည်။

ထိုအခါမျိုးတွင်တော့ လူပျိုကြီး စန်းအောင်သည် မသိမသာ လှုပ်ရှားသွားတတ်လေသည်။

(၅)

ဂျက်ကီသည် နက်ကျော်ထံမှ အာဏာပါဝါတရားဝင် ပိုင်ဆိုင်
ပြီးနောက်တွင် ပို၍ ကြည့်ကောင်းလာသည်။ ပို၍ ပုံစံကျလာသည်။
ပို၍လည်း ခွေးပါးဝတ်လာသည်။ အရင်လို လူတိုင်းလာရောတာ
ကို ကြိုက်ဟန်မပြ။ သာမန်လူတွေဆိုရင် တစ်နည်းနည်းနှင့် ဂျက်ကီ
ရှောင်ကွင်းတတ်လာသည်။ ဂျက်ကီက သူ့အတွက် သာမန်လူနှင့်
ရှယ်လူတို့ ခွေးတို့ဖီအေရ ကောင်းစွာခွဲခြားနိုင်သည်။

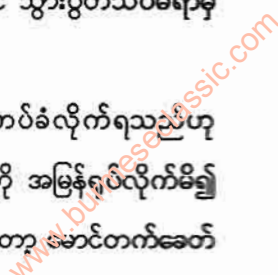
ဆရာမပပဆွေနှင့် သားလေးကောင်းကောင်း၊ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးဝတုတ်၊ ဂျီတီစီကျောင်းသား မောင်တက်ခေတ်၊
မုန့်ဟင်းခါးသည် မမြင့်၊ အပျိုကြီး မသန်းရှင် စသူတို့လောက်သာ
အကပ်ခံတော့သည်

ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးတင့်ဝေကိုကျတော့ ဂျက်ကီက မမုန်းသော်
လည်း နက်ကျော်ကိစ္စပြီးကတည်းက ဦးတင့်ဝေကိုယ်တိုင် ဂျက်ကီကို
သိပ်မကြည့်တော့။

ထိုအချိန်မှာပဲ ထူးဆန်းသော ပြဿနာတစ်ရပ်က ပေါ်လာ
သည်။ အခြားမဟုတ်။ ဂျီတီစီကျောင်းလေး မောင်တက်ခေတ်
တစ်ယောက် ဂျက်ကီကိုက်တာကို ခံလိုက်ရခြင်းပင်။ အကြောင်း
မသိသည့် လူတွေအတွက်တော့ လူတစ်ယောက်ကို ခွေးတစ်ကောင်
ကိုက်တာ ဘာမှမထူးဆန်း။ အကြောင်းသိသည့် လူတွေကျတော့
သည်ကိစ္စက ထူးဆန်းနေသည်။

မောင်တက်ခေတ်သည် ဂျက်ကီနှင့် အဆင်ပြေသော လူစာရင်း
ထဲမှာ ပါဝင်သည်။ တကယ်ဆိုလျှင် ဂျက်ကီက မောင်တက်ခေတ်
ကို ကိုက်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိ။ သို့သော် ထိုနေ့ကတော့
ဂျက်ကီသည် မောင်တက်ခေတ်ကို တကယ်ပဲ ကိုက်ပစ်လိုက်သည်။
ကိုက်တာလည်း ကြည့်ဦး။ မြေပြင်ပေါ်မှာ အသာလဲလျောင်းနေသော
ဂျက်ကီ၏ ကျောပြင်ကြီးကို မနေနိုင်မထိုင်နိုင် သွားပွတ်သပ်မိရာမှ
အကိုက်ခံရခြင်း ဖြစ်သည်။

အကိုက်ခံရတယ်ဆိုတာထက် လှမ်းဟပ်ခံလိုက်ရသည်ဟု
ပြောလျှင် ပိုတိကျမည်။ ဒါကလည်း လက်ကို အမြန်ရှပ်လိုက်မိ၍
သာဖြစ်သည်။ နို့မဟုတ်ရင်ပိုဆိုးနိုင်သည်။ ခုတော့ မောင်တက်ခေတ်

၏ ညာဖက်လက်ဖမိုးတွင် အလောတော် ခြစ်ရာလေးဖြစ်သွား၏။
 လူပျိုကြီးသည် ချက်ချင်းပင် မောင်တက်ခေတ်ကို နီးစပ်ရာ ဆေးခန်း
 တစ်ခုဆီ အပြေးအလွှား ပြပေးလိုက်ရသည်။ ကာကွယ်ဆေးတွေ
 ဘာတွေလည်း ထိုးနှံလိုက်ရသေးသည်။

လူတွေက မောင်တက်ခေတ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး သိပ်အပြစ်
 မမြင်ကြ။

“မောင်တက်ခေတ်ကိုက နမောနမဲ့ နိုင်လွန်းတယ် ဒီလောက်
 လိမ္မာတဲ့ ခွေးကို ဘာများသွားလုပ်သလဲမှ မသိတာ” စသဖြင့်
 ဘာဘာညာညာ ဝိုင်းပြောကြသည်။ မောင်တက်ခေတ်မှာ ခွေးလည်း
 ကိုက်ခံရသေး အပြစ်လည်း ပြောခံရသေး ဖြစ်သွားသည်။

တစ်ပတ်လောက်ကြာသွားသောအခါ လူတွေက မောင်တက်ခေတ်
 ကိစ္စကို ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားကြသည်။ မောင်တက်ခေတ်
 သည်ပင် ဂျက်ကီနှင့် ပြန်အဆင်ပြေနေပြီ။ ထိုအခိုက်မှာ ဓမ္မာရုံစောင့်
 ဦးသာမြကို ဂျက်ကီထပ်ကိုက်လိုက်ပြန်ရာ ငြိမ်သက်နေသော လူတွေ
 နှုတ်ဖျားတွင် ဂျက်ကီသည် ပြန်လည်၍ နေရာယူလာ ပြန်၏။

သည်တစ်ခါလည်း ဂျက်ကီကို အပြစ်မဆိုသာပြန်သဖြင့်
 ဦးသာမြကို ဝိုင်းအပြစ်ပြောကြပြန်သည်။ မောင်တက်ခေတ်ကို မပြော
 တုန်းကထက်ပင် ပိုသေးသည်။ ဦးသာမြကလည်း ဦးသာမြပင်။
 ဖြစ်ပုံက သည်လို။

သိပ်မကြာသေးခင်က ဂျက်ကီသည် ကျောကုန်းတွင် ဝင်းနံရံ သံဆူးကြိုးခြစ်မိပြီး အနာကလေးဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုနေ့က ဂျက်ကီ ကိုယ်ပေါ်က ထိုအနာကို လူပျိုကြီး ညွှန်ပြသဖြင့် ဦးသာမြ မြင်ရ သည်။ အနာပေါ်သို့ ယင်တစ်ကောင်ဝဲနေသဖြင့် ဂျက်ကီမှာ ကောင်းစွာလှဲအိပ်မရဘဲ စိတ်ရှုပ်နေပုံရသည်။ ဒါကိုကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း သနားလာသဖြင့် ဦးတင့်ဝေ၏ ကုန်စုံဆိုင်မှ တစ်ရာကျပ် တန် ဆရာခိုဗူး သွားဝယ်ကာ ဂျက်ကီအနာကို ဦးသာမြ ဆေးထည့် ပေးသည်။ ဆေးထည့်ပေးနေစဉ်မှာပဲ ဂျက်ကီက ဦးသာမြလက်ကို လှမ်းခဲလိုက်ခြင်းပင်တည်း။

ဦးသာမြမှာ လက်ကောက်ဝတ်ပေါက်သွားသောကြောင့် ထိုကာလအတွင်း ဓမ္မာရုံဝေရာဝစ္စများကို တူဖြစ်သူ မျက်ဖြူးက သွားရောက်လုပ်ကိုင်ပေးရသည်။ ကပ်စေးနဲ့လူပျိုကြီးမှာလည်း တစ်လအတွင်း ဆေးဖိုးနှစ်ခါကုန်သွား သဖြင့် အိလည်လည်ကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

(၆)

မောင်တက်ခေတ်နှင့် ဦးသာမြတို့ကို လူတွေက ဘယ်လိုပင်
အပြစ်ပြောကြသည်ဖြစ်စေ ဂျက်ကီကိုလည်း အားလုံးက ခါတိုင်းထက်
ပိုသတိထားဆက်ဆံလာရတာကတော့ အမှန်ပင်။ ဂျက်ကီသည်
လုံးလုံးစိတ်ချရသော အဆင့်မှ အနည်းငယ် အန္တရာယ်ရှိသော
တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းထင်မြင်ခံလာရသည်။

သို့သော် ဂျက်ကီ၏ ချစ်စရာကောင်းသော ဂုဏ်ပုဒ်များက
ပျောက်ပျက်သွားသွေးသည်တော့ မဟုတ်။ ဤတန်ဖိုးနည်း ဇီဝေါ
အိမ်ယာတွင် ဂျက်ကီသည် ချစ်စရာအကောင်းဆုံးသော ခွေး
တစ်ကောင်အဖြစ် ပြိုင်ဖက်ကင်းစွာ ရပ်တည်နေမြဲပင်။

ရှေ့နေကြီး ဦးစိုးမင်းသည်လည်း ဇီဝေါအိမ်ယာမှ ခွေးချစ်သူ
များအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

အခြားသူများစွာထက် အတော်နောက်ကျပြီးကာမှ ဂျက်ကီနှင့် ရင်းနှီးရခြင်းမှာ ဂျက်ကီအကြောင်းကို ရှေ့နေကြီးမကြားသိ၍ မဟုတ်။ အကုန်ကြားသိနေသည်။ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုသော စကားအတိုင်း ကျင့်ကြံနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရှေ့နေကြီးဦးစိုးမင်းသည် သူ့ကိုယ်သူ မဟာမျိုးမဟာနွယ်ဝင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုထားသည် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ရှေ့နေကြီးသည် ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် ဣန္ဒြေ အပျက်မခံ။ သိက္ခာတရားကို အမြဲရှေ့တန်းတင်တတ်၏။ ခုတော့ ခွေးမင်းသား ဂျက်ကီနှင့် မဟာနွယ်ဝင်ရှေ့နေကြီးတို့ ခင်မင်တွေ့ဆုံကြလေပြီ။

ဂျက်ကီသည် အစကတည်းက ခွေးရည်လည်သည်။ ရှေ့နေကြီးက လူပျိုကြီးထက်သာမှန်းလည်း ဗီဇအရ သိသည်။ သိသဖြင့်လည်း ဂျက်ကီသည် လူပျိုကြီးအိမ်ပြီးလျှင် ရှေ့နေကြီးအိမ်မှာ အနေများလာသည်။ ဆရာမ ပပဆွေအိမ်ဖက်တောင် သိပ်မသွားတော့။

ရှေ့နေကြီးကလည်း ဂျက်ကီကိုချစ်သည်။ ကင်မရာအသစ် စမ်းသလိုလိုဖြင့် ဇီဝီအိမ်ယာမှာ ဂျက်ကီနှင့်တွဲပြီး ဓာတ်ပုံတွေ တောင် ပတ်ရိုက်လိုက်သေးသည်။ ဂျက်ကီကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူမှာ လူပျိုကြီးမဟုတ်ဘဲ ရှေ့နေကြီးလားတောင် ထင်ရသည်။ ဒါကို လူပျိုကြီးကလည်း မပြောသာ။ ဂျက်ကီကို ကောက်ရပြီး ငွေစားထားတာမှန်း ရှေ့နေကြီးလည်း သိလိမ့်လည်း။ ဥပဒေကျွမ်းကျင်သော ရှေ့နေကြီးကိုတော့ လိမ်၍ရနိုင်မည်မထင်။ ပုဒ်မအမျိုးမျိုးပြပြီး

ဂျက်ကီကို မတောင်းယူလျှင်ပဲ တော်လှပြီဟု လူပျိုကြီးက ဖော့တွေးသည်။

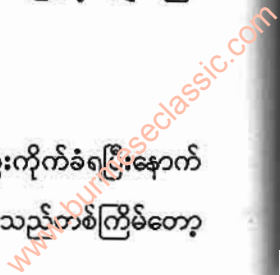
သည်တုန်းကပင် ရှေ့နေကြီးနှင့် ဂျက်ကီကြား အမှုတစ်ခုက ဘွားခနဲလာဖြစ်သည်။ အမှုက မောင်တက်ခေတ်နှင့် ဦးသာမြတို့ ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုကြီးကျယ်သည်။

ဂျက်ကီသည် ရှေ့နေကြီးကို ကိုက်ပစ်လိုက်လေသည်။

အဲသည်နေ့က မိုးရွာသည်။ ဂျက်ကီသည် မိုးအေးသဖြင့် ရှေ့နေကြီးအိမ်မှ ရေခဲသေတ္တာဘေးနားမှာ ခွေခွေလေးကွေးနေသည်။ ရေခဲသေတ္တာကိုယ်ထည်၏ အပူဓာတ်ကို ဂျက်ကီသဘောကျနေပုံရ၏။ ရှေ့နေကြီးသည် တစ်ခွက်တစ်ဖလားကြိတ်ပုန်းခုတ်တတ်သူဖြစ်ရာ မိုးလေးအေးတုန်း ဝီစကီလေးပင့်ဖို့ ပြင်သည်။ ရေခဲတုံးယူရန် ရေခဲသေတ္တာတံခါးကို အလောတကြီးဖွင့်လိုက်စဉ် ဂျက်ကီကို သွားတိုက်မိသည်။ ထိုအခါ ဂျက်ကီက ဒေါသတကြီး ရှေ့နေကြီးပေါင်ကို ခုန်ကိုက်လေတော့သည်။ ရုတ်တရက်မို့ ရှေ့နေကြီးလည်း ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ကာ ဂျက်ကီဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့်ပုတ်ချသည်။ ဂျက်ကီက ထိုလက်ကိုပါ လှမ်းကိုက်သည်။

ကိုက်ချက်ကတော့ ကမ်းကုန်သည်။

ရှေ့နေကြီး၏ ပေါင်နှင့်လက်တွေတွင် ခွေးကိုက်ခံရပြီးနောက် သုံးရက်လောက် အိပ်ယာထဲ လဲသွားသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တော့

ရှေ့နေကြီးက လက်မခံသဖြင့် လူပျိုကြီး ဆေးဖိုးမလျော်လိုက်ရ။ သို့သော် ထိုနေ့မှစ၍ ရှေ့နေကြီး မိသားစုက ဂျက်ကီကို အိမ်ထဲအဝင် မခံဘဲ လေးခွဖြင့် ထုလွှတ်ကြသည်။ လူပျိုကြီးကိုလည်း တရားစွဲ မည်ဟု ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြေညာထားသည်။ ဘာမှလည်းမဆိုင်။ အရေးထဲ မဟာသွေးပါသော သူ့ဆရာရှေ့နေကြီးကို ကိုက်ရပျံ့မလား ဟု ဆိုကာ ရှေ့နေကြီးအတွက် တိတ်တဆိတ်ယမကာ ပုလင်းဝယ် ပေးနေကျ ငမူးထွန်းဇံက ရှေ့နေကြီးထံ လူနာသတင်းလာမေးစဉ်တွင် ဂျက်ကီကို သတ်မယ်ဖြတ်မယ် တကဲကဲလုပ်လိုက်သေးသည်။ တကယ်တော့ ထွန်းဇံသည် အယ်လ်ဇေးရှင်းသားစားလို၍ဖြစ်ကြောင်း မြဲသက်က သတင်းလွင့်၏။

အခြေအနေက ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ လူပျိုကြီးက ဂျက်ကီကို အိမ်မှာ ကြိုးရှည်ရှည်ဖြင့် ချည်ထားရသည်။ ကြိုးတိုနေလျှင် ပြန်ကိုက်မှာ ကြောက်ရသေး၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဂျက်ကီကိစ္စ ဖြေရှင်းရလွန်း၍ အတတ်နိုင်ဆုံး အပြင်မထွက်။ ဂျက်ကီကို လိုချင်ကြ သော ဇာတ်မင်းသားဟောင်း ဖိုးလိမ်၊ အပျိုကြီးမသန်းရှင်နှင့် ဆရာမ ပပဆွေတို့သည်လည်း ခုတော့ ဂျက်ကီဆီသို့ ရောက်မလာကြတော့။

(၇)

ဇီဝေါအိမ်ယာတွင် ဂျက်ကိုသတင်းသည် လူပြောအများဆုံး
ဘရိတ်ကင်းနယူးစ်ဖြစ်လာပြန်သည်။

လူတွေက ဂျက်ကိုကို ဇီဝေါအိမ်ယာတွင် ဆက်ထားသင့်
မထားသင့် ဆွေးနွေးကြရာ အုပ်စုနှစ်စု ကွဲသွားကြသည်။

ပထမအုပ်စုက ဂျက်ကိုသည် သက်ကြီးရွယ်အိုများ၊ မိန်းမသား
များ၊ လူစိမ်းများနှင့် ကလေးသူငယ်များအတွက် အန္တရာယ်ရှိသော
ခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်တာ သေချာမပြီ။ ဇီဝေါအိမ်ယာမှာ ဂျက်ကိုကို
ဆက်မထားသင့်တော့။ တစ်နေရာရာသို့ ပို့ပစ်လိုက်ဖို့ ဒါမှမဟုတ်
သုတ်သင်ပစ်လိုက်ဖို့ လူပျိုကြီးကို အကြံပေးကြသည်။

ထိုအုပ်စုကတော့ အတော်လေး လူအင်အားတောင့်သည်။
 ထိုအုပ်စုကို ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်ဦးတင့်ဝေက ဦးဆောင်ထားသည်။
 နက်ကျော်ကိစ္စ ပြီးကတည်းက ဂျက်ကီကို ကြည့်မရသော ဦးတင်ဝေ
 အတွက် အကွက်ဝင်သွားသည်ဆိုရမည်။ အံ့ဩစရာကောင်းတာက
 ထိုအုပ်စုတွင် ဂျက်ကီအချစ်တော် အပျိုကြီးမသန်းရှင်နှင့် ဆရာမ
 ပပဆွေတို့ ပါဝင်နေခြင်းပင်။

အမှန်တော့ အပျိုကြီးသည် လူပျိုကြီးနှင့် ကမ္ဘာ့ရန်သူ။ လူပျို
 ကြီးနစ်နာမည့်အရေးဖြစ်သည့်အတွက် ထိုအုပ်စုထဲ အလိုလိုရောက်
 ဆာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာမပပဆွေကတော့ ဉာဏ်သမားဖြစ်ရာ
 ဂျက်ကီကို ရန်ကုန်မြို့မှ သူမအစ်ကိုထံ ပို့ရန်စိတ်ကူးရှိထားသည်။
 ဒါလေရာမြသက်နှင့် စန်းရီတို့လည်း ထိုအဖွဲ့ထဲမှာ ပါကြသည်။
 သူတို့က ဦးတင့်ဝေဇနီး ဒေါ်လုံးလုံးနှင့် အတင်းပြောဖက်များဖြစ်၍
 ပါကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးတင့်ဝေ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ထူးထူးထွေထွေရှိလှသည်
 ဆုတ်။ ဇီဝေါအိမ်ယာတွင် ဂျက်ကီဆက်လက် နေထိုင်ခွင့် ရှိမနေ
 ဆရေးက အဓိကပင်ဖြစ်သည်။ အကောင်းဆုံးမှာ တစ်နေရာရာသို့
 နှစ်လိုက်ခြင်းပဲဖြစ်မည်ဟု အကြံပြုသည်။ အပျိုကြီးမသန်းရှင်နှင့်
 ဆရာမပပဆွေတို့ကလည်း ထိုအကြံကို သင့်တော်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်
 ပြသည်။ ခက်တာက ငမူးထွန်းခံဖြစ်သည်။ ထွန်းခံက ဂျက်ကီကို

တစ်နည်းနည်းဖြင့် သုတ်သင်ပစ်ဖို့ ချည်းပြောနေသည်။ မြသစ် သတင်းလွှင့်ထားသလို ခွေးသားစားလို၍လားတောင် မပြောတတ်။

ဒုတိယအုပ်စုကတော့ လူအင်အားခပ်နည်းနည်း။ ထိုအုပ်စုတို့ တော့ မုန့်ဟင်းခါးသည် မမြင့်က ဦးဆောင်သည်။ ကွမ်းယာရောင်း သည့် ကိုရှည်ကြီးကတော့ ငမူးထွန်းဇံကို သောက်မြင်ကပ်၍ ထိုအုပ်စု ထဲ ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထွန်းဇံက ကိုရှည်ကြီးကို ကွမ်းယာကြွေ များမပေးဘဲ စားနေတာကြာပြီ။ သည်လောက်နှင့်တော့ ကိုရှည်ကြီး လူမုန်းမခံ။ ဟိုအရင်ကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ချိတ်ကလေး တွေရှိထားသည်။ ပြီးခဲ့သည့်နှစ်က ပျောက်ဆုံးသွားသော ကိုရှည်ကြီး ၏ ကြောင်ကြီးကို ထွန်းဇံက ခိုးယူချက်စားသည်ဟု သတင်းထွက်ခဲ့ ဖူးသည်မဟုတ်လား။ ထိုအုပ်စုထဲတွင် ဂျက်ကီကိုက်တာခံရဖူးသော ဓမ္မာရုံစောင့် ဦးသာမြပါဝင်နေခြင်းကတော့ အံ့ဩစရာဖြစ်နေသည်။

ထိုအုပ်စုကလည်း ဂျက်ကီသည် ရူးနေသော ခွေးမဟုတ် ဒါ့အပြင် အချိန်တိုင်းမှာ အင်မတန်ဆိုးသွမ်းနေသည့် ခွေးလည်း မဟုတ် အခန့်မသင့်၍သာ ဂျက်ကိုအကျောကိုမသိ၍သာ သည်လို ပြဿနာ များ ကြုံရသည်။ ဂျက်ကီအကျောကိုသာ သိပါက အဆင်ပြေ သေချာသည်ဟု လူပျိုကြီးကို ထောက်ပြကြ၏။ သည့်ကာလမှာ ဂျက်ကီသာတစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ပါက ထွန်းဇံကို ဇော်မည်ဟု ကိုရှည်ကြီး ကျုံးဝါးလိုက်သေးသည်။ ကိုရှည်ကြီးသည် ဇော်မည်ဟု အိမ်ယာဥတ္တ

ဦးဟန်တင်နှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သဖြင့် လက်တွေ့တွင်မူ ထွန်းဇံ
လှုပ်ရဲ။

သိပ်မကြာခင်မှာ ဂျက်ကီနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဇီဝေါအိမ်ယာ၏
တစ်ဆိုင်တည်းသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုအုပ်စုနှစ်ခုသည်
အမြဲလိုလို တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ရန်စောင်၍ လာကြတော့သည်။
အဆိုးဆုံးမှာ ဆိုင်ထဲတစ်နေကုန်လာပြီး အတင်းတုတ်နေသော ပါလေရာ
မြသက်ဖြစ်သည်။ မြသက်ကြောင့် မမြင့်နှင့် စန်းရီတို့ အော်ကြီးဟစ်
ကျယ် စကားများကြသည်။ စန်းရီယောက်ျား ဆိုက်ကား သမားဇော်
တင့်ရောက်လာမှ ပြီးသွားသည်။ ဇော်တင့်က လူဖြောင့်စိတ်တိုမှန်း
အားလုံးသိကြသဖြင့်သာ ငြိမ်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲကတော့
သိပ်အခဲမကျေကြ။

ပိုင်ရှင်ဦးဝတုတ်မှာလည်း လက်ဖက်ရည်ကို စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်
ခရောင်းရသဖြင့် အိမ်ယာအတွင်းရေးမှူး ဦးကြည်မောင်မှ တစ်ဆင့်
ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဟန်တင်ထံ ထိုကိစ္စကို တိုင်တန်းလိုက်ရလေ၏။

(၈)

သည်ကြားထဲ ဒုတိယအုပ်စု တင်သွင်းသော ဂျက်ကိုအကျော
ဆိုသည့် စကားလုံးက လူတွေကြားထဲ ရေပန်းစားလာသည်။ အားလုံး
က ထိုစကားလုံးကို စိတ်ဝင်တစား ဝေဖန်ဆန်းစစ်ကြပြန်သည်။
ဂျက်ကိုအကျောဆိုသည်မှာ ဘာကိုပြောတာလဲ။

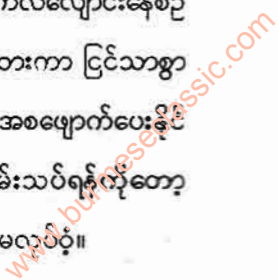
ဂျက်ကိုအကျောဝေဖန်ဆန်းစစ်မှုတွင် ပထမအုပ်စု၊ ဒုတိယအုပ်စု
မှ လူတွေတင်သာမက။ ကြားလူတွေတောင် ပါဝင်လာခဲ့ကြသည်။
ဒဿနိကကျောင်းသား မောင်တွေးခေါ်၊ ဂီတသမားတေလာ၊ စိတ်
ပညာဆရာလေး ကိုလှဇင် စသူတို့ဖြစ်သည်။

မောင်တက်ခေတ်နှင့် ဦးသာမြတို့ဖြစ်ရပ်ကို ပြန်ပြောကြရာတွင်
ဂျက်ကို၏ အနေအထားသည် လဲလျောင်းအနေအထားဖြစ်သည်။
ဒါ့အပြင် ရှေ့နေကြီး၏ ဖြစ်ရပ်မှာလည်း ဂျက်ကိုသည် လဲလျောင်း

အိပ်စက်နေရာမှ ထကိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဖြစ်ရပ်သုံးခုစလုံးတွင် တူညီ
နေတာက ဂျက်ကီလဲလျောင်းနေစဉ်မှာ ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းပင်။

ခွေးပဲဖြစ်စေ၊ လူပဲဖြစ်စေ။ စိတ်ပညာအရ အတိတ်ဖြစ်ရပ် သည်
အရေးကြီးသည်။ ဂျက်ကီသည် လူပျိုကြီးထံ မရောက်ခင်
ယခင်အတိတ်က ဘာတွေကြုံတွေ့ခဲ့ရသနည်း။ အတိတ်တစ်ချိန်ချိန်
တုန်းက ဂျက်ကီလဲလျောင်းနေစဉ် ဒေါသထွက်အောင် တစ်ယောက်
ယောက်က မကြာခဏနှိုးဆွပေးခဲ့နိုင်သည်။ ထိုအကျင့်သည် ဂျက်ကီ
ထံမှာ စွဲနေလေရာ ဂျက်ကီလဲလျောင်းနေစဉ် မည်သည့်အကြောင်းနှင့်
မဆို မည်သူပဲလာရောင်ကိုင်တွယ်သည်ဖြစ်စေ ဂျက်ကီသည် ဒေါသ
ထွက်တတ်သည်။ ကိုက်ခဲရန် အဆင့်သင့်ဖြစ်နေတတ်သည်ဟု စိတ်
ပညာဆရာလေး ကိုလှဇင်က သုံးသပ်ပြသည်။

ဂီတသမားတေလာကျတော့ တစ်မျိုး။ စိတ်ပညာဆရာလေး
ပြောသည်မှာ ဖြစ်နိုင်သည်ဖြစ်လျှင် ထိုအမူအကျင့်ကို ဂီတသံစဉ်များ
ဖါင့်၍ ပြုပြင်နိုင်သည်။ ခွေးနှင့်ကြောင်တို့သည် ဂီတကို ကောင်းစွာ
ခံစားနိုင်သည့် တိရိစ္ဆာန်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဂျက်ကီလဲလျောင်းနေစဉ်
သာယာငြိမ်ညောင်းသော တေးသံစဉ်များကို ဖွင့်ထားကာ ငြင်သာစွာ
စွတ်သပ်ပေးခြင်းဖြင့် ဂျက်ကီ၏ ရန်လိုစိတ်ကို အစပျောက်ပေးနိုင်
သည်ဟု ပြောသည်။ သို့သော် လက်တွေ့စမ်းသပ်ရန်ကုန်တော့
ဘယ်သူကမှမရဲ။ ခွေးပိုင်ရှင်လူပျိုကြီးတောင်မှ မလုပ်ဝံ့။

ယေဘုယျကြည့်လျှင်တော့ ဂျက်ကီသည် ခွေးလိမ္မာတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျက်ကီက လဲလျောင်းအနားယူနေစဉ်မှာ လာရောက် ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်တာကို မနှစ်သက်။ ဒေါသထွက် သည်။ ဂျက်ကီသည် ဉာဏ်ရည်ထက်သည့်ခွေးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့် သည်ကိစ္စကို စဉ်းစားဆင်ခြင်မှုပြုမှာ သေချာသည်။ ထိုအခါ ဒါသည် ဂျက်ကီကို နှောင့်ယှက်တာဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအား ဖြင့် စော်ကားသည်ဖြစ်သည်ဟု ဂျက်ကီက ထင်သည်။ ဘာပဲပြော ပြော ဂျက်ကီသည် လူမဟုတ်သော်လည်း ဇီဝီအိမ်ယာရှိ ခွေးများထဲ မှာတော့ ပြိုက်ဖက်ကင်းဟီးရီး မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် သူ့အနားယူ လဲလျောင်းနေတာကို အသိအမှတ်မပြုဘဲ နှောင့်ယှက်လာပါက လုံးဝ သည်းမခံဟု ဆုံးဖြတ်ထားပုံရသည်။ ဒါတွေကတော့ ဒဿနိက ကျောင်းသား မောင်ထွေးခေါ်၏ ယူဆချက်များပင်။

ဇီဝီအိမ်ယာနေ လူအများစုကတော့ ဂျက်ကီအကျောထို သည်လို ဖွင့်ဆိုကြ၏။

ခွေးတွေကို ကိုယ်ပိုင်အမှုအကျင့်တွေ ရှိတတ်သည်။ တချို့ ခွေးတွေက လိမ္မာယဉ်ကျေးသော်လည်း အမြီးလာကိုင်ရင် မကြိုတင် တချို့ခွေးတွေကျတော့ ခေါင်းကိုင်ရင် မကြိုက်။ သူတို့မကြိုက်သော နေရာတွေကို လာကိုင်ရင် သခင်ပင်ဖြစ်ပါစေ ပြန်ကိုက်တတ်ကြ သည်။

ဖြစ်နိုင်တာက ဂျက်ကီသည် လဲလျောင်းအနားယူနေစဉ် လာ
ရောက်ပတ်သက်တာကို မကြိုက်သည့် ခွေးဖြစ်နိုင်သည်။ မကြိုက်ဆို
တာထက် မုန်းတောင်မုန်းတီးနေသည့် သဘောရှိသည်။ မဟုတ်ရင်
သည်လောက် ဒေါသထွက်စရာမလို။

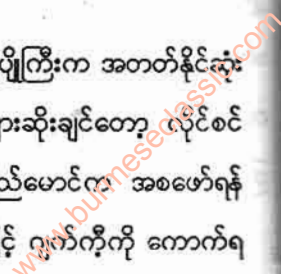
သေချာတာကတော့ ဂျက်ကီသည် အနည်းငယ် အန္တရာယ်ရှိ
သော ခွေးတစ်ကောင်အဖြစ်မှ အချိန်ပြည့်အန္တရာယ်ရှိသော ခွေးတစ်
ကောင်အဖြစ် လူတွေက မြင်လာကြခြင်းပင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူတွေအားလုံးအတွက် ဂျက်ကီ၏ အပြုအမူ
သည် လွယ်လင့်တကူ လက်ခံရန် ခက်ခဲ၍ နေလေ၏။

(၉)

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် စကားများပွဲအပြီးတွင် ဂျက်ကိုအကြောင်း
က ဇီဝေါအိမ်ယာ၏ အရေးပါသော လူကြီးများအထိ နားပေါက်၍
သွားလေသည်။ ဇီဝေါအိမ်ယာ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဟန်တင်၏ တာဝန်ပေးချက်
အရ အိမ်ယာအတွင်းရေးမှူး ဦးကြည်မောင်တောင်မှ ဂျက်ကို ကိစ္စထဲ
ပေါ်လာရသည်။ တခြားမဟုတ်။ ဂျက်ကို၏ နေထိုင်ခွင့်ကို ဆွေးနွေး
ပေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဟေ့ဆုံဆွေးနွေးပြောဆိုကြရာတွင် လူပျိုကြီးက အတတ်နိုင်ဆုံး
ဂျက်ကိုကို ကာကွယ်ပြောဆိုသည်။ ကံများဆိုးချင်တော့ လိုင်စင်
မရဘဲ ငွေတိုးချေးနေသည့်ကိစ္စကို ဦးကြည်မောင်က အစဖော်ရန်
ပိုင်လိုက်ရာ လူပျိုကြီးလည်း မလွဲသာသဖြင့် ဂျက်ကိုကို ကောက်ရ

သည်ကစ၍ နောက်ဆုံးအခြေအနေအထိ အိမ်ယာအတွင်းရေးမှူးကို ပြောပြလိုက်ရတော့၏။ ဂျက်ကီက အိမ်ယာလူကြီးများကို အနည်းငယ် ခေါင်းရှုပ်သွားစေခဲ့သည်။ ဟိုကတည်းက ဂျက်ကီကို ကောက်ရလို့ မွေးစားမှန်းသိကြသော်လည်း ခုလိုပြဿနာကြုံမှ ဖွင့်ပြောသဖြင့် အားလုံးက လူပျိုကြီးကို သိပ်မကြည်။

နောက်ဆုံးမှာ ဆရာမပပဆွေ၏ အကြံပေးချက်ဖြင့် ဂျက်ကီ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းရန် အားထုတ်ကြသည်။ သတင်းစာထဲမှာ ဂျက်ကီသတင်းကို ကြေညာထည့်၍ ပိုင်ရှင်မှန် ပေါ်ပေါက်စေရေး ကြိုးပမ်းမှုဖြစ်သည်။ သတင်းစာကြေညာကျသင့်ငွေကိုတော့ ဆရာမပပဆွေက စိုက်လိုက်ရ၏။

သတင်းစာထဲထည့်ရန် ဂျက်ကီ၏ ဓာတ်ပုံကို ဟိုအရင် ချစ်ကြစဉ်က ကိုယ်တိုင်စိတ်ကြိုက် ရိုက်ထားခဲ့သော ရှေ့နေကြီးဆီမှ သွားယူသည်။ ရယ်စရာကောင်းတာတစ်ခုက စက္ကူအိတ်ထဲတွင် ဂျက်ကီ ဓာတ်ပုံအစား နန်းဝတ်နန်းစားဖြင့် ရိုက်ထားသော မဟာမျိုးမဟာနွယ် ရှေ့နေကြီး၏ ဓာတ်ပုံတွေ ဖြစ်နေသဖြင့် တစ်ခေါက် ပြန်သွားလဲရသေးသည်။ နေရာတကာ ပျာပျာပျာပျာ လုပ်တတ်သော မျက်ပွား၏ အမှားနှင့် နမောနမဲ့နိုင်သော ရှေ့နေကြီးအိမ်မှ အိမ်ဖော်မလေး တွေးအိမ်လက်ချက်တို့ မရည်ရွယ်ဘဲ ပေါင်းစပ်မိသွားခြင်းပင်။

ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် အမြန်ဆက်သွယ်ပါ။

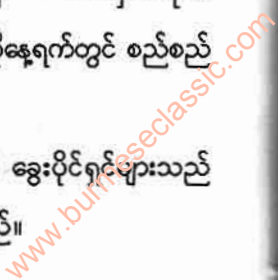
အညိုရောင် အယ်လ်ဇေးရှင်း အထီးတစ်ကောင်အား
လွန်ခဲ့သောခြောက်လက ဒီဇဝါအိမ်ယာအနီးတွင် ကောက်ရခဲ့ပါ
သည်။ အထောက်အထားခိုင်လုံပါက ပြန်လည်ယူဆောင်နိုင်သည်။

ဖုန်း- ၀၉၅၁၂၄၂၈။

ဂျက်ကီဓာတ်ပုံနှင့်အတူ အထက်ပါ စာသားများအတိုင်း
ဆရာမပပဆွေက ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရှိ သူမအစ်ကိုထံ ပေးပို့လိုက်သည်။
ဆရာမပပဆွေ၏ အစ်ကိုမှတစ်ဆင့် ဂျက်ကီ၏ သတင်းသည်
သတင်းစာများပေါ် ရောက်ရှိသွားလေသည်။

သတင်းစာတွင်ကြေညာပြီး ရက်များမကြာမီမှာပင် ဂျက်ကီ၏
ပိုင်ရှင်ဆိုသူများက ဇီဇဝါအိမ်ယာသို့ တယ်လီဖုန်းဖြင့် တဝှမ်းဝှမ်း
ဆက်သွယ်လာကြသည်။ အိမ်ယာလူကြီးများ ခေါင်းရှုပ်သွားကြပြန်
သည်။ ဆက်သွယ်လာသော ပိုင်ရှင်များအားလုံးဂျက်ကီနှင့် တွေ့
ဆုံနိုင်ရန် နေ့ရက်တစ်ရက်ကို အိမ်ယာယူကြီးများက သတ်မှတ်လိုက်
ကြ၏။ ဂျက်ကီ၏ ပိုင်ရှင်ရွေးပွဲကြီးကိုလည်း ထိုနေ့ရက်တွင် စည်စည်
ကားကား ကျင်းပရန် စီစဉ်လေတော့သည်။

ထိုသို့ဖြင့် ချိန်းဆိုထားသော နေ့ရက်တွင် ခွေးပိုင်ရှင်များသည်
ဇီဇဝါအိမ်ယာသို့ တဖွဲဖွဲ ရောက်ရှိလာကြသည်။

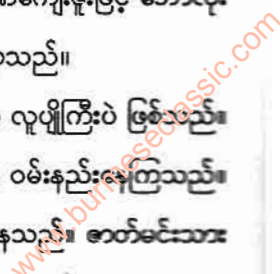

ပိုင်ရှင်တွေက တစ်ယောက်မက ငါးယောက်ဖြစ်နေသည်။
 ငါးယောက်စလုံး ကိုယ်ပိုင်ကား အကောင်းစားများဖြင့် ရောက်ရှိ
 လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအထဲမှ နှစ်ယောက်သည် အထောက်အထား
 မခိုင်လုံသဖြင့် ပြန်လွတ်လိုက်ရပြီး ကျန်သုံးယောက်က ပိုင်ရှင်ရွေးပွဲ
 ဝင်ခွဲခွင့်ရသည်။

ခွေးပိုင်ရှင်ရွေးပွဲကို အတန်ငယ် ကျယ်ဝန်းသော ဇီဝေါအိမ်ယာ
 ဘေးမှ ဘောလုံးကွင်းထဲတွင် ကျင်းပရာ ဇီဝေါ အိမ်ယာ နေထိုင်သူ
 အားလုံးလိုလို လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။

ဒါတင်မက အနီးအနားရပ်ကွက်များမှ ခွေးချစ်သူများနှင့်
 စိတ်ဝင်စားစပ်စုသူများပါ ရောက်ရှိလို့ လာကြ၏။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်
 လူအုပ်ကြီးသည် ဘောလုံးကွင်းပတ်လည်တွင် ဦးထုပ်များ ထီးများ
 ဆောင်းကာ ဟည်းထ၍နေသည်။ ကွမ်းယာ၊ ဆေးလိပ်နှင့် ရေသန့်ဗူး
 ရောင်းသော ချာတိတ်လေးများမှာလည်း အသံတစာစာပေး ဈေးခေါ်
 နေကြသည်။ ဇီဝေါအိမ်ယာဘောလုံးကွင်းသည် ယခုလိုမျိုး တစ်ခါမှ
 လူမစည်ကားဖူးခဲ့။ ထိုနေ့ကတော့ ဂျက်ကီဂုဏ်ကျေးဇူးဖြင့် ဘောလုံး
 ကွင်းသည် အစွမ်းကုန်စည်ကားနေလေတော့သည်။

စည်ကားသလောက် မပျော်ရွှင်နိုင်သူမှာ လူပျိုကြီးပဲ ဖြစ်သည်။
 လူတွေက လူပျိုကြီးနှင့်ဂျက်ကီကိုကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းနေကြသည်။
 မုန့်ဟင်းခါးသည် မမြင့်က မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသည်။ ဇာတ်မင်သား

ဟောင်းဖိုးလိမ်က ပုခုံးနှစ်ဖက် တစ်သိမ့်သိမ့်တုန်ခါ ကြိတ်ရှိုက်သည်။
 ဘမ္မန်၊ ဦးဝတုတ်၊ ဦးသာမြနှင့် ကိုရှည်ကြီးတို့မှာလည်း မျက်နှာ
 မကောင်းကြ။ ဂျက်ကီကတော့ အရံသင့်ချထားသော ခွေးစာခွက်ထဲမှ
 အကောင်းစား အစာများကို စားခွင့်ရသဖြင့် ပျော်ရွှင်နေသည်။

ခဏအကြာတွင် ပွဲကြည့်ပရိသတ်ဆီမှ ဝေါခနဲ အသံထွက်လာ
 ၏။ ဘောလုံးကွင်းအတွင်းသို့ အိမ်ယာလူကြီးများနှင့် ခွေးပိုင်ရှင်လောင်း
 များရောက်ရှိလာခြင်းပင်။

ဂျက်ကီ၏ပိုင်ရှင်ရွေးပွဲကြီး စတင်ကျင်းပရန် အချိန်ရောက်လေပြီ။

(၁၀)

ထိုနေ့က ပထမဦးဆုံး ဂျက်ကီနှင့်တွေ့ဆုံရန် ကွင်းထဲစတင်ဝင်
ရောက်လာသူမှာ အရပ်သွယ်သွယ်နှင့် အိန္ဒိယအမျိုးသမီးလေးတစ်ဦး။

သူမသည် တောက်ပသော ဆာရီကိုချုံထားကာ လက်လွဲလိုက်
တိုင်း ရွှေလက်ကောက်များက နေရောင်တွင် လက်ပြောင်၍ တချွင်ချွင်
မြည်နေသည်။ သူမက ဂျက်ကီကို အတော်ကြာအောင် လှည့်ပတ်
ကြည့်ရှုပြီးနောက် ခေါင်းကိုခါသည်။ သူမ၏ခွေးမဟုတ်။ လူပျိုကြီးက
ထိုအခါမှ သက်ပြင်းကိုချလိုက်နိုင်သည်။

ဒုတိယ တွေ့ဆုံသူက အသားဖြူဖြူ၊ ဗိုက်ရွဲရွဲ၊ မျက်လုံး ငွေဆေး
ဖြင့် ဆောင်းဘီတိုဝတ်ထားသော တရုတ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူက ဂျက်ကီရှိရာ ကွင်းထဲ ခပ်သွက်သွက်ပဲ လျှောက်လာ

www.burmeseclassic.com

သည်။ ဂျက်ကီနှင့် အနီးဆုံးထိလျှောက်လာပြီးမှ ရပ်သွားသည်။
 ပြီးတော့ ဂျက်ကီကျောကို ပွတ်သပ်ရန် ပြင်သည်။ ပရိသတ်အားလုံး
 တလည်း တရုတ်ကြီးနှင့် ဂျက်ကီကို စိတ်ဝင်တစားစောင့်ကြည့်နေ
 သည်။ တရုတ်ကြီးက အသာအယာပဲ ဂျက်ကီကျောပြင်ကို ပွတ်သပ်
 ပေးလိုက်သည်။ လဲလျောင်းအိပ်နေလျှင်တော့ တရုတ်ကြီးမလွယ်။
 ခုတော့ အစားစာနေသဖြင့် ဂျက်ကီသဘောကောင်းနေသည်။
 တရုတ်ကြီးက လွတ်နေသော သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဘောင်းဘီအိတ်
 ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို နှိုက်ထုတ်လိုက်ပြီး စက္ကူပတ်ကိုခွာသည်။ ချော
 ကလက်တစ်ပြား။ ဘေးက ကြည့်နေသည့် လူပျိုကြီးရင်တွေတုန်လာ
 သည်။

ဂျက်ကီရှေ့မှာ ချောကလက်ပြားကို လက်ဝါးဖြန့်ကျွေးဟန်ပြု
 သည်။ လူပျိုကြီးတံထွေးကို ဂလုခနဲတစ်ချက်မြို့ချသည်။ ဂျက်ကီက
 စားခွက်ထဲသာ အာရုံရောက်နေသောကြောင့် တရုတ်ကြီးက လက်ဝါး
 ကို ဟိုဒီလွဲရမ်းလိုက်ရာ-

ရုတ်တရက် ဂျက်ကီ၏ဟောင်သံက စူးစူးဝါးဝါးပေါ်ထွက်လာ
 သည်။

“ဝုတ်...ဝုတ်”

ဂျက်ကီမျက်စိနောက်သွားပုံရသည်။

တရုတ်ကြီးလန့်ဖျန်သွားပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။ လက်ထဲမှ

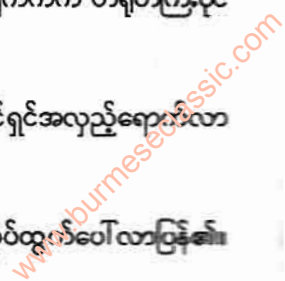
ချောကလက်ပြားကလည်း မြေကြီးပေါ်ပြုတ်ကျသွားသည်။ ပွဲကြည့် ပရိသတ်ဆီမှလည်း အိုးခနဲ အံ့ဩသံပေါ်လာသည်။ ဂျက်ကီက မရပ် မနားဆက်တိုက်ထိုးဟောင်သည်။ သည်းကြီးမည်းကြီးရှိလှသဖြင့် တရုတ်ကြီးစောချွေးတွေ ဘာတွေပြန်ကာ မျက်နှာက မီးရွက်လောက် သာရှိတော့သည်။

အခြေအနေက ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားပြီး ခွေးဟောင်သံနှင့်လူ အုပ်ကြီးအသံက ရောထွေးနေသည်။ ဘောလုံးကွင်းတစ်ခုလုံး ပွတ် လောရိုက်ပြီး ဆူညံကာသွားသဖြင့် လူကြီးတွေက ပွဲဝင်ထိန်းရသည်။ လူပျိုကြီးလည်း ဂျက်ကီကို သွားချော့ရသည်။ တရုတ်ကြီးကတော့ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ဘယ်လိုပြေးသွားသည်မသိ။ ကွင်းပြင်ခပ် လှမ်းလှမ်းမှာ ရေသန့်ဗူးတစ်ဗူးကို အငမ်းမရ မော့သောက်နေတာ တွေ့ရသည်။

အိမ်ယာလူကြီးတစ်ချို့ တရုတ်ကြီးနှင့် စကားသွားပြောကြသည်။ တစ်ယောက်က လူပျိုကြီးကို တစ်စုံတစ်ခု လှမ်းအချက်ပြသည်။ လူပျိုကြီးမျက်နှာ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဒါဆို ဂျက်ကီက တရုတ်ကြီးပိုင် သည့် ခွေးလည်းမဟုတ်သေး။

တတိယမြောက်နှင့် နောက်ဆုံး ခွေးပိုင်ရှင်အလှည့်ရောက်လာ သည်။

လူအုပ်ထဲမှ အသံတွေ တိုးတိုးအုပ်အုပ်ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

လူတွေက ခွေးပိုင်ရှင်အားလုံးထဲမှာမှ ယခုရောက်လာသူကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ တချို့ဆိုလျှင် ထိုနေ့ပွဲကို လာကြည့်တာ ပိုင်ရှင်ခွေးပွဲကို စိတ်ဝင်စားလွန်း၍ မဟုတ်။ သူ့ကို မြင်ဖူးချင်၍သာ ဖြစ်သည်။ သူသည် ယနေ့မြန်မာ့ဗီဒီယိုနှင့် ရုပ်ရှင်လောကမှာ မပါမဖြစ် သော မိတ်ကပ်လောက၏ ထိပ်တန်းရောက်နေသူ မိတ်ကပ် ပညာရှင် ခင်သန်းမင်း၊ အများအခေါ်မကြီးခင်သန်းမင်းပဲဖြစ်သည်။

မကြီးခင်သန်းမင်းက တကယ့်မိန်းမစစ်စစ်တစ်ယောက်ရှုံးလောက် အောင်ပင် ဝတ်စားထားသည်။ သို့သော် ကလက်တက်တက် လန်လန် ပျံပျံမဟုတ်။ ရင်ဖုံးအင်္ကျီအညိုရောင်ဝမ်းဆက်ဖြင့် ကွင်းထဲကို ဣန္ဒြေရ ရကလေးလှမ်းဝင်လာသည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်များက မကြီးခင်သန်း မင်းကိုအထင်ကြီးစွာ ငေးမောနေကြသည်။ လူပျိုကြီးတောင်မှ မကြီးခင်သန်းမင်းကို ကြွေချင်သလိုဖြစ်သွားသည်။ ခင်သန်းမင်းက ဂျက်ကီကို သေသေချာချာအကဲခတ်သည်။ ပရိသတ်က ငြိမ်နေသည်။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးတော့ ဂျက်ကီသည် ခင်သန်းမင်း၏ ခွေးလည်းမဟုတ်ဟု ဆိုသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ခွေးပိုင်ရှင်များ သာ ကုန်သွားသည်။ ပိုင်ရှင်အမှန်က မပါလာသောကြောင့် ပွဲမှာ အူတိအူကြောင့်ပြီးဆုံးသွားလေသည်။

နောက်တော့ ဂျက်ကီကို လာရောက်တွေ့ဆုံကြသော သူဌေးများ က အိမ်ယာလူကြီးများကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားကိုယ်စီပေါ်တက်ကာ

www.burmeseclassic.com

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ဘောလုံးကွင်း ပတ်ပတ်လည်မှာ ဟည်းထနေခဲ့သော ပွဲကြည့်ပရိသတ်ထုကြီးလည်း တစ်စစပြန်ကျပြိုကွဲသွားလေပြီ။ လူတွေက ခွေးပိုင်ရှင်မှန် မပေါ်သဖြင့် ပွစိပွစိ ပြောကြဆိုကြလျက် ကွင်းပြင်ဖက်သို့ တဖွဲဖွဲ ထွက်ခွာနေသည်။

ထိုနေ့က အိမ်ပြန်လမ်းမှာ လူပျိုကြီးက ပျော်မဆုံး။ ဘမှန်၊ ဦးဝတုတ်၊ ဦးသာမြနှင့် ကိုရှည်ကြီးတို့ကလည်း ခုမှတဟီးဟီး တဟားဟား ဖြစ်နေကြသည်။ မမြင့်က မျက်ရည်တွေခိုးခိုးသုတ်နေပြီး ဇာတ်မင်းသားဟောင်းဖိုးလိမ်က လူစည်သဖြင့် ကချင်ခုန်ချင်စိတ်ပေါက်နေသည်။ မောင်တက်ခေတ်က ကျောင်းသွားတက်နေသဖြင့် မရှိလိုက်။ စိတ်မနှံ့သော သူ့ဇာဝင်းလေးကတော့ ရေသန့်ဗူးတွေ လိုက်ကောက်နေသည်။ သူမလည်း လူစည်သဖြင့် ပျော်နေပုံရသည်။

ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်ဦးတင့်ဝေ၏မျက်နှာကြီးသည် နီရဲနေသည်။ ငမူးထွန်းဇံကတော့ ကွမ်းယာကိုသာ အကြိတ်ပြီး မဲဝါးကာ တထွီထွီ လုပ်နေသည်။ ပါလေရာ မြသက်က အလကားနေရင်း မျက်နှာကို မဲ့ရွဲထား၏။ ဇော်တင့်က သူ့မိန်းမစန်းရီကို ဆိုက်ကားပေါ်အတင်းတက်ခိုင်းပြီး နင်းထွက်သွားသည်။ အပျိုကြီးမသန်းရှင်နှင့် ဆရာမပပဆွေတို့ကတော့ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ခေါင်းတခါခါလည်တစ်ခါခါနှင့်။ အိမ်ယာလူကြီးများမှာလည်း ပိုင်ရှင်မှန်မပေါ်သဖြင့် ဂျက်ကီကြောင့် နောက်ထပ်ပြဿနာတက်မှာ စိုးကြောက်နေကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ရှေ့ကြီးကတော့ ထိုပွဲကို အစကတည်းက လာမကြည့်သဖြင့် မည်သို့ တုန်ပြန်မည်ကို မသိရသေး။

ထိုအခိုက် အားလုံး၏ အဓိကဇာတ်လိုက်ကျော် ဂျက်ကီသည် တရုတ်ကြီးပြုတ်ကျခဲ့သော ချောကလက်ပြားကို အရသာခံဝါးရင်း လူပျိုကြီးခွဲခေါ်ရာနောက် ဟန်ပန်ကြီးတစ်ခွဲသားဖြင့် လိုက်ပါလာလေ သည်။

(ဘေ့စ်အွန်ထရူးစတိုရီ)

မျှားသူ

၃၁.၈.၁၁

ည ၁၁ : ၃၀ နာရီ

